

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a beard, wearing a black suit jacket over a white shirt, is looking down at a woman's leg. He is holding a small object in his right hand. The woman is wearing black high-heeled sandals with studded straps. The background is dark and out of focus.

THE RITE
TRILOGY

HIS RULE

IMPERIUM VALENS INVICTUM

NATASHA KNIGHT

USA Today Bestselling Authors

A. ZAVARELLI

Onun Kuralı
Ayin Üçlemesi Kitabı 1
A. Zavarelli
Natasha Knight

Bu Kitap Hakkında

Gizliliğin hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyorum. Kökleri güce, zenginliğe ve uzun süredir devam eden hanedanlara dayanan bir Toplum. Erkeklerin Kral, kadınların ise piyon olduğu yer. Kendimi bildim bileli beklentilerimin prangalarından kurtulmayı hayal ettim. Ama bu ancak bir rüya olabilir. Ölümcül bir hata yaptım ve o prangalar bir kafese dönüştü. Şimdi her hareketimi kontrol eden bir adamla savaşın ortasında sıkışıp kaldım. O, kardeşimin en iyi arkadaşıdır. Düşmanım, işkencecim ve tesellim. Sözleri beni yaralayacak güce sahip. Onun dokunuşu beni kırabilir. Ama burası onun krallığı ve burada olduğum sürece tek seçeneğim var. Onun kurallarına göre oynayacağım.

* * *

The Rite Trilogy, The Society'nin dünyasında geçiyor. Mercedes De La Rosa ve Judge Montgomery'nin hikayesidir ve üçleme bağımsız bir seri olarak okunabilir.

* * *

The Society'ye yeniyseniz ve dünyadaki ilk kitap serisini okumak istiyorsanız Requiem of the Soul'la başlayabilirsiniz. Daha fazla ayrıntıya ve mağaza bağlantılarına buraya tıklayarak ulaşabilirsiniz.

Kan.

Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. O keskin metalik koku hala burun deliklerimi yakıyor ve etime o kadar işlemiş ki, onu temizleyemiyorum. Biliyorum çünkü otuz dakikadan fazladır deniyorum. Duştan gelen su, ovuşturduğum bölgelere sıçradığında cildim yanıyor ama kendime üzülemiyorum. Bu hak ettiğimin en küçüğü. Gözlerim şişti ve daha fazla gözyaşı dökmek acı veriyor ama onların akmasına izin verdim çünkü sahip olduğum tek zaman bu. Dünyanın beni savunmasız görmesine izin veremem. Santiago benim zaten olduğundan daha fazla parçalandığıma tanık olamaz. Damarlarımda De La Rosa'nın kanı akıyor ve biz zayıf değiliz. Bu yüzden cansız cesedin görüntüsünü aklımdan bir kez daha yakmaya çalışıyorum. Onun hırpalanmış ve kanlı yüzünün hatırasını silmeyi umarak gözyaşlarımı sildim.

İşe yaramıyor.

O her yerde. Buradaki tüm araba yolculuğu boyunca beni rahatsız etti.

Santiago'nun lastikleri çakılların üzerinde gıcırdarken tek duyabildiğim, kanlı topuklarımın altındaki kırık cam parçalarıydı. Her ne kadar yanağımda bir yarık ve kaçınılmaz olarak kaybolacak bazı morluklar olsa da, vücudumdaki her kas ağrıyor. Zamanın en azından fiziksel olarak yaralarla baş etme yöntemi vardır. Ama kırık bir ruhun çaresi yoktur.

Kardeşimin bu gece beni gördüğünde gözlerindeki bakışı unutamıyorum. Her zaman olduğu gibi beni kurtarmaya geldiğinde. Her zaman yaptığım gibi açıklamaya çalıştım. Asla kasıtlı değildi. Sadece işleri düzeltmem gerekiyordu. Yaptığı şeylerden dolayı onu cezalandırabilmesi için o kadını ona geri götürecektim. Ama işler bu şekilde yürümedi. Çürük bir şekilde oluşturduğum planım yüzümde patladı ve gecenin sonunda ellerim onun kanına bulandı.

Yaptığım şeyden gurur duymuyordu. Santiago kesinlikle gurur duymuyordu. Bana bir canavarmışım gibi baktı ve en kötüsü de bunu inkar edemiyordum. Ben de bu hale geldim, değil mi? Bu yüzden beni malikanenin güvenliği yerine buraya, IVI yerleşkesine getirdi. Aile evimizin koridorlarını, beni her yerde takip eden sefaletle lekelememi istemiyor. Şimdi aklımın bir köşesinde, kabul etmek istemediğim kaderi fısıldıyor bir ses var.

Beni gönderecek.

Duştan çıkarken kendimi kağıt inceliğinde güvencelerle sakinleştirerek biraz inkar etmeye çalışıyorum. Geriye kalan tek ailem Santiago. Bana zarar vermezdi. Böyle değil. Sevdiğimiz herkesi kaybetmenin acısını bildiği halde değil. Acımız bizi ömür boyu birbirimize bağlar. Kanımız aynı. Bağlılığımız sarsılmaz. Bağlı kalmam gereken tek gerçek bu.

Zor olabilirim. Bazen dayanılmaz. Bunu inkar etmeyeceğim. Ama ne olursa olsun beni seviyor. O beni koruyor ve her zaman da koruyacağına eminim.

Benimle ilgili hayal kırıklığını kabul edebilirim. Onun utancına katlanmanın bir

yolunu bulabilirim ki bu benim utancımından daha kötü olamaz. Ama ona içimde hala seviyecek bir şeyler olduğunu göstereceğim. Kurtarılmaya değer bir şey. Sadece kendimi toparlamam ve çözmem gerekiyor. Her zaman yaptığım gibi. Birkaç ürpertici nefes verdim ve bakışlarımı aynadaki yansımaya diktim. Bana bakan kişiyi tanımıyorum. Uzun siyah saçlı, koyu renk gözlü kadın da bir yabancı olabilir. Ondan kopmuş hissediyorum. Boş. Ve bu çok rahatlatıcı.

Bu, uyuşukluğun başladığı anlamına geliyor. Bu şekilde... duygusuz kalabildiğim sürece hayatta kalabilirim.

Robot gibi saçlarımı tarıyorum ve buraya gelirken Santi'nin bana aldığı ucuz eşofmanları giyiyorum. Her zamanki kıyafetlerimden çok farklılar ama umurumda değil. Çok yoruldum ve onunla yüzleşmem gerekiyor. Ona sorun olmadığını göstermem gerekiyor. Her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Banyodan çıktığımda ağabeyim pencerenin yanında duruyor, bakışları odaklanmadan camdan içeri bakıyor. Varlığımı hissettiğini biliyorum ve kapıyı açtığımı da kesinlikle duydu ama dönüp bana bakması birkaç dakikasını alıyor. İfadesi temkinli, gözleri aynı derecede acı dolu ve hüsrana uğramış. Bu beni sinirlendiriyor, göğsümdeki sıkışma nefesimi bir mengene gibi sıkıştırıyor. "Santi." Boğulan sesim onun adını söylemeye zorluyor. "Neden buradayız?" Söylemek istemediği kelimeleri yuttu ve bu mideme bir yumruk gibi çarptı. Öyle olsa bile bunu kabul edemem. Burada olmamın, içgüdülerimin bana bağırdığı amaç dışında bir amacı olduğuna inanmam gerekiyor.

Gerçek De La Rosa tarzında, "Bana her şeyi anlat," diye emrediyor. Kendimi hareket ettiriyorum, yatağa oturuyorum, ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Yapacağım. Ama benden nefret etmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Ne olursa olsun. Bunu senden duymaya ihtiyacım var."

"Sana hiçbir şey için söz veremem." Bana baktı.

Durduramadan sessiz bir hıçkırık dökülüyor dudaklarımdan ve dönüp onları silmeye çalışırken gözyaşlarım tehlikeli bir şekilde gözlerimin kenarlarında geziniyor. Uyuşmuş olmak için bu kadar. Bunu yapmayacağıma yemin ettim ama hayatımda ilk kez bunu gerçekten kontrol edemiyorum. Ağlamaktan nefret ediyorum. Bunu küçümsüyorum. Ve her şeyden çok, kardeşimin böyle bir duygu gösterisini görmesine izin verdiğim için nefret ediyorum. Eğer babamız şu anda burada olsaydı, böyle bir korkaklık gösterdiğim için beni bir sonraki haftaya bırakırdı.

Santiago, "Şimdi, Mercedes," diye kesiyor. "Eğer bana şimdi söylemezsen, ikimiz adına karar vereceksin. Bir daha benden haber alamayacaksın."

Ona baktığımda korku beni kaplıyor ve bunun beni ne kadar zavallı gösterdiğini düşünmeden kelimeleri ağızımdan geçiriyorum. "Hayır, bunu yapamazsın!"

"Artık tartışacak durumda değilsin." Tekrar pencereye doğru dönerek perdeye uzanırken tekrar avluya bakıyor. Ne aradığından korkuyorum ama tehdidini

yerine getirmesinden daha da korkuyorum. Kardeşim beni evlatlıktan reddederse hiçbir şeyim kalmaz.

"Böyle olmaması gerekiyordu" diye bağırdım. "Bunların hiçbirinin olmasını asla istemezdim. Sana o kadar sinirlendim ki, Santi. O Moreno kızına nasıl baktığını görünce. Gözlerimin önünde ona aşık oluyordun. Bunu görebiliyordum ve öyle hissettiriyordu ki." böyle bir ihanet gibi."

Perdeyi açtı ve dönüp bana baktı, acıdığı açıkça belliydi. Kıskançlığını görebiliyor ama umurumda değil. Ne bekliyordu? Düşmanla evlenerek ailemize ihanet etti. Ona aşık olarak yapabileceği en korkunç suçu işledi. Ve sonunda söz verdiği gibi planlarımızı uygulamak yerine beni planın tamamından uzaklaştırdı. İntikamımız bir kenara bırakıldı ve o şimdi bu dünyadan yok etmeye yemin ettiğimiz kanla kendi küçük ailesini kuruyor.

"Seni benden alacaktı," diye çıkıştım. "Bir şey yapmalıydım. Sadece onun senden nefret etmesini sağlamak istedim. Bu yüzden seni galaya çekmek ve baştan çıkarmak için IVI için çalışan o fahişeyi tuttum. Ivy'nin banyodan çıkıp seni görmesi gerekiyordu. birlikte. İşte bu kadar. Kimsenin incinmemesi gerekiyordu."

Bana bakmayı reddederek odanın içinde yürürken sessizdi ve onun anlayışına dair çaresizliğim nedeniyle geri kalanını dışarı çıkarmak için acele ettim. Bunun aptalca bir fikir olduğunu nasıl bildiğimi açıklamaya devam ediyorum ama ona güvenebileceğimi düşündüm. Onun da düşmanla yatakta olduğunu asla tahmin edemezdim. Bu hata neredeyse Santiago'nun hayatına mal oluyordu ve ben de bunu düzeltmeye çalışıyordum. Bu yüzden bu gece fahişenin dairesine gittim. Sadece durumu düzeltmek istedim, böylece beni affedecekti. "Bana söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim?" Dönüp başını sallıyor. "Bana şimdi söylediklerinin herhangi birinin doğru olduğuna nasıl inanabilirim?"

"Çünkü bunu bana kendisi söyledi!" diye bağırdım. "Onu ne zaman dövüyordun?"

O ölümcül darbeden, ihtiyacım olmayan hatırlatmadan kurtulmaya çalışırken sessizlik sağır edici oluyor. Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değil. Ben asla unutmayacağım.

"Öyle değildi," diye fısıldıyorum titrek bir nefesle. "Hayatım için savaşıyordum. Onu öldürmek istemedim ama başka seçeneğim yoktu. Ya oydu ya da ben."

Santiago kapının yanındaki sandalyeye çöküyor ve söylediğim hiçbir şeyin onun öfkesini yumuşatmadığını görebiliyorum. Beni yiyor ve keşke tam bir tiksinti duymadan bir saniyeliğine bana baksaydı. Bunun asla gerçekleşmeyebileceğini düşünürken, üzerime yeni bir gözyaşı dalgası akıyor.

"Benim olmamı mı tercih ederdin? Öyle mi? O yerde ölenin ben olmasını ister miydin?"

"Bana hiç yalan söylememeni tercih ederdim!" kükrüyor. "Bana ihanet ettin. Plan yaptın. Neredeyse beni öldürüyordun. Kendi kız kardeşim. Bunu anlıyor

musun?"

Keskin bir nefes alıyorum ve ona yalvarırcasına bakıyorum. "Seni incitmek yerine ölmeyi tercih ederim kardeşim. Başka bir şey olmasa da lütfen buna inan."

Gözleri üzerimde geziniyor, acısını hissedebiliyorum. O da beni kaybetmiş gibi hissediyor. Ama beni çalan

ölüm yerine karanlıktı. Kurtuluşun çok uzağındayım ve o beni kurtarmaya çalışmaktan yoruldu. İliklerimde hissediyorum. Dişlerimi gıcırdatıyor ve bir an için bu acı bana gerçekten ölmüş olmayı dilememi sağlıyor. Belki de bu gece herkes için en iyi sonuç bu olurdu. Eğer mücadeleden vazgeçip onun kazanmasına izin verseydim, en azından beni her zaman seven tek kişinin bu acısına tanık olmak zorunda kalmazdım, en kötü anımda bile. Onun benden vazgeçtiğini hissetmek zorunda kalmayacaktım.

"Yatağına gir ve biraz uyumaya çalış" dedi sessizce. "Şimdi ne olacak?" İddia ediyorum.

"Şimdi biraz uyuyacaksın," diye tekrarladı. "Ve uyandığında yeni bir başlangıç yapacaksın."

Onun duruşunun iç geçirerek rahatlamasını izlerken Hope yeniden nefes aldı. Kararlılığını, ilerlemekten ve bunu arkamızda bırakmaktan başka seçeneğimiz olmadığını kabul ettiğini görebiliyorum. Bir an üzerime bir sakinlik çöküyor. Hiçbir şey yolunda değil ve uzun bir süre de öyle olmayacak ama Santiago benden vazgeçmiyor. Kan kopamayan kopmaz bir bağıdır. Çok fazla şey yaşadık. Böyle bir zamanda birbirimizi terk edemeyecek kadar ileri geldik.

Bu rahatlama beni sıcak bir kozayla sarıyor ve başka bir kelime söylemeye cesaret edemiyorum. Santi evimizin reisidir ve bizim dünyamızda bu, onun sözünün kanun olduğu anlamına gelir. Yirmi beş yaşında olmam önemli değil. Benimle ilgilenmek onun görevi ve bunu çok ciddiye alıyor. Yeterince ciddiye almadım. Onu zaten birçok kez test ettim ve en iyi ihtimalle zayıf bir zeminde olduğumuzu biliyorum.

Yatağına girip sessizce yorganın altına girerken, bu ona dinleyebildiğimi göstermenin küçük bir yoluydu. Cemiyetin kurallarına uyabilirim ve benden bekleneni yapabilirim. Değerli olduğumu tekrar kanıtlayabilirim ve içim parçalanmış olsa bile ilerlemenin bir yolunu bulabilirim.

Gözlerimi kapattığımda göğsümde yayılan o sıcaklık karanlık tarafından siliniyor ve yaptıklarımın hatırası bir kez daha aklımdan çıkmıyor. Yüzünü görüyorum. Birini öldürmüş olduğumun korkunç farkındalığıyla geriye doğru sendelerken, ellerimden kanının damladığını hissediyorum. Bana eziyet ediyor. Beni yakalıyor ve sonunda bir mucize eseri yorgunluk beni alıp götürene kadar gitmeme izin vermiyor.

Sinsi kabusun parçaları beni yalnızca saatler önce ortaya çıkan cehenneme geri sürüklemeye çalışırken nefesim dişlerimin arasında tıslayarak uyandım. Yoksa

saatler mi geçti? Ayağa fırladığımda korku omurgamdan yukarı tırmanıyor ve tüm duyularımı gıdıklıyor. Ne zamandır uyuyorum? Hepsi bir rüya mıydı? Bu mümkün olabilir mi?

Gözlerim karanlığa alışıyor ve gölgelerde karşılıklı oturan figürlere bakıyorum. Korku damarlarımdaki kanı donduruyor.

"Santi mi?" Etrafımdaki örtülere tutunduğumda sesim çatlıyor. "Neler oluyor?" Sırtı kasılmış bir halde oturduğu yerden kalktı ve kafamın karıştığına inanmak istiyorum. Hiç uyanık değilim ama hâlâ bir şekilde bir kabusun içinde sıkışıp kalmış durumdayım.

"Tehlikelisin" dedi yumuşak bir sesle. "Ve sana güvenemeyeceğimi kanıtladın. Benim evimde değil. Hayatımda değil. Artık sizi kurtarabilecek tek bir çözüm var."

Gözlerim diğer figüre kayarken başımı inkar ederek sallıyorum. Sessiz bir gardiyan gibi oturup loş ışıktaki beni izleyen. İçgüdüsel olarak onun kim olduğunu biliyorum. Onu yıllardır tanıyorum. O, Santi'nin arkadaşı ve daha da önemlisi, kardeşimin başına bir şey gelmesi durumunda benim korumam gereken Ayin'i yapmakla görevli. Lawson "Judge" Montgomery boyun eğmez, jilet gibi keskin bir canavardır. O kadar soğuk kalpli ki, kararlarını hem mahkeme salonunda hem de mahkeme dışında verirken sert bir dille bunu duyuruyor. Kimse onu sorgulamaya cesaret edemiyor. Kimse ona meydan okumaya cesaret edemiyor. Çok az kişi onun gerçekten gözlerinin içine bakabiliyor ve itiraf etmeliyim ki kendimi o kalabalığın arasında buluyorum. Beni kendime itiraf edemeyeceğim şekillerde korkutuyor ama beni çalması fikri kalp atışlarımı hızlandırıyor ve başımı zonklatıyor. "Hayır," diye çığlık atarak üzerimdeki örtüyü çektim. "Beni gönderemezsin. Yapamazsın!"

"Bitti." Santiago, Judge'a başıyla selam verdi ve ben de sertleşmiş uzuvlarımı işbirliği yapmaya zorlayarak yataktan doğruldum.

Judge öne çıkıyor ve bir anlığına gözlerimiz kilitleniyor ve ben donuyorum. Ne olduğunu anlayamayacak kadar duygusalım ama bakışlarındaki bir şey bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Sessizce dinlemem ve bunu zorlaştırmamam için bana yalvarıyor ve bir an için bu sahte rahatlığa inanmak istiyorum. Şu anda birinin beni rahatlatmasına ihtiyacım olsa bile onun kollarına yığılmak istiyordum. Sadece bir dakkalığına. Ama Judge'ın bana bunu teklif edebileceğine inanmam için hayal görüyor olmam gerekir. Buraya beni sakinleştirmeye gelmedi. Beni yakalamaya geldi.

Hayatım için yalvarmaya ve yalvarmaya hazır bir halde Santiago'ya doğru fırladım. Her şeyi yapacağım, her şeyi söyleyeceğim... ama ona ulaşamıyorum bile. Judge önümü kesti, beni yan taraftan yakaladı ve çelik kolunu belime dolayarak beni devasa gövdesine doğru çekti.

Mücadele etmeye çalışırken ciğerlerimden acı verici bir ses çıkıyor ama işe yaramıyor. Birkaç saniye içinde kollarımı arkama sabitledi ve bedenimi onunkine

yasladı. Ona meydan okuyamayacak kadar yorgunum. Bu gece zaten bir kez hayatım için savaştım. Artık yapabileceğim tek şey çılgılık atmak.

“Santi, lütfen bunu yapma!”

Judge ona "Git" diyor. "Bunu ben halledeceğim."

Kardeşim bana son bir kez bakıyor ve görebildiğim tek şey onun ihaneti. "Bunu bana yapmayacaksın." diye fısıldadım. "Yapmayacağını biliyorum." "Çoktan bitti." Bakışlarını kaçırıyor ve kapıdan çıkarken arkasına bakmıyor.

Ben son bir feryat çıkarırken, Judge kulağıma, "Şşşt," diye mırıldandı. “Artık bu kadar yeter. Rahatla. Bunu daha da kötüleştirme, Mercedes. Seni incitmek istemiyorum."

Vücudumun ona karşı çökmesine neden olan şey onun tehdidi değil. Adrenalinim çöküyor, başka bir şey beni ele geçiriyor. O kadar ağır ki hareket edemiyorum. Uğruna savaşacak hiçbir şeyim kalmadı. Beni her zaman koruyacağını düşündüğüm kişi, sanki bir hiçmişim gibi beni bir kenara attı. Ve elbette ufukta bu adamın pençesinde çok daha korkunç bir şey var ama şu anda önümde gerçeklerden başka bir şey göremiyorum. Bildiğim kadarıyla hayatım sona erdi.

2

Judge

Kapı kapanıyor, kapının sesi zamanın sınırını gösteriyor. Hepimizin hayatında bir yol ayrımı.

Mercedes, sanki kapının tekrar açılmasını ve onun yeniden ortaya çıkmasını bekler gibi uzun bir süre kardeşinin durduğu alanı izliyor. Ne olduğuna tam olarak inanamayarak kollarımda topallıyor, içinde derin bir yerden acı dolu bir ses geliyor.

Tutuşumu gevşetiyorum ama onu bırakmıyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözlerinin etrafındaki narin deri şişmiş.

Yanağındaki yarık çevresinde bir morluk oluşuyor ve nemli saçları alnına yapışıyor.

"Bırak gideyim" diyor, sesi yaralı bir hayvanınki gibi. Bileklerini serbest bırakıp kolumu ortasından çekiyorum.

Aramıza mesafe koyarak uzaklaştı ve bakışları arkamdaki çıkışa doğru kaydı.

"Yapma" diyorum ona.

Seçeneklerini değerlendirirken sessiz. Bir parçam onun kaçmaya çalışacağını ve kardeşinin peşinden gideceğini umuyor. Onu kurtaramayacak. Yapılan şey yapıldı. Ama denemeyi bitirdiğinden emin değilim. Mercedes De La Rosa istediğini yapmaya alışkın bir kadın.

"Ne yapacaksın?" personele ayırdığı ses tonuyla soruyor. Yaralamak istiyor ama onu çok iyi tanıyorum. Kendisi bunun farkında olmayabilir ama bu doğru. Ve

ben bunu onun dikkati kendisinden başka yöne çekme çabası olarak görüyorum. O savunmasız. Ve savunmasız olmayı sevmiyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Gri eşofmanı ayak bileklerinden birkaç santim kısaydı ve ayakları çıplaktı. Eşleşen üst çok bol. Her zamanki kıyafeti değil. Makyajsız bir yüzden bahsetmiyorum bile. Onsuz daha genç görünüyor. Acaba onu buradan çıkarsam onu tanıyan biri olur mu diye merak ediyorum.

Önemli olduğundan değil. Ön kapıdan çıkmayacak.

"Sanırım biliyorsun," dedim ona doğru bir adım atarak. Gerçek şu ki, bunu istiyorum. Ben de bunu çok istiyorum. Santiago benim en yakın arkadaşımıdır. Bu dünyada en çok güvendiğim adam. Ve bana güveniyor. Peki kız kardeşini ne kadar istediğimi bilseydi onun velayetini bana verir miydi?

Reddetmeli ve ona başka birini bulmasını söylemeliydim. Tarafsız birisi. Daha iyi bir adam bunu yapabilir. Ancak Mercedes De La Rosa'nın çatımın altında ve kontrolüm altında olmasının cazibesine direnmek çok zordu.

Üstelik reddedilecek durumda değildi. İkisi de değildi. Kendime bunu söyleyip duruyorum.

Ben bir adım daha ileri atarken o da bir adım geri gidiyor. Beni hayatı boyunca tanıyordu ama sadece ağabeyinin sırdaşı ve arkadaşı olarak. Santiago hastanede iyileşirken onun benim evimde kaldığı süre dışında birlikte pek zaman geçirmedik ve o zaman bile etkileşimlerimizi kısa tutmaya dikkat ettim. Düzgün. Şimdi bana baktığında ne görüyor?

Bakışları yine omzumun üzerinden kapıya kaydı ama yorum yapmıyorum. Kaçmak isterse izin veririm ama beni geçemez. Belki bunu kendisinin öğrenmesi gerekiyor. Peki ya birkaç dakika önce bana baskı yaptığı hissini, kollarımdaki hafif ağırlığını? Ben bir erkeğim. Ve hepimiz canavarız, değil mi? Erkekler ve kadınlar aynı mı? Hayvanlar. Tüm inceliğimize, paramıza ve kibar sohbetlerimize rağmen, hepsinin altında hepimiz temel ihtiyaçlarımızın yönettiği hayvanlarız. İsteklerimiz ve arzularımız.

"Beni o bodruma mı koyacaksın?" tükürüyor, dudakları gergin, kolları daha da yakınlaşıyor ve sırtı duvara çarpına kadar bir adım daha uzaklaşıyor. "Ha? Ona yaptığın gibi beni de ipe mi asacaksın?"

O. Ivy. Adını bile söyleyemiyor.

Aramızdaki boşluğu kapattım ve ondan birkaç santim uzakta durdum. Bana bakmak için başını geriye doğru eğiyor. 1,80 boyunda, uzun boylu, her zamanki topuklu ayakkabılarını giydiğinde daha da uzun, ama ondan hâlâ on beş santim kadar uzaktayım. Boğazı yutkunmak için çabalasa ve boynundaki nabızı iki kat artsa da çenesini gıcırdatarak kendini çelikleştiriyor. Lazer gibi koyu gözler benimkileri yakıyor.

Elimi kaldırıyorum ve yüzünü buruşturuyor.

Duruyorum, kaşlarımı kaldırıyorum.

Sırtını duvara yaslayıp gözlerini kırıştırıyor.

Saçları yanağındaki yarığa yapışıyor. Dokunuşumla ürperdiğini hissederek telleri uzaklaştırdım. Bakışlarım dudaklarına düşüyor. Ağzı açık, sığ nefes alıyor. Ve nefes aldığımda şampuanın ve altındaki o keskin korku kokusunun kokusunu alıyorum.

O korkuyor. Benden korkuyor.

Olması gerektiği gibi. Nasıl olması gerekiyor.

“Beni o bodruma koyacak mısın, koymayacak mısın? Bana cevap ver!” Durumu kontrol altına almak için yaptığı talihsiz girişimde çizgiler alnının kusursuz derisini kırıştırıyor.

Sabır, diyorum kendi kendime.

“Bundan korkuyor musun?” Soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıp burnundan nefes veriyor. "Hiç bir şeyden korkmuyorum." "Ben bile değil?"

Gözleri benimkileri arıyor ve başını sallıyor. Küçük yalancı.

"Hımm." Onun kısa, titreyen nefeslerini dinleyerek anın durmasına izin verdim.

"Hayır Mercedes'im. Sen o bodruma ait değilsin."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor, ellerinin uçlarını gözlerine bastırıyor.

Gerçekten Ivy'ye yaptığım gibi onu asacağımı mı düşündü? Gerçi belki de yapmalıyım. Ivy benim gözetimimdeyken de aynı sebepten dolayıldı.

Santiago'yu zehirleyen kadın olmakla suçlandı. Mercedes'in en azından kısmen sorumlu olduğu bir eylem. Bu, Mercedes'in suçunu üstlenmesi için ona tuzak kurduğu bir oyundu.

O günleri hatırlıyorum. Mercedes Ivy'ye ne yapacağımı nasıl sordu? Her ayrıntıyı nasıl bilmek istiyordu. Suçluluk, şimdi anlıyorum. Bu suçluluk duygusuydu.

Ama onun itiraf etmesine asla izin vermeyen şey gururuydu. Ivy'yi hak etmediği bir kaderden kurtarmak için.

Ve Mercedes bunun için cezalandırılacak.

“Ama eğer kazanırsan oraya gideceksin.” Tekrar bana bakıyor, aramızda küçük yumruklar var. Sırıttıyorum. "Ve bunu hak edeceğine dair bir his var içimde küçük canavar."

Bu işe yarıyor. Bu gözlerindeki ateşi yakıyor. İyi. Işığı sönmemeli. Durmadan.

Ve bu benim görevlendirildiğim iş. Bu yüzden Santiago kız kardeşini bana emanet etti. Onu kontrol altına al. Onu evcilleştir. Ona eğilmeyi öğret ama kırma.

Mercedes beni olabildiğince sert bir şekilde itiyor ve ona bir santim verdiğimde koşup kapıya doğru atılıyor. Onu kolayca yakaladım, beline dolanan bir kol onu ayağa kaldırıyor. Ama bu bir hata çünkü o dönüyor, öfkeleniyor ve tırnaklarını yüzüme çakıyor, o köşeye sıkıştırılmış ve çaresiz kalmış yaralı hayvan, özgürlüğü, gururu ve hayatı için savaşıyor.

Onu yatağa atıyorum, sonra bir kez zıplamasını ve dönüp yatağın üzerinden geçmesini izliyorum. Bileğini yakalayıp onu karnı üzerine düz bir şekilde çektim, sonra dizimi sırtının alt kısmına koydum. Bileklerini tutup ellerimin arasına alırken onu yere sabitliyorum.

"Gitmeme izin ver! Bu bir hata. Santi bunu bana yapmaz! Beni bu şekilde terk etmez!"

Seni terk etmedi, dedim, ses tonum sakindi. Yanımda getirdiğim siyah spor çantaya uzandım.

Mercedes mücadele ediyor ama bunun anlamsız olduğunu biliyor olmalı. Onun gücü benimkiyle eşleşemez. Çantanın fermuarını açıp ipi çıkarmamı izlemek için başını çeviriyor.

Doğruluyorum, yüzümdeki çizikler batıyor. İpi görünce yeniden mücadelesine başlarken, "Bu, onun seni terk etmesinin tam tersi," diyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onu sırtına çevirip bileklerini bağlayıp ayağa kaldırırken çığlık atıyor. "Bunu bana yapamazsın!"

Ona baktım. Saçları dağınık, aşırı büyük terlerinin bel kısmı mücadelesinden dolayı eğrilmiş, geniş zeytin rengi tenini ortaya çıkarıyor. Çantadan bir şey daha almak için eğildim ve onun görmesi için kaldırdım.

Siyah ipek şeridine bakıyor. "Arkanı dön Mercedes."

Bakışlarını oradan bana kaydırıyor. "Neden?"

"Körü körüne. Seni avludan dışarı çıkarmamı isteyeceğini sanmıyorum."

Yutuyor.

"Gizli bir geçit var ama gözlerinizin bağlı olması gerekiyor."

"Kardeşimle konuşmak istiyorum," diye denedi, sesinin tonu kaygısını, şu anda ne kadar güçsüz olduğunu anladığını ele veriyordu. Ama karar onun adına verildi. Ve teslim olacak.

"Zamanında. Dediğimi yap ve arkanı dön. Arabaya biner binmez çıkaracağım."

Gözlerinden yaşlar akıyor. "Bunu bana neden yapıyorsun? Senin onun arkadaşısı olman gerekiyordu."

"Ben onun arkadaşıyım. İşte tam da bu yüzden bunu yapıyorum."

Sessizlik.

Daha fazla gözyaşı.

hayretle izliyorum. Çok yaralı. Ve çok güzel. Bu görevi reddetmeliydim. Benim iyi tarafım bunu biliyor. Bunu başından beri biliyordu. Ama içerideki hayvan istiyor.

"Mercedes" diyorum. "Yorgunsun. Çok uzun bir geceydi. Arkanı dön. Hadi şu işi halledelim ve seni buradan çıkaralım."

"Eve gitmek istiyorum." "Bu olmuyor. Şimdi değil." "Bu bir hataydı. Ben..."

"Arkanı dön, Mercedes. Bir daha sormayacağım."

Başını kaldırıp bana bakıyor, alt dudağı titriyor, inatçı gururu kabul edilmeye

karşı savaşıyor.

Ellerimi kollarına koydum ve onu çevirdim, direnmedi. Gecenin ağırlığı bu. Yaptığı şeyden. İpek kumaşı gözlerinin üzerine kaydırıyorum. Ben onu başının arkasına yerleştirdiğimde sızlanıyor, sonra da ona, benim küçük tutsağıma bakmak için etrafta dolaşıyor. Baş eğildi. Kalın iplerle bağlanmış narin bilekler. Bu bakışla içimde bir şeyler kıpırdıyor. Karanlık bir şey uyanıyor. İstiyorum. Kahretsin.

Onu yuttum ve onu kollarıma aldım. Bir an için bağıyor ve mücadele ediyor. Uyarı amacıyla ellerimi daha da sıkılaştırıyorum ve ben aşağıdaki tünellere giden geçide doğru ilerlerken o hareketsizleşiyor, kasılıyor, göğsüme baskı yapıyor. Santiago'nun bu odayı bu amaçla seçtiğine eminim. Kız kardeşini daha fazla aşağılanmaktan kurtar. Onu koru.

Onu taş merdivenlerden aşağı taşıırken bir ses çıkarıyor, çıplak ayak parmakları kaba taş duvara sürtünürken kendini bana yaklaştırıyor. Ve biliyorum ki, esirimi yerleşkenin altındaki tünellerden geçirirken bu gece ikimizin de hayatının gidişatı değişti. Geri dönüş olmayacak. İkimiz için de değil.

3

Judge

Eve giderken yolda sessiz. Söz verdiğim gibi göz bağını çıkarıyorum ama ipi bileklerinde bırakıyorum. Bir yere gittiğinden değil ama dersleri bu gece başlıyor. Ve beklentileri belirlemem gerekiyor.

Biz antik, dev meşe ağaçlarının bulunduğu caddeden araziye doğru ilerlerken bakışlarını pencereden dışarıda tutuyor. Daha önce bana onu ne kadar güzel bulduğunu söylemişti. Bir zamanlar dalgın bir şekilde kullandığı kelime büyülüydü.

Meşe ağaçlı ara sokaktan, ailemin inşa ettiği ve yüzyıllardır sahip olduğu, klasik ama devasa bir plantasyon evi olan ev görüş alanıma giriyor. Artık benim. Altı ay önce büyükbabam Carlisle Montgomery'nin vefatından bu yana tek mirasçı benim.

Konak çok güzel. Yunan Uyanışı tarzında büyük sütunlar ve süslü frizlerle desteklenen üç katın tamamına yayılan balkonları olan zarif. Tasarım basittir. Ön kapılara giden geniş bir taş merdiven ve dekoratif panjurlu geniş, eşit aralıklı pencereler ile simetri, dış cephenin odak noktasıdır. Işıklar içeriden sıcak bir şekilde parlıyor ve bekleyen zenginliğe işaret ediyor.

De La Rosa Malikanesi'nin gotik tarzından çok farklı bir manzara.

Şoförüm Raul durdu. Mercedes bana dönüyor. Gözlerindeki beklentiyi gizleyemiyor. Bundan sonra ne olacağını bilememenin kaygısı.

Arabadan inip Mercedes'in kapısını açmak için dolaşırken, "Teşekkür ederim Raul," diyorum. Ona yardım etmek için elimi uzatıyorum ama o bunu görmezden gelerek kendi başına dışarı çıkıyor. Bilekleri bağlıyken dengesini kaybetti ve göğsüme çarptı. Onu yakalıyorum, sonra sağa çekiyorum. Belki de onun

düşmesine izin vermeliyim. Ona buna ihtiyacı olduğunu öğretmeye başla. Bana ihtiyacı var.

Aramıza mesafe koyarak benden kurtuldu. Ağırlığını değiştirerek, "Beni bağlı tutmana gerek yok," dedi. Ayaklarının altındaki taşlar rahat edemiyor. "Ben kaçmayacağım. Gidecek hiçbir yerim yok."

"Belki de sadece bağlı halin hoşuma gidiyor."

Ne demek istediğimi anlayamadan ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

Boğazımı temizliyorum. Ona karşı dikkatli olmam gerekiyor. Onun Santiago'nun küçük kız kardeşi olduğunu unutmamak gerek.

"Seni taşıyayım mı?" Soruyorum. "Mükemmel yürüme yeteneğine sahibim."

"Ayağın."

"Ben iyiyim." "Kendine uygun."

Ona devam etmesi için işaret yapıyorum. Üst kattaki pencerede bir gölge hareket ediyor. Mercedes de bunu görüyor ve duruyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. Çok geç. Personel yatakta olmalı. Ama onun gelişine dair bir tanık olacak.

"Devam et," diyorum ona.

Çıplak ayakları taş merdivenlerde sessizce yürüyor. Onun benden önce girmesi için ağır ön kapıyı açıyorum. Mercedes eşikte tereddüt ediyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne bekliyor.

Derin bir nefes alıyor ve içeri adım atıyor, sanki ilk kez görüyormuş gibi büyük fuayeyi inceliyor. Mercedes paradan etkilenen biri değil. Tanrı biliyor ki De La Rosa ailesinde bundan bolca var. Ancak beyaz mermer zemini ve gri tonlarında damarlı duvarları takdir ediyor. Buradan ikinci kata çıkan merkezi bir merdivenle ve üçüncü kata çıkan iki mütevazı merdivenle üç katın tümü görülebiliyor.

Bana döndü. "Benim odam," diyor, ses tonu kibirli. "Yorgunum."

Gülüyorum. Yaşadığı şeyleri göz önünde bulundurarak neredeyse bu gece uyumasına izin verip yarın başlayacağımı düşünüyordum. Ama hayır.

"En son konuğum olduğun zamankiyle aynı oda."

"Misafir" diye homurdanıyor. "Tüm misafirlerini bağlıyor musun?" "Sadece bağlanması gerekenler."

Üstünlük maskesi düşüyor. Bu onun savunması. Bu her zaman onun savunmasıydı.

Başka bir söz söylemeden merdivenleri tırmanmak için dönüyor. Takılması ihtimaline karşı bir elimi dirseğinin üzerinde tutuyorum ama ona pek dokunmuyorum. Ancak ikinci kata geldiğimizde koridorun sonundaki hareket onu durduruyor.

"Ne..." diye başlıyor ve annemden bana miras kalan hizmetçi Miriam boğazını temizlerken sözünü kesiyor. Beyaz dantel yakalı geleneksel anaç biçimsiz siyah elbisesiyle Mercedes'in yatak odası kapısının hemen dışında bekliyor.

Miriam yaklaşık altı yıldır ailemin yanında. Ve hala ondan hoşlandığımdan emin değilim. Ne kadar verimli olursa olsun, ne nazık ne de sıcak kalpli, bu da onu mevcut görev için mükemmel kılıyor.

Mercedes bana bakıyor. Gelişinin daha özel olmasını umduğunu biliyorum ama bu planın bir parçası değil. "Miriam'ı hatırlıyor musun?" Soruyorum.

Sıkıca başını salladı. Buraya en son geldiğinde kadına karşı ne kadar küçümseyici davrandığını hatırlıyor mu? Şartları göz önünde bulundurarak dilimi tuttuğumda. Kardeşi ölümün eşiğinde.

"Odanızı hazırladı" diyorum ona.

Yatak odasına doğru giderken çenesini kaldırarak ağzını zorla gülümsemeye zorladı. Miriam selamlarken, "Hanımefendi," dedi ve Mercedes'i başıyla selamladı. "Sayın."

Onu selamlıyorum. Mercedes bunu yapmıyor. Bunun yerine odaya giriyor ve içeri girmek için duruyor.

Geçen seferki gibi onun için en rahat yatak odasını seçtim. Benimkinden sonra ikinci. Tozlu gül ve kremi beyaz tonlarında ferah ve lüks. Odanın büyük pencereleri ve çok sevdiği meşe ağaçlı caddeye bakan balkona açılan Fransız kapıları vardır.

En iyi yorganlarla ve ihtiyacı olandan daha fazla yastıkla kaplı konforlu, kral boy yatağa doğru yürüyor. Sanki ilk defa görüyormuş gibi her şeyi içine alıyor. Sonra kadın içeri girip kapıyı arkasından kapatırken Miriam'ı görmezden gelerek bana bakıyor.

Mercedes "Yorulduğum" diyor. "Bileklerinizi uzatın. Onları çözeceğim."

Yapıyor ve ben bileklerini çözüyorum. Kızarıklık ovalamaya özen gösteriyor. "Aç?" Soruyorum.

Başını sallıyor. Gözlerinde saklamaya çalıştığı belirsizliği görüyorum. Miriam'ın neden burada olduğunu merak ediyor.

"Uyumadan önce yapman gereken bir şey daha var" diyorum ona.

Tekrar ne kadar savunmasız görüldüğünü fark ettim. Topuklu ayakkabıları, tasarım kıyafetlerinin zırlı ve makyajlı yüzü olmadan ne kadar da küçüktü. İmza koyu kırmızı ruj.

"Ne?" soğuk bir tavırla soruyor. "Senin kıyafetlerin."

Kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kayboluyor. "Bağışlamak?"

"Giyisilerin, Mercedes. Bu geceyi hatırlatan bir şey olmaması en iyisi sanırım.

Yarın, Santiago'nun dediği gibi, yeniden başlayacaksın."

Aşağılamasının tanıdığı olan, yakınlarda duran anaç kadına, sonra da bana bakıyor.

"Bu bir çeşit şaka mı? Çünkü komik değil."

"HAYIR. Şaka değil. Senin kıyafetlerin." "Kardeşim buna izin vermez!"

"Ayin'i kardeşin başlattı. Sen Benimsin. Senin için en iyisinin ne olduğuna ben karar vereceğim. Sadece itaat edeceksin."

Homurdandı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben onunla konuşmak istiyorum. Onu telefona bağla. Şimdi!"

Kapıya doğru bir adım atıyor. Başka bir tane daha almasına fırsat vermeden kolunu tutuyorum. Beni omuz silkmeye çalışıyor ama onu tamamen kendime çeviriyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. Elleri kollarımın üzerinde kapanıyor ve bana bakıyor. Uzun siyah saçları yüzünün çevresine ve omuzlarına dökülüyor ve şimdiye kadar sadece bir anlığına görebildiğim bir yumuşaklığı ortaya çıkarıyor. Kendini çok iyi saklıyor.

"Neden buradasın Mercedes?"

Çenesi kasılıyor. Neden burada olduğunu çok iyi biliyor. Ne yaptığını. Gözleri omzumun üzerinden geçiyor, gözyaşları düşmenin eşiğinde ama buna izin vermiyor. Bunun yerine bakışlarını kısıp bana bakıyor. Birkaç dakika önceki o yumuşaklık artık yok.

"Neden buradasın?" Tekrarlıyorum.

Uzun bir anlık ağır sessizliğin ardından nihayet gözlerimizin kilidini kırıyor ve bakışlarını indiriyor. Elimin üstüne yağlı bir gözyaşı damladı. Onu izliyorum ve bir an kendimi unutuyorum. Bu konunun amacını unutun. Bunun nedeni.

Bir an için onu kendime çekip her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama Miriam boğazını temizliyor ve beni bunun nedenine yönlendiriyor. "Bana cevap ver," diyorum ve duruyorum.

Mercedes kızgın gözlerini benimkilere çeviriyor. "Kahretsin. Sen."

Ellerim esniyor, parmaklarım onun kollarını sıkıyor. Bu kadın beni test edecek. Derin bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum. Çünkü o tam olarak bu yüzden burada.

"Bu soruya cevap verene kadar bu odada kalacaksın. Şimdi," diye başlıyorum, onu serbest bırakıp uzaklaşıyorum. "Soyunmana yardım etmek için Miriam'a ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye tükürdü ve sweatshirt'ü beceriksizce çekiştirip saçlarına doladı ve çıkarıp bana fırlattı. Göğsüme çarpıyor, sonra yere düşüyor.

Pantolonunu giymeye devam ederken, tek ayak üzerinde zıplarken, hançerler beni keserken, bakışlarımı tutup onları soyar, toplar ve üzerime uymayan pantolonu da bana fırlatırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Memnun?" diye soruyor, tam boyunda durmak için doğrulup. Kendini örtmüyor.

Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine engel olamayarak bütün o deriyi, dolgun göğüsleri zar zor kaplayan dantel parçalarını, seksinin yarıklarını yutarak yutkundum. Ellerimi ceplerime sokuyorum, onları yumruk haline getiriyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Kendime onun kim olduğunu hatırlatırken çenem kasılıyor. Bu küçük canavarın kontrolü elimde tutmama ihtiyacı olduğunu kendime hatırlatın. Onu neredeyse çıplak görmekle yıkılmamak için.

Bakışlarımı yavaşça ona doğru kaldırdım ve onun da ellerinin kenetli olduğunu ve yanaklarının kızardığını gördüm.

"Devam et" diyorum, sesim kalın çıkıyor.

Ağzı açılıyor, benden Miriam'a ve bana bakarken kısa nefesleri duyulabiliyor.

"Bence yeterli. Sanırım kardeşim..."

"Miriam," diyorum, ne hareket ediyorum ne de gözlerimi Mercedes'ten çekiyorum.

Miriam harekete geçiyor ve üç hızlı adımda Mercedes'e doğru yürüyor. Bunu beklemediği belli olan Mercedes nefesini tuttu ve yaşlı kadın elbiselerinin geri kalanını çıkarmak için kollarını kaldırdığında Mercedes bileklerini sertçe kavradı. O, sandığımdan daha güçlü. Ama Miriam da bir o kadar güçlü ve kararlı. Bu yüzden onu seçtim. "Bana dokunmaya cüret etme! Benden uzak dur!"

Kısa süreli bir çatışma yaşanıyor. Mercedes, Miriam'ı itip koşuyor ama Miriam hızlı bir şekilde kendini toparlayıp hedefine doğru ilerliyor.

Mercedes çılgınca etrafına bakıyor, eli ağır bir lambanın tabanını kapatıyor. O zaman bocalıyor. Onu buraya getiren, bu duruma düşüren olayı hatırlıyor mu acaba? Fahişenin öldürülmesi. Arkasında bıraktığı çok şiddetli sahne.

Gözlerini sımsıkı kapatıyor ve Miriam'ı durdurmak için elimi kaldırdım, gözlerinin etrafındaki zaten şişkin olan deri ıslanmış halde onu izliyordum.

Ağlıyordu. Cehennem. Sonsuza kadar ağlıyormuş gibi görünüyor.

Başını şiddetli bir şekilde sallayarak gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Onu geri çağır!"

İçimdeki koruyucuya seslenen yaralı yaratığa karşı kendimi sertleştirerek, sakince, "Devam et, ben de edeceğim," diyorum.

Lambayı bırakıp sutyeninin kopçasını çıkarmak için arkasına uzanırken, "Senden nefret ediyorum" diyor, sesinde bir ürperti. Onu yere düşürdü, sonra külotunu aşağı doğru iterek ikisini de tekmeledi. "Senden nefret ediyorum."

Güzel, dolgun göğüsler, sıkı meme uçları ve güzel yarığı ortaya çıkarmak için seksiliği tıraş edilmiş. İkincisi beni durduruyor. Onu bu şekilde gören başka bir erkek var mı? Jackson Van der Smit vardı. O... mu?

Kendimi durdurmak için başımı salladım. Neden o yola girdiğimi bilmiyorum. Kurallara uyacaktı. Bunları kırmak kardeşini utandıracak ve onun öfkesine neden olacaktı. Ayrıca onun burada olmasının nedeni bu değil. Ama onun çıplaklığı beni etkiliyor. Kesinlikle gördüğüm ilk kadın değil. Ne münasebet. Ama işte buradayım, bakışlarımı başka yerden alamıyorum.

"Sayın?" Miriam sözünü kesiyor.

"Çık dışarı" diyorum ona.

Oto kontrol. Disiplin. Kendimde mükemmelleştirmek için çok çalıştığım iki özellik. Derin bir nefes alıyorum. Nefes verin. Onu sadece görünce sertleşmek kontrollü olmaktan başka bir şey değil. İstedikinden daha sık çırılçıplak

soyulacak ve onu her gördüğümde ergenlik çağındaki bir çocuk gibi sertleşemem.

"Evet efendim." Miriam ayrılır. Kapının kapanma sesini duyana kadar bekledim. Daha önce de kadınları evime alıp disipline etmişim. Cemiyetin bazı üyeleri için sessizce yaptığım bir şey. Hiçbiri beni Mercedes De La Rosa kadar etkilemedi. Ve onunla başlamadım bile.

"Yatağa gir," diye çıkıştım, üzerini örtmesini istedim. Bitişikteki banyoya doğru yürüdüm ve orada biraz vakit geçirdim. Tezgahın kenarını tutarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Benim sorunum ne?

Lavabonun altındaki dolabı karıştırıp ilk yardım çantasını buldum. Geri döndüğümde onu geniş yatağın ortasında otururken, kalın yorganı kendine çekerken buldum. Bir kez daha ne kadar küçük görüldüğünü düşünüyorum. Büyüyüp bir kadına dönüşmesini izlediğim kızıdan ne kadar farklı. Bu konuda müthiş bir kadın. Şimdi, şu anda tamamen başka bir şey.

Ve içimdeki hayvan kıpırdanıyor.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımla tam olarak örtüşmese de yukarıya bakıyor. Yüzü okunamıyor. Bunda iyidir. Her zaman öyleydi. Muhtemelen olması gerekiyordu. Yetiştirilme tarzını biraz biliyorum. Ancak babasının ona karşı oğullarına olduğu kadar fiziksel davranmayacağı kesindi.

Odanın karşısına geçip yatağın kenarına oturuyorum. Battaniyeleri daha da yakına çekerek benden biraz daha uzaklaştı. "Bana bak."

Çenesi kasılıyor.

Parmaklarımı çenesinin üzerine kapatıp bakmasını sağladım. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yarıklara kadar daraldı. Bükülmesi kolay olmayacak. Ama onun olmasını istemiyorum. Yüzünü yukarı kaldırdım ve yanaklarındaki saçlarını fırçaladım. Yara çoktan kapanmış, kan kurumuş ve bir morluk oluşuyor. Düşünüp gittiği tek şeyin bu olduğuna şaşırdım. Mercedes De La Rosa bir kadını öldürdü. Bunun cevabını vermek için Mahkeme huzuruna çıkmalı. Derneğin herhangi bir üyesi bunu yapardı. Ama Santiago bununla ilgilenecek. Ve onu korumasına yardım edeceğim.

Ama içimden bir ses onun kendi suçluluğunun ve kardeşinin sevgisini kaybetme düşüncesinin Mahkemenin verebileceği cezalardan daha ağır olduğunu düşünüyor.

Yanağındaki kurumuş kanı temizliyorum ve nazık olmaya dikkat ederek kesiğin üzerine antibiyotik merhem sürüyorum. Gözlerini yüzümde hissediyorum ve bunu yapmak için zaman ayırıyorum. İşim bittiğinde merhemi bir kenara bırakıp komodinin üzerindeki kristal sürahidenden bir bardak su döküyorum. Miriam'ın küçük tabakta bıraktığı hapı alıp ikisini de Mercedes'e uzatıyorum.

Haplara bakıyor.

"İyi bir gece uykusu çekmenize yardımcı olmak için." "İyiyim" diyor ve kafasını çeviriyor.

“Faydası olacak Mercedes.”

Tekrar avucumdaki hapa bakıyor. O istiyor. Bunun getireceği unutulmayı istiyor. Ve bu seferlik buna izin vereceğim. Hapı benden almak için çekingen bir şekilde elini uzatıp dilinin üzerine koyuyor, sonra bardağı alıp geri vermeden önce yudumluyor.

Komidin üzerine koyup ayağa kalktım.

Yatıyor ve benden uzaklaşıyor. Uzun siyah saçları beyaz yastığa dökülüyor, sımsıkı tuttuğu yorganı çenesine kadar çekmiş, sırtının büyük bir kısmı açıkta kalıyor. Onu tamamen örtmek için battaniyeye uzandım ama gözüme bir şey takıldı. Bir işaret. Daha önce hiç görmediğim bir şey çünkü sırtı bana hiçbir zaman tamamen açık kalmamıştı. Bu bir yara izi. Görünüşüne bakılırsa çok yıllık. Bir başkasının kenarını görüyorum, daha derin, daha alçak. Battaniyenin arkasında saklanıyor.

Bu özel işareti neyin bıraktığını biliyorum. Bunu daha önce de görmüştüm. Parmak uçlarımdan birine dokunduğumda etrafındaki deri geriliyor, o da sertleşiyor. Bun durdum. Şimdi zamanı değil. Bir gece için yeterli. Özellikle bu gece. Battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyorum ve yumruk gibi küçük elleriyle sımsıkı tutunarak yorganın altına girmesini izliyorum. Anahtara uzanıp yatağın yanındaki ışığı söndürüyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Orada durup ona baktım. Ama burnunu çektiğini duyunca odadan çıkıyorum.

4

Mercedes

Ana kuralımı çiğnedim. Her zaman uyduğum tek mutlak yasa. Kimsenin yaralarımı görmesine izin verme.

Rahatsız edici ruh halimde, bunu düşünmüyordum bile. Muhtemelen hayatımda ilk kez o yara izlerinin orada olduğunu unuttum. Kimsenin onları görmemesi gerekiyordu. Tek kelime etmeyen bir tanık dışında hiç kimse

bunu yapmadı.

Ama şimdi Judge var. O biliyor ve bu, eşitsizliğin terazisini daha da kendi lehine çeviriyor gibi görünüyor. Bundan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Şu an herkesten nefret ediyorum. Her ne kadar artık ağlamayacağıma dair kendime söz vermiş olsam da, beni odamın sessiz uçurumunda yalnız bıraktığında yaptığım da tam olarak bu. Bildiğim tek canın kaybına ağlıyorum. Olduğumu sandığım kadın için üzülüyorum. Ve ben onu öldürmeden önce neredeyse kardeşimi öldüren kadın için üzülüyorum. Nedenini bilmiyorum.

Yaptığımız anlaşmayı düzenlemek için birkaç kez konuşmamız dışında onu tanımıyordum. Bana ihanet ettiğini ve neredeyse ailemin son parçasını yok ettiğini öğrendiğimde onun ölmesini istedim. Onun suçuna uygun tek cezanın bu olduğuna yemin ettim. Ama bunu istemek başka bir şeydi. Bu eylemi bu kadar vahşice ve beklenmedik bir şekilde tek başıma gerçekleştirmek başka bir şey.

İlaç damarlarıma işlerken ve gözlerimi odaklanamayacak kadar ağırlaştırırken, suçluluk duygumun ağırlığı üzerime çöktü. Böylece onları kapatıyorum ve kaçınılmaz olarak uyku beni başka hiçbir şeyin olmadığı birkaç mutlu saate sürüklüyor.

Gün ışığı pencereme sızmaya başladığında, içinde bulunduğum durumun gerçekliği yeniden gözüme batıyor. Bana ait olmayan bir yatakta uyanıyorum ve çevreme şöyle bir baktığımda hâlâ kendi yarattığım bir cehennemde yaşadığımı anlıyorum.

Gözlerimi yumup unutmaya çalışıyorum ama bu imkansız bir iş. Kapımın açılma sesiyle karmaşık bir durum. Başımı kaldırdığımda Miriam kendini beğenmiş bir ifadeyle ve elinde kahvaltı dolu bir tepsiyle duruyor.

Bu kadında bir şeyler beni yanlış yöne sürüklüyor. Daha önce burada kaldığımdan beri onun hakkında kötü hislerim vardı ama dün geceden sonra ona güvenilemeyeceğini anladım.

Gözlerinde neşeli bir alaycılıkla, "Kalkma zamanı," diye duyuruyor. Bundan fazlasıyla keyif alıyor. "Bırak gitsin." Tepsiye başımı salladım. "Sonra yiyeceğim."

"Korkmuyor." Pencerenin yanındaki oturma alanına gidip tepsiyi masanın üzerine koyarken mırıldanıyor. "Kalkman emredildi. Duş al, sonra yemek yiyebilirsin."

Korkuyla yatağın yanındaki saate baktım. "Saat henüz altı."

"Evet, Bay Montgomery de kalkmanızı istiyor. Onun direktiflerine uymanızı öneririm. Ya da yapma. Sanırım sonuçlarıyla yüzleşecek olan sensin, bu yüzden benim için hiçbir fark yok."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. Kesin olan bir şey var. Antonia'dan görgü kuralları konusunda birkaç ders alabilirdi. En azından hizmetçimiz dilini ne zaman ısırması gerektiğini biliyor.

"Yatağıma geri döneceğim." Örtüyü etrafıma daha sıkı çekiyorum ve yan tarafıma dönüyorum. "İsterseniz Yargıca söyleyin. Benim için de hiçbir fark yok."

Odadan çıkarken homurdandığını duyduğuma neredeyse yemin edebilirdim ve bir an ne yaptığımı sorguladım. Kahvemi bile içmeden onun gazabıyla yüzleşmeye gerçekten hazır mıyım?

Bir yandan öyle olmadığıma eminim. Öte yandan, o bir pislik ve sırf bana söylediği için bunu onun için kolaylaştırmayacağımı bilmesini istiyorum. Programım hakkında ilk ipucuna sahip olsaydı, tıpkı Santiago gibi geç saatlere kadar ayakta kaldığımı bilirdi. Öğleden önce kalkmam çok nadirdir ve egoistin biri güç gösterisi yaparak yumruklarını göğsüne vuruyor diye bunu değiştirmeye hiç niyetim yok.

Gözlerimi kapatıyorum ve odam o kadar sessiz ki neredeyse haklı olduğuma inanabiliyorum. Judge bu sabah buraya gelerek zamanını boşa harcamayacaktır.

Mahkemede onunla yüzleşmek zorunda kalan tüm talihsiz ruhlara hükmetmek gibi ilgilenmesi gereken daha önemli işleri varken değil.

Beş dakika geçiyor, sonra on. Her geçen saniye bedenim yeniden rahatlamaya başlıyor ve gözlerim ağırlaşıyor. Kapım açıldığında uykunun beni alıp götürmesinin eşiğindeydim ve omurgamda bir ürperti oluştu. Bakmadan bile o olduğunu biliyorum. Enerjisinin karanlığının odada nabız gibi attığını, pencerelerden içeri giren güneş ışığını yok ettiğini hissedebiliyorum. Ona bakmıyorum. Orada öylece yatıyorum, donup kalıyorum, nefesim göğsümde takılıp ne yapacağını görmek için beklerken.

"Elde etmek. Yukarı." Emri beni ürperten o otoriter ses tonuyla veriliyor. Ama aynı zamanda kendi öfkemi de körüklüyor.

"HAYIR."

"Mercedes," diye uyardı. "Beni test etme. Sonuçtan hoşlanmayacağınıza söz verebilirim." "Sadece beni yalnız bırak!" Omzumun üzerinden bağırdım, onu görünce kelimeler silinip gidiyor.

Üzerinde bir çift binici pantolonu, botları ve sabahın erken saatlerinde yapılan bir antrenmanın parlaklığıyla parıldayan, çıplak göğsünü ortaya çıkaracak şekilde açık duran bir gömlekle orada duruyor. Gözlerim istemsizce kaslı vücudunun üzerinde gezinirken boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum. Yargıcın güçlü olduğunu her zaman biliyordum. İyi dikilmiş takım elbiselerinde gözden kaçırabileceğiniz bir detay değil. Ama onun geniş omuzlarına ve belinin altında kaybolan koyu renk saç parçasıyla birlikte kesik karın kaslarına tanıklık etmekten tamamen farklı bir canavar olduğunu bilmek.

Aman Tanrım. Ona bu şekilde bakamam. Judge her zaman ağabeyimin kibirli en iyi arkadaşı olmuştur. Mecbur olduğun için tahammül ettiğin tip. Bu yanlış geliyor. Hepsi yanlış. Ve neden hala ona baktığımı ya da neden

boynumdan ve göğsümden aşağı bir sıcaklık yayıldığını hissettiğimi bilmiyorum. Tahmin etmem gerekseydi, hiç bu kadar soyunmuş bir adam görmediğimden olurdu. Acınası, biliyorum. Ama kurallar kuraldır. Jackson'la çıktığımda bile onun göğsünü bir kez bile görmemiştim. Buna hazırlıklı değildim ve nereye bakmam gerektiği ya da ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Mercedes," Judge elinden geldiğince keskin bir incelikle adımını kesiyor.

Gözlerim ona kaydı ve bu bir hataydı. Çünkü içlerindeki ateşi görebiliyorum. Ona baktığımı fark etti. Cildimin üzerinde hareket eden kızarıklığı fark etti. Bu gerçek olamaz. Judgela değil. Şu an bana baktığı gibi hiç bana bakmamıştı. Sanki derisinden çıkıp... beni yutacakmış gibi.

"Uyanmak." Sesi artık daha sert. "Bir daha sormayacağım."

Konuşamıyorum, ona bakıyorum. Bir düşünceyi bile formüle edemiyoruz.

Aramızda kabul etmek istemediğim bir gerilim var. Sanırım her zaman oradaydı, yüzeyin altında sessizce kaynıyordu. Her zaman bunun karşılıklı bir nefret

olduğunu düşünmüştüm ama şu anda başka bir şeymiş gibi geliyor. Kaynama noktasına ulaşmak üzere olan bir şey.

"Hayatta istediğini elde etmenin bir yolu var, küçük canavar." Kararlılıkla ileri doğru adım atıyor ve elinde bir şey fark ediyorum.

Bunun bir binici mahsulü olduğunu anlamak biraz zaman alır. Kalbim göğsümde ağır bir gümbürtüye dönüşecek şekilde yavaşlıyor ve başımı sallamaya çalışıyorum ama kımıldamıyor. Yapabilecekleri karşısında donup kaldım ve dehşete düştüm ve bu uzun zamandır arkamda bırakmayı düşündüğüm bir duyguuydu. Ben lanet olası Mercedes De La Rosa'yım. Hiçbir şeyden geri adım atmıyorum. Ben kimseye boyun eğmem. Ama şu anda... o bir adım daha attığında benim yaptığım da tam olarak bu gibi geliyor ve bakışlarından kaçınmak için başımı eğiyorum.

"Bunun senin içinde olduğunu biliyordum." Başparmağının sert ucunu çenem boyunca gezdirdi ve ona bakmam için çenemi yukarı kaldırdı. "Gönderebilirsin. Sadece sana rehberlik edecek birine ihtiyacın var." "HAYIR." Sözcükleri gıcırdayan dişlerimin arasından zorluyorum.

"İstedığınız kadar direnin" diyor, sesi garip bir şekilde sakın. "Vahşi hayvanları evcilleştirmek hoşuma gidiyor." Başparmağı tehlikeli bir şekilde dudaklarıma yaklaşıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Aynı zamanda ne yaptığının farkında değilmiş gibi donup kalıyor. İşler sadece gergin veya kayıtsızken bu tuhaf etkileşime ne yapacağımı bilmiyorum. Bu benim tanıdığım ve hatırladığım Judge değil. Bu bana sanki onun dünyasına neredeyse hiç kayıt olmamışım gibi bakan adamla aynı adam değil. Beni gerçekten göremeyecek kadar üstün olduğunu düşündüğünü her zaman hissetmişim. Ama şu anda her şeyi görüyormuş gibi geliyor.

"Mercedes." Aniden elini çekti ve yüzünde ciddi bir şekilde aklımı mı kaçırdığımı merak etmeme neden olan tarafsız bir ifade oluştu. Bunu ben mi hayal ettim?

"Judge." Adını, içine sığdırabildiğim kadar kibir damlayan bir ses tonuyla karşılık veriyorum.

Dudakları hafifçe köşeye doğru kıvrıldı ve eğer daha iyisini bilmiyorsam, tüm bu durumu eğlenceli bulduğunu düşünebilirdim. Ama elbette yapardı. Burada gerçek güce sahip olan kişi o ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Yaptığım her şey gösteriş amaçlı ama umurumda değil. Neye imza attığını bilmesini istiyorum. Onun hayatını elimden geldiğince zorlaştırmak istiyorum.

"Diz çökmek." Mahsulünün sonuyla yeri işaret ediyor. "Şimdi." "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona baktım.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Hayır, gerçekten ama gerçekten yapmıyor.

"Seninle bu çarpık oyunları oynamayacağım." Etrafımdaki örtülere daha sıkı sarılıyorum. "Sadece beni yalnız bırak."

Gözleri saate kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Kaçınılmaz olanı

geciktiriyorsun. Dediğimi yap, yoksa bu gece eve döndüğümde daha büyük sonuçlarla karşılaşacağım.

"Umurumda değil." Kendimi yatağın diğer tarafına fırlatıp yorganı da yanımda sürükledim ve banyoya doğru koşarken siperimi korudum. "İşkence edecek başka birini bul, seni sadist. Git istekli fahişelerinden birini döv..." Battaniyenin elimden çekildiğini hissettiğimde sözler aniden kesildi. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, Judge beni yakalayıp etrafıma fırlatıp gözleri ateşle parlarken çıplak vücudumu ona göstermeden önce kendimi toparlayacak zamanım bile yok.

"Ne dedin?"

"Beni duydun." Kalbim patlamak üzereymiş gibi hissetsem de bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. "O kadar sapkınsın ki göremiyorsun bile. Disiplin hakkında konuşurken beni kurtarmaya geliyorsun, oysa senin asıl istediğin..."

Beni yakalayıp yüz üstü halıya diktiğinde sözlerim yine kesildi. Karşı saldırıya geçmek için zaman yok. Judge bana onun gerçek gücünü, heybetliliğini ve ona ne yaparsam yapayım bana bu kadar kolay Judge olma yeteneğini gösteriyor. Kıcımlı kaldırıp kalçalarımı kaslı uyluklarıyla aynı hizaya getirerek beni bir mengene gibi sıkıtiğinde ilk kez gerçek korku içimi kapladı.

"Bu kadar korktuğun şey bu mu?" Deriyi çıplak sırtımdan aşağı sürükleyerek, keşke görmeseydim dediğim yara

izlerinin üzerinden kayarak benimle alay ediyor.

"HAYIR!" Çılgılık atıyorum ve ona karşı çıkıyorum ama o beni bacaklarıyla daha da sıkı sıkıyor ve avucunu kullanarak yüzümü tekrar yere doğru itiyor.

"Bence tam olarak korktuğun şey bu." Sanki bu durumdan zevk alıyormuş gibi, sanki beni bu kadar savunmasız görmekten keyif alıyormuş gibi bu sözleri savuruyor. "Ne oldu küçük canavar? Şimdi suçlamalarınız nerede?"

"Siktir git!"

"Siktir beni," diye tekrarladı, sesi alaycıydı. "Yapabilmek isterdin."

Ben buna bir cevap formüle etmeye kalkışmadan önce, mahsul beklenmedik bir şekilde sol kıcımlı yanağına çarpıyor ve beni sarsıyor. Canımı acıtıyor ve anında nefesimi çalma etkisi yaratıyor ama bunu tekrar yapmadan önce iyileşmeye vaktim yok.

"Bu sabahki gösteri için kaç kişiyi hak ettiğini düşünüyorsun?" O sorar.

Çenemi sıkıyorum ve tek bir kelime bile söylemeyi ya da ses çıkarmayı reddediyorum. İstedikinin bu olduğunu biliyorum. Benim itaatimi istiyor.

Kazanıyormuş gibi hissetmek istiyor ama onun tarafından aşağılanarak dizlerimin üzerine çöktüğümde bile yenilgiyi asla kabul etmeyeceğim.

Cevap vermeyince deriyi cildime daha sert vurdu ve cildim daha da yandı. Ama yine ses çıkarmıyorum. Judge çok daha kötü şeyler yaşadığımı bilmeli. Yara izleri bunun kanıtıdır. Beni kırabileceğini sanıyor ama ben zaten kırıldım. Sadece dünyanın bunu bilmesini reddediyorum.

Tokat. Deri kıcıma doğru tıslıyor ve o da ritmi yakalayarak homurdanıyor, soldan sağa dönerken her iki tarafı da çalıştırıyor ve mahsulü arkasında sallıyor. Çevremden, şu ana kadar kendini kaybederken kaslarının gerildiğini görebiliyorum ve eğer onu başka bir durumda izliyor olsaydım, hareket şeklinin neredeyse insanlık dışı derecede güzel olduğunu düşünürdüm. Bu düşünce aklıma geldikçe ne kadar dengesiz olduğunu anlıyorum.

Ama hayatımda çok dayak yedim. Hiçbiri ölçülmedi veya iyi kontrol edilmedi. Hiçbiri hiçbir şekilde güzel değildi. Çirkin ve korkutucuydular. Açıklanamaz bir şekilde, bu sefer farklı ve nedenini bilmiyorum. Sadece Yargıcın işi fazla ileri götürmeyeceğine güvendiğimi biliyorum. Beni itecek. Beni rahatsız edecek. Ama sırf bana acı çektirmek için bana elini uzatacağına inanmıyorum. Yaptığı her şeyde bir ders var ve şu anda ben istesem de istemesem de uyum konusunda ders alınacak.

"Söyle" diye homurdandı. "Bana neden burada olduğunu söyle." "Kahretsin!" Omzumun üzerinden gülümsüyorum. "Bu yüzden."

Kahretsin. Kırptığı bacaklarımın tam ortasından vuruyor ve bu beni o kadar şiddetli bir şekilde şok ediyor ki, kulak delici bir çığlık atıyorum. Sonrasında mahsul takırdayarak yere düşüyor ve Judge tökezleyerek sanki buz gibi soğuk suya batırılmış gibi bana bakıyor.

Aklıma iki şeyin aynı anda gelmesiyle sessiz bir hıçkırık bıraktım. Birincisi şu anda her şeyimi görebiliyor ve ben kendimi yukarı çekip bir zerre kadar bile saygınlık bulamayacak kadar zayıfım. İkincisi, belki de onun hakkında yanılmışımdır. Belki de Judge bana zarar vermeyeceğine güvenebileceğim biri değildir. Çünkü acı çekmekten çok şok olsam da aşağılandım ve bu da bir o kadar kötü, değil mi?

Yüzümü yere gömüp gözlerime yapışan nemi saklamaya çalışıyorum. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum ama sanki bir baraj açılmış gibi görünüyor ve artık onu durduramıyorum.

Belimde yumuşak bir el hissetmeden önce uzun, ağır bir sessizlik oluyor. Bu temas karşısında ürktüm ama sonra beni kollarının arasına aldı. Çıplak göğsünün sıcaklığı tenime işliyor ve üzerimde çok tuhaf bir etki bırakıyor. Bu adamdan herhangi bir teselli alabilecek kadar duygusal açıdan iflas ettiğim için kendimden nefret etmek istiyorum, ama tam olarak böyle hissettiriyor. Sıcaklığı beni çevreliyor ve terinin erkeksi kokusunu çizmelerindeki deriyle birleştğinde ve hatta belki de kolonyasından bir parça fark etmeden duramıyorum.

Baharatlı ve sıcak, ondan nefret etmememi tuhaf buluyorum. Bundan nefret etmeliyim.

Bunun sadece kırılğan ruh halimin bir yan etkisi olduğuna inanmalıyım. Benim durumumda olan başka biri de aynısını yapardı. Benim dünyamda rahatlık nadirdir ve bir kez olsun ona ihtiyacım olduğunu fark ettim. İlk başta kırılğanlığımı göstermemi sağlayan vahşiden gelse bile.

Beni yatağa taşıyor ve yüzümde biriken saçları okşamak için ara vermeden önce beni yüz üstü yatırıyor. Bu neredeyse sessiz bir özür gibi geliyor ve kendi kendime onun dokunuşundan geri çekilmem gerektiğini söylüyorum ama yine de geri çekilmiyorum.

Sert bir sesle, "Kıpırdama," diye emrediyor. "Acıyı dindirecek bir şey bulacağım." "Acı için hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum. "Beni rahatsız etmiyor."

İtirazımı görmezden gelip banyoya doğru kayboldu ve bir anlığına kapıya doğru koşmayı düşündüm. Belki bu kadar yorulmasaydım başarabilirdim. Kendime yapabileceğimi söylüyorum ama gerçek şu ki beni yakalayacağını biliyorum. Beni her zaman yakalayacak. Judge bir avcı ve ben bir şekilde onun avı oldum. Bir tüp kremayla geri döndüğünde dönmeye çalıştım ama avucu sırtımın ortasına dayandı.

"Artık kavga etmek yok." Sesi, ondan daha önce hiç duymadığımı düşündüğüm bir yumuşaklığı ele veriyor. "Şimdi olmaz."

"Kendim yapabilirim," diye hırlıyorum.

"Ama yapmayacaksın" diye yanıtlıyor. "Seninle ilgilenmek benim işim."

O, kremayı avuçlarının arasında ısıtıp kığımın kıvrımlarına sürmeye başladığında yüzümü yastığa gömüyorum. Çok samimi hissettiriyor. Judge'la paylaşamayacak kadar samimi. Ona bir anlam veremiyorum. Bu adam bir Egemen Evlattır. O, The Society'de resmen kraliyet ailesi üyesi. İsteddiği kadına sahip olabilir ama hiç evlenmedi. Otuz bir yaşındayken, sayısız kadının onu bir koca olarak güvence altına almaya çalıştığından ve başaramadığından eminim. Ama Santiago defalarca Judge'ın asla evlenmeyeceğini söyledi ve ben bunun nedenini merak ediyorum. Ben onlara uymak zorundayken, Cemiyet'in beklentilerini reddetmesi neden sorun olsun ki? Ve Kedi Evi'ndeki bir sürü güzel kadın onun her emrine boyun eğmeye hazırlanırken zamanını benimle harcayarak ne gibi bir fayda elde edebilir ki?

Kremi cildime sürerken bu düşünceler zihnimi meşgul ediyor ama ne kadar çabalasam da, ellerinin üzerimdeki hissinden kendimi yeterince uzaklaştıramıyorum. O titizdir. Dikkatli olmak. Beş dakika önce bana hassas biriymişim gibi davranırken, sanki varlığının belasıymışım gibi davranıyordu. Onu anlamıyorum ve dün gecedan beri aklımda olan soruyu dile getirmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun? Bunda sana ne var?"

İşine devam etmeden önce eli bir anlığına titriyor, kırmızı ve şiş olduğundan emin olduğum hassas cildine masaj yapmak için ekstra özen gösteriyor.

Cevap vermeyince, "Bunda senin için bir şeyler olmalı," diye ısrar ediyorum.

"Var" diyor sessizce.

Bir anda düşüncelerim en kötü senaryoya kayd. Santiago'dan, evin reisi olarak

kardeşimin başına bir şey gelirse, Judge'ın sadece benim bakımımı üstlenmekle kalmayıp, bunun için kendisine iyi bir ücret alacağını zaten biliyorum. Paraya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ama zengin adamlar finansal kazançları hiç geri çevirir mi? Bu yüzden mi bunu kabul etti? Mantıklı olan tek şey bu. Ve birdenbire tüm bu durum hayal ettiğimden daha da utanç verici bir hal aldı.

“Sana para ödüyor, değil mi?” İstiyorum. “Santiago sana zahmetinin karşılığını ödüyor. Bu yüzden buradayım.” Judge cevap vermiyor ve benim cevabım var. Gururumu bir kenara bırakıp kendimi ayağa kaldırıp savaş hatlarını yeniden çizmeye hazırlanıyorum. Ama sonra avucu sırtımdan yukarı kayıyor ve yıllardır orada yaşayan yara izlerinin üzerinde hafifçe geziniyor.

"Bunu sana kim yaptı?" Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve ses tonunda gizli bir öfke sezdiğimde daha da fazla hazırlıksız yakalanıyorum.

"Bu benim işim," diye yanıtladım, umduğumdan daha az lokmayla.

"Senin işin benim işim." Okşamaya devam ediyor, parmakları kalçamın kıvrımı üzerinde kayana kadar sırtımın derisine masaj yapıyor ve ardından popomun etrafından birkaç yara izinin daha bulunduğu uyluklarımın arkasına doğru kayıyor.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir noktada iltihaplı cildimi iyileştirme çabaları başka bir şeye dönüştü. Daha keşfedici bir şey. Daha karanlık ve... daha tehlikeli bir şey. Başparmağı tehlikeli bir şekilde uyluğumun iç kısmına doğru kayarken keskin bir nefes alıyorum, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve midem beklentiyle kasılıyor.

Yapamayacağını biliyorum. Yapmayacak. Sınır dışıyım. Ben evlenene kadar burası kimsenin olmadığı bir yer. Bu, sosyete kadınları için, özellikle de üst kademedeki kadınlar için bir kuraldır. Daha önce hiç kimse bana orada dokunmaya cesaret edemedi ve Yargıcın Santiago'nun öfkesiyle sınırları zorladığını hayal edemiyorum. Eğer beni mahvederse hiçbir erkek benimle evlenmez ve bu zahmete değmeyecek sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalır. Bu pervasızca ve aptalca olurdu ama bir parçam da onun bunu isteyip istemediğini merak ediyor. Aynı dengesiz tarafım bunun nasıl bir his olacağını düşünüyor. Kaba mı olurdu, yoksa şimdiki gibi nazik mi olurdu? Ellerin vücudumun her yerinde olması nasıl bir duyguydu? Ağzı benim ağzımda. Onun horozu içimde derin.

Bu korkunç düşünceleri kafamdan atıyorum, bunları düşündüğüm için bile utanıyorum.

"Bu yeterince iyi," diye boğuldum. “Daha fazlasına ihtiyacım olursa daha sonra uygulayacağım.”

Sözlerim onu da kendine getirmiş gibi görünüyor ve o da, kaybın ardından beni soğuk bırakarak elini çekiyor. "Dinlenmek için bir saatin var" dedi sessizce. "O zaman duş almanı istiyorum. Kıyafetlerin dolapta. Dilediğin gibi giyin ama bu odadan çıkmayacaksınız.”

"Kıyafetlerim burada mı?" Ne zaman teslim edildiğini merak ederek dolaba baktım. Ben uyurken olmuş olmalı. Başını salladı ve kapıya doğru ilerledi, ben de arkasından seslendim. "Peki ya telefonum?"

"Telefon yok" diye yanıtladı, yüzünde hiçbir duygu yoktu. "Ve makyaj yok."

"Telefonuma ihtiyacım var Judge. Yapamazsın..."

"Bana neden burada olduğunu söylediğinde onu geri alacaksın. Şimdilik bu zamanı bunu düşünmek için kullanabilirsin." Kulpuna uzanıyor ve kapıyı açtıktan sonra duruyor. "Kurallar çok basit Mercedes. İyi davranışlar size ayrıcalıklar kazandırır. Kötü davranışlar size sonuçlara yol açar."

5

Mercedes

Judge odadan çıkıyor ve boşluk beni yutuyor. Kırılğan bir duygu. Onun yokluğunda biraz rahatlayacağımı düşünmüştüm ama şimdi düşüncelerimle baş başayım. Dün gecenin anılarıyla ve Yargıcın verebileceği her türlü cezayı hak ettiğimi bilerek yalnızdım. Yine de yeterli olmayacak.

Miriam'ın getirdiği kahvaltıdan bir lokma bile yemeye kendimi ikna edemiyorum. Bunun daha sonra muhtemelen daha başka sonuçlara yol açacağından eminim ama şu anda bunu umursamayacak gücü bulamıyorum. Öğle vakti öğle yemeğiyle tekrar geliyor ve kaşlarını kaldırarak benim onu da yemediğimi söylüyor.

Zaman geçirmenin yollarını bulmaya çalışıyorum. Aklımı meşgul edecek şeyler. Aynadan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak duş alıyorum, saçlarımı ve dişlerimi fırçalıyorum. Makyajımın zırhı olmadan kendimi çıplak hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor.

Dolabımın içine girdiğimde Judge'ın belirttiği gibi kıyafetlerim oradaydı.

Santiago, malikaneden bana dair tüm kanıtları silerek onları gecikmeden göndermişti. Gerçeğin bende bıraktığı acı verici yumruyu yutuyorum ve genellikle giydiğim özel tasarım elbiselerin raflarını karıştırıyorum. Ama amaç ne? Hiçbir yere gitmiyorum.

Saklanacak hiçbir iddia yok. Beni birçok yönden soydu ve çıplak bıraktı.

Bir çift yoga pantolonu, askılı bir tişört ve kaşmir bir kazak alıp moda yerine rahatlığı tercih ediyorum. Odam, en azından şimdilik tenime değen yumuşak kumaşla teselli bulabileceğim kadar serin.

Diğer eşyalarımın arasında çantamı buldum. Yarı umutlu bir şekilde onu araştırıyorum ama telefonum yanımda değil ve geriye yalnızca taşıdığım temel eşyalar kaldı. Kompakt bir ayna, sakız, dudak kremi ve EpiPen'im.

Bir şekilde telefona ulaşmayı başaramadığım sürece resmi olarak dış dünyayla hiçbir iletişimim yok. Ama yapabilseydim bile bunun ne işe yarayacağını bilmiyorum. Artık kim rehberindeki numaraları ezberliyor ki? Solana ve

Georgie'nin telefonumu havaya uçuracağı kesin. Dün onlarla geleneksel Pazar kahvaltımızı kaçırdım ve onlara mesaj atma veya açıklama yapma şansım bile olmadı. Son zamanlarda bende bir şeylerin ters gittiğini biliyorlardı ama onlara gerçeği söyleyemedim. Benimle aynı dünyada yaşamıyorlar ve Cemiyet'in gerçekliğini anlamalarının hiçbir yolu yok. Hayatıma dair tüm kurallar, beklentiler. Zehir ve ihanet sadece televizyonda duydukları şeylerdir. Eğer hayatımın gerçekte nasıl olduğuna dair en ufak bir fikirleri olsaydı, muhtemelen beni tropik bir adaya kaçırmaya çalışırlardı.

Onları özlüyorum ve şu anda keşke onlara her şeyi anlatabilseydim. Keşke Solana'nın rahat dairesinde bize mimozalar doldurup hamur işleri yedirirken mutlu bir melodi mırıldandığını duyabilseydim. Georgie bana sarılır ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi, üstelik Georgie başka hiçbir şeye inanmama izin vermediği için olmasa da. Bana kimi öldürmesi gerektiğini sorardı ve sonra ne kadar harika görüldüğümü söylerdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse bunları hak etmiyorum. Ama bunlar Cemiyet dışındaki hayatımın, kimsenin bilmediği bir parçası. Boş zamanlarımı arkadaşlarımla birlikte hava yogası ve dans derslerinde geçiriyorum ve o çalınan dakikalarda gerçekten özgürüm. Sonra onlardan ayrılıyorum, zırhımı kuşanıyorum ve kendi dünyama dönüyorum, Toplumun onayladığı çılgın düşmanlarımla vakit geçiriyorum. Birlikte elli dolarlık salatalar yiyoruz ve birbirimizin gardırobunu bir üst seviyeye çıkarmaya çalışarak aşırı miktarda para harcıyoruz, bir yandan da birbirimize gerçek bir sevgi ve saygı duyuyormuşuz gibi davranıyoruz.

Yarınki haftalık yardım yemeğine gelmediğimde Giordana, Dulce ve Vivien'in benim refahımı iki kez düşüneceklerinden bile şüpheliyim. Yokluğumla ilgili kabaca dedikodu yapacaklar ve spekülasyonlar yapacaklar ama beni aramayacaklar.

Öte yandan Solana ve Georgie, onları tamamen hayal kırıklığına uğrattığımda bunu hafife almayacaklar. Ve eğer dürüst olursam, beni bulamadıklarında bu konuyu büyüteceklerinden endişeleniyorum. Bu Cemiyet'in hoşuna gitmeyecek bir şey ve onların korunduğundan emin olmak için dikkatli davranmam gerekiyor ama henüz bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.

Judge telefonuma bakıp tüm mesajları görürse ne düşünür? Özellikle Georgie ile benim aramda olanlar. Gün boyunca birbirimize özçekimler gönderiyoruz ve diğerinin ne kadar ateşli, şiddetli ve muhteşem görüldüğü konusunda birbirimizi övüyoruz ve günü öldürmeye teşvik eden mesajlarla birbirimizi övüyoruz.

Telefonumda ona şaka yollu 'erkek arkadaş' diye seslendim ve bunun nasıl yanlışı anlaşılabileceğini görebiliyordum. Özellikle sürekli sevgi notları ve birbirlerine olan aşk beyanları ile bağlamın dışına çıkarılmıştır.

Eğer Cemiyet'teki herhangi biri bu mesajları görseydi, kolaylıkla benim çevremizin dışında biriyle çıktığım ve daha da kötüsü artık saf olmadığım

sonucuna varabilirdi. İtibarımı zedeleme ve soyadımı daha da lekeleme potansiyeli var. Ama Georgie ve Solana'yla olan dostluklarımı herhangi birinin anlayabileceği bir şekilde nasıl açıklayabilirim?

Üst kademe dışarıdan arkadaş aramaz. Bizim yollarımızı takip etmeyen dünyaya karışmayız. Ve korkarım eğer Judge ben telefonumu geri alamadan bu mesajları görürse sonuçları felaket olabilir.

Bunun sonuçsuz bir çaba olduğunu biliyorum ama kapıya doğru yürüdüm ve gerçekten kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Balkon da. Gidecek hiçbir yerim olmadan burada sıkışıp kaldım ve beynimde dolaşan bu korkunç düşüncelerden başka hiçbir şeyim yok.

Rahatlamak için biraz yoga yapmaya çalışıyorum ama aşağı bakan köpek duruşu ile çocuk duruşu arasında bir

yerde, üzerime başka bir duygu seli akıyor. Yerde kıvrılıp göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için kendimi

sallıyorum. Gözlerimi kapattığımda o kadının yüzünü yeniden görüyorum. Ve onları açtığımda her yerde hatırlatıcılar görüyorum.

Lamba kafatasına çarpınca parçalanıyor. Kan parmaklarımdan aşağı süzülüyor. Bunları hissetmek için o odada olmama gerek yok. Onları duymak için. Artık neredeyse sürekli bir geri bildirim döngüsü içerisindeyim ve kusacakmış gibi hissediyorum.

Tuvalete zar zor ulaştım ve bugün aşağı inmeyi başardığım tek şey olan suyu kustum. Mideme kramp giriyor ve tekrar öğürüyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Görünen o ki, sonuçta suçluluk duygunuzu kusamazsınız.

Arkamda bir varlık hissettiğimde klozete yapışmışım, ıslak ve zayıftım. Başımı kaldırdığımda Judge'ın orada durduğunu gördüm; yüzünde endişe vardı. Ama gözleri üzerimde gezinip karnımı tutan koluma doğru kayarken, gözlerindeki soruyu görüyorum. Sadece hasta olabileceğimden endişe duymuyor, aynı zamanda bunun nedeni hakkında da spekülasyon yaptığından eminim.

"Ben..." Kendimi yukarı çekerken sesim kesiliyor ve oda dönmeye başlıyor.

"Kahretsin."

Yargıcın boğuk laneti, yanlara doğru sendeleyip onun kollarının kuvvetine doğru çökmeye başlamadan önce duyduğum son şey oldu.

6

Judge

O sana göre değil.

Mercedes'i yatağına yatırdım. Yoga pantolonu ve kazak giymiş, saçları hâlâ gevşek, ayakları hâlâ çıplak. Olumsuz. İçin. Sen.

Bu gerçeği yuttum ve yatağın kenarına oturup yüzümü ovuşturdum.

Meslektaşlarımla ve mahkeme salonuma çıkması planlananların yanaklarımda Mercedes'in tırnaklarından çıkan yarım ay şeklindeki izler hakkında ne

düşündüklerini merak ediyorum. Kimse sormaya cesaret edemedi. Onlar daha iyi biliyorlar.

Bütün gün yemek yemedi. Miriam geldiğimde bana bilgi verdi. Muhtemelen bu yüzden bayıldı. Bu ya da dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan burada kilitli kaldığından emin olduğum suçluluk duygusu. Ama asıl mesele bu. Dikkat dağıtıcı hiçbir şey yok. Çıkış yolu geçiyor. Pek çok insan hayatta kısayollar bekliyor. Ama işler böyle yürümüyor. Karanlık hepimizin hayatına dokunuyor. Güçlü olanlar dimdik durur ve gölgelerle yüzleşmek için uçuruma isteyerek yürürler. Zayıf olanlar bununla yüzleşmemek için dikkatlerini dağıtırlar. Mercedes'in zayıf kalmasına izin vermeyeceğim. O öyle değil. "Mercedes."

Hiç bir şey.

Yüzündeki saç itiyorum. Alnı nemli. Bunun yogadan mı (matı yere serilmiş olduğundan) yoksa hasta olmasından mı kaynaklandığını merak ediyorum. Gözlerinin etrafındaki kabarık, pembe cildi gördüğümde tahminim ikincisi. Onu daha önce hiç incelememiştim. Gerçekten hiç fırsatım olmadı. Ve o bayılmışken bunu yapmanın pek de doğru olmayan bir şey olduğunu fark ettim ama bu düşünceleri bir kenara ittim ve kendimi, kıyafetlerin altında çok sıcakmış gibi davranarak onu soyarken buldum. Ama ona, o yara izlerine bir bakmak istiyorum ve uyanık olsaydı buna izin vereceğinden şüpheliyim.

Böylece, daha fazla düşünmeden kazağını ve pantolonunu çıkardım ve altındaki kolsuz bluzu yatağın ayak ucuna koydum. Sutyenini çıkarmak için onu oturttuğumda ses çıkarıyor ama başı göğsüme doğru sallanıyor. Sütyeni çıkardıktan sonra başının arkasını kavrayıp onu yatırıyorum. Kollarındaki askıları çekip sutyeni kıyafetlerinin üstüne koyduğumda sessizleşiyor. Göğüslerini içeri alıyorum. Tam dolu. Mükemmel yuvarlak. Büyük meme uçları büzüldükçe koyulaşıyor. Boğazımı temizliyorum, sonra göğsüne ve karnına bakıyorum. Burada hiçbir şey. Sadece mükemmel, lekesiz bir cilt. İçeride uyuyan canavar kıpırdanıyor. Bakışlarımı düz karnından onu zar zor kaplayan dantel külotu kaydırıyorum. Parmaklarımı beline kaydırıyorum.

Şimdi uyansa ne düşünürdü? Ona ne söyleyecektim? Doğrusu. Bu yara izleri endişe verici. Santiago bunu ona yapmazdı değil mi? Acaba onlardan haberi var mı?

Külotunu uzun bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve bir kenara koymak üzereyim ama onun yerine cebime itiyorum. Ben duruyorum. Onu içeri alın, bakışlarım yeniden seksiliğinin yarıklarına takıldı. Bir ses çıkarıyor, hareket ediyor ama tekrar susuyor. Bacakları biraz aralanıyor. Bana onun kedisinin açık dudaklarına bir göz atmamı sağlayacak kadar.

Göğsümden gelen bir gurultu, canavarın ilgisinin arttığının sinyalini veriyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça nefes veriyorum. Kendimi ayarlıyorum. Kendime yara izlerini incelediğimi söylüyorum. Hepsi bu kadar.

Ve ilkinin buldum. Kalçasının leğen kemiğindeki kıvrımının hemen etrafında.

Sanki kemer -ki bunun bir kemer olduğunu biliyorum- etrafına dolanmış ve tokası ete sertçe gömülmüş gibi. Öfkeyle kullanıldı. Kontrolsüz. Bunu ben de biliyorum. Dokunmak için uzandığımda çenem kasılıyor, başparmağımın altındaki yara dokusu

tümsekli.

Bacaklarının ön kısımları, kalçasında kemerin çarptığı sırada sarılı olduğu yerdekine benzer iki küçük iz dışında çoğunlukla kusursuz.

Bunu ona kim yaptı?

Elimi uyluğunun, dizinin ve kaval kemiğinin pürüzsüz derisinin üzerinde gezdiriyorum. Yatağın etrafında dolaşp bir ayağımı ellerimin arasına alıyorum ve alt tarafını gördüğümde vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Ve daha önceki gürlemeler artık farklı. Yüksek sesle, sahiplenici ve öfkeli.

Her iki ayağı da ağır yaralı. Dipler acımasızca kırbaçlandı.

İkisini de ısıtmak için tutuyorum. Onları iyileştir. Boyuna göre küçükler, tırnakları onun imzası olan kırmızı renkte mükemmel bir şekilde cilalanmış. Bir tarafı kusursuz. Diğerinde hasar var. Onun gibi.

"Ne yapıyorsun?" Mercedes soruyor. Başımı kaldırdığımda onun korku dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Dirseklerinin üzerine çıkıyor. "Ne yapıyorsun lan?" Ayaklarını elimden kurtararak bunu talep ediyor.

Geri çekilip yüzünü incelemesine izin verdim. Onun gözleri. İşte orada, onların içinde. Kırık bir kız. "Bunu sana kim yaptı?"

Zorlukla yutkunuyor, gözleri buğulanıyor ve doğruluyor. Yorganı kucağına, göğüslerinin üzerine çekiyor. "Dün gece söylediğim gibi bu seni ilgilendirmez."

"Santiago mu?" İstemeyerek soruyorum. Bu olamaz ama ya yanılıyorsam? Onu öldüreceğim. Zorunda kalacağım.

"HAYIR. Tanrı! Santi asla..." Sesi titriyor ve kendini toparlayıp yeniden gözlerimle buluşması biraz zaman alıyor. Ve bunu yaptığında onunki zordur. Aşılmaz obsidyenin katmanları ve katmanları. "Ben bayıldığımda beni soyarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Seni muayene etmek ve yara izlerini kontrol etmek kulağa zayıf geliyor. Amının bir kez daha gerçeğe daha yakın olduğunu görmek istedim.

Bu sabah erken saatlerde mahsulü ona götürdüğümde onun görüntüsü hafızamda canlandı. Kalçaları kalçalarımaya sıkıştı. Kıcı benim cezamı çekecek şekilde konumlandırılmış. Kızarıklık izleri. Onun en gizli parçaları benim için sergileniyor. Benim için.

Olumsuz. İçin. Sen. "Hiçbir şey yemedin."

"Lanet soruma cevap ver çünkü eminim ki kardeşim bunu kabul etmezdi!"

"Yara izlerini biliyor mu?" Soru sormayı keserek soruyorum çünkü dürüst olmak gerekirse o haklı. Boc alıyor. Kollarını biraz daha yakınlaştırır.

"O yaptı mı?"

"HAYIR. Ve ona söylemeyeceksin." "Kim yaptı?"

Yatak başlığına yaslanıp bana bakıyor, dudakları sımsıkı kapalı.

"Bana kim olduğunu söylersen bundan Santiago'ya bahsetmeyebilirim." "Bana şantaj mı yapacaksın?"

"Mercedes..." "Yapma." "Söyle bana."

Onu izliyorum. Başka yere bakamıyorum.

"Ona söyleme." Başını sallayarak sendeliyor. "Lütfen."

Bir süre sessizce onu inceliyorum. Bu gece ondan cevap alamayacağım ama zamanım var. "Neden yemek yemedin?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Hmm. Bilmiyorum. Görelim. Beni bir odaya kilitledin. Kıçımı kırbaçladın.

Kardeşim beni kendi evimden ve hayatından kovdu. Acı çekmemden açıkça zevk alan bir hizmetçim var - lanet bir hizmetçi - ve gardiyanım bir sadist. Neden iştahım olmadığını bilmiyorum!"

Yüzündeki öfkeyi izliyorum. Bu onun belirsizliğini gösteren zayıf bir kamuflaj.

Onun kırılmalığı. "Neden buradasın Mercedes?"

Yatağın ayak ucundaki kazağına uzanıp onu giyiyor ve ayağı kalkıyor. Oldukça büyük ve uyluklarının üst kısmına kadar geliyor. "Buradayım çünkü ağabeyim o kadınla evcilik oynarken benimle ilgilenmen için sana para ödüyor."

Ne kadar verdiğini biliyor mu?

Kapı çalınıyor. "Girin," diye seslendim, bakışlarını benimkinden ayırmamaya çalışan Mercedes'ten ayırmadan, yine de başka bir tepsi yemekle içeri giren Miriam'a nasıl baktığını görüyorum.

Miriam büyük tepsiyi masanın üzerine bırakıp çıkıyor. Mercedes ona bakıyor.

Alnı kırışıyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

Masaya gidiyorum, soğuk çırpılmış yumurtaları, zevksiz domuz pastırması dilimlerini, soğuk domates çorbasını, bir zamanlar sıcak olan kavrulmuş sebzelerden ve keçi peynirinden sırlıklam olmuş ekmekli

sandviçi görüyorum.

"Kahvaltı ve öğle yemeğı. Bu yemekleri size farklı bir şey servis edilmeden önce yiyeceksiniz. Eğer bu geceyse harika. Eğer yarınsa tamam. Gelecek hafta? Tekrar söylüyorum, tamam. Bildiğim bir şey var, Mercedes.

Yiyeceksin."

Sandalyeyi çekip oturmasını işaret ettim.

Yüksek sesle nefes veriyor, bunun onun savaşacağı bir savaş olmadığına açıkça karar veriyor. Acı onu rahatsız etmiyor. Kendisi söyledi. Kırbaçlanmanın verdiği acı değil. Açlığın acısı değil. Ama herkesin bir eşiğı vardır.

Sadece onunkini bulmam lazım. Ve yapacağım.

Mercedes kıyafetlerine bakıyor. Çıkardığım pantolonu alıp bir süre arıyor.

Altında hiçbir şey olmadan pantolonu çekip bana doğru yürürken külot cebimde bir delik yaktı ama oturmuyor. Bütün tabaklara göz atıyor, çorba kasesini alıyor

ve bana bakıyor. Gözleri kısılıyor ve sırtıyor, sonra kâseyi yaklaştırıyor, ters çeviriyor ve göğsüme doğru itiyor. Soğuk domates çorbasını önüme ve pantolonuma dökerken kıkırdadı. Tuhaf, neredeyse dengesiz bir ses. Çorba ayakkabılarıma ve bir zamanlar tertemiz olan halıya damlıyor.

Kaseyi bırakıyor, ellerini bir peçeteyle siliyor, onu da bırakıyor ve bana bakıyor. "Orada. Biri vuruldu. Bundan sonra ne istersiniz? Yumurtalar?"

Ona sıradan bir şekilde, "Bu takımı beğendim," dedim ve yine o sırtış ortaya çıktı.

"Kardeşimin sana ödeyeceği paranın bir tane daha sipariş etmen için fazlasıyla yeterli olacağına eminim." Ama daha sonra yüzümde gördüğü şey onu şaşırttı. Sanki canavar ona içimden bakıyormuş gibi. Kaslarım geriliyor, içimizdeki karanlık gölgesini düşürüyor, bizi tuzağa düşürüyor.

Bir adım geri atıyor ama bir adım daha atmasına fırsat vermeden o lüks, kalın saçtan bir avuç tutup sertçe çekiyorum. Bunu yapmak iyi hissettiriyor. Bağırıyor ve kendimi tutuyorum. Bu istemsiz bir ses. Eğer yardım edebilecek olsa bana bu tatmini vermeyeceğine eminim. Onu parmak uçlarımda yükseltip burunlarımız birbirine değecek kadar yakına çekerken iki eliyle kolumu tutuyor.

"O bir hataydı." Onu dizlerinin üzerine itiyorum. "İnmek!"

"Kaseyi ve peçeteyi al." "Gitmeme izin ver!" "Seçmek. Onlara. Yukarı."

"İyi! Sadece..." Hem kaseyi hem de peçeteyi almak için bir kolunu uzatıyor, diğerini ise hala kolumun ön kısmında tutuyor, bir yandan da hâlâ kurtulmaya çalışıyor.

"Miriam," diye seslendim.

Kapı, sanki kadının kulağı kulağındaymış gibi anında açılıyor. "Efendim" diyor, sesinde hiçbir duyguyu ele vermiyor.

"Mercedes ortalığı karıştırdı. Temizlemek için bir kovaya ve süngere ihtiyacı var."

"Hemen efendim." Miriam dönene ve kovayı yere bırakana kadar Mercedes'i dizlerinin üzerinde tutuyorum, yanlardan su sıçratıyorum, sonra da dönüp çıkıyorum.

"Kal" diyorum ona. "Evet efendim."

Mercedes'in saçını serbest bırakıyorum, o da ellerinin üzerine düşüyor, sonra da başını ovuşturmak için arkasına yaslanıyor.

"Ayakkabılarımı temizle."

Dişlerini gıcırdatıyor ama hareket etmiyor. "Mahsulümü al, Miriam."

Miriam topuğunun üzerinde dönüyor ama daha bir adım atamadan Mercedes süngeri alıp ayakkabılarımı siliyor. Akıllı kız. Eminim yardımın önünde kışının kırbaçlanmasını istemez.

İşi bittiğinde arkasına yaslanıp bana baktı. Çenesini kapalı tutacak kadar sağduyusu var.

Bir adım uzaklaşıyorum ve yerdeki dağınıklığı işaret ediyorum. Sen halıyı

fırçalarken Miriam sana nezaret edecek. Seni ahırlara götürmek ve ahırları temizleyeceğin yere sabah erkenden döneceğim. Yeni başlayanlar için. İfade nedir? Boş eller şeytanın oyun alanıdır."

"Bunu bana yapamazsın," diye kıkırdadı.

Yere çömeliyorum, çenesini ellerimin arasına alıyorum ve kendisini dengelemek için ellerini aşağıya koymasına gereksin diye onu öne doğru çekiyorum. "Dün gece ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Kendini kurtarmaya çalışıyor ama ben sadece daha sıkı tutuyorum. "İyi davranışlar size ayrıcalıklar kazandırır. Kötü davranışlar size sonuçlar getirir. Eğer burada bir oyun oynadığımı düşünüyorsanız, öyle olmadığımı çok açık söyleyeyim. Rite'ı çok ciddiye alıyorum. Ve senin küçük canavarın evcilleştirilmeye ihtiyacın var." Yutkunuyor, gözleri benimkileri arıyor. "Santiago'yu ya da seni görevimde başarısızlığa uğratmayacağım. Sana söz veriyorum.

Şimdi bu geceki hoşgörüm için bana teşekkür et.

Gözleri yarıklara kadar daraldı ama kelimeleri söylüyor. Veya daha fazlası onları tükürür. Bu iyi. Onu alacağım. Onu serbest bırakarak ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm ama ayrılmadan önce durdum. İki kadına

dönüyorum; biri diz çökmüş, diğeri de başında durmuş, görevinin, büyük Mercedes De La Rosa'nın bu

alçakgönüllülüğünün tadını çıkarıyor. Miriam'a da yerini hatırlatmam gerekecek. Ama bu gece değil. "Miriam yaptığın işten memnun kaldığında ve bu fırsat için ona teşekkür ettiğinde gidecek."

"Seni kahrolası pislik," o kadar alçak sesle söylüyor ki neredeyse duymuyorum.

"Bu da ne?" diye soruyorum, içeri adım atarak.

Uzağa uzanıyor ve ağzını açmıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm" diyorum. "İyi geceler Mercedes."

7

Judge

O odadan tahta ayaklar üzerinde çıkıyorum. O benim derimin altında. Test yaptığını bilmeme rağmen. İtiyorum. Seçeneği kalmadığı için böyle davranıyor. Bir dişi aslan bir köşeye çekilmiş, kendisinin iki katı büyüklüğündeki çok güçlü aslana bakıyordu. Onun tek seçeneği var. Kavgası. Bu onun doğasında var. Katledilmek için kendini yere atacak biri değil. Yutuldu. Benim tarafımdan değil. Kimse tarafından değil.

Benim odam Mercedes'inin yanında. İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve mahvolmuş kıyafetleri çıkarıyorum. Evin idaresinden sorumlu hizmetçi Lois, onu kurtarabilirsek bana haber verecek. Bundan şüpheliyim ama bu işi ona bırakacağım. Cebimden Mercedes'in külotunu çıkardım. Bunları neden aldığımı bilmiyorum. Dantel elimde yumuşacık. Kokusu ince. Onun kokusu.

Yine onun görüntüsü var. Dizlerinin üzerine. Bacaklarımın arasında kıvranıyorum. Kahretsin.

Külotumu komodinin çekmecesine tıkıp soğuk bir duş alıyorum, ardından koyu renk bir kot pantolon ve koyu renk kaşmir bir kazak giyiyorum. Saati kontrol ettikten sonra odamdan çıkıyorum, ancak Mercedes'in odasının önünden geçtiğimde bir an duruyorum. Sessiz olmasına şaşırdım.

Ev sıcak, altın rengi bir ışıkla aydınlatılıyor. Merdivenlerden iniyorum ve ana caddeye bakan fuayedeki pencerelerin yanından geçerken buranın güzelliğini hatırladım. Meşe ağaçları görkemli duruyor, geniş yol kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor.

Mutfağa giriyorum ve bir köşeden dört canavarım tembel uykularından başlarını kaldırıp heyecanla beni selamlamaya geliyorlar. Gülüyorum. Onları görmek bugünlerde beni gülümseten az sayıda şeyden biri. "Çocuklar. Umarım Lois'i çok fazla zorlamıyordursunuz," dedim çömeldiğim yerden hizmetçiye bakarak. Lois, kendimi bildim bileli ailemin yanındaydı ve çok enerjik dört Doberman'ın peşinden koşamayacak kadar yaşlıydı.

Lois lavabodan Pestilence'ı evcilleştirmek için gelirken, "İyiler," diyor. "Ama bu. Yine tezgahıtan yiyecek çalışıyorum."

"Famine'in bunu yapacağını düşünmüştüm" diyorum, Pestilence'ın yüzünü okşuyorum ve sonra onu ellerimin arasına alıyorum. "Seni dışarı attırtma beni." Anlıyormuş gibi sızlanıyor ve Lois'e yavru köpek bakışları atıyor.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "O gözlerle her şeyin yanına kalacağını sanıyor." "Seninle yapabilir," dedim doğrularak. Paolo yokken onlarla ilgilendiğin için teşekkürler. Paolo köpekleri eğitiyor ve egzersiz yaptırıyor ama birkaç gündür hastaydı.

"Sorun değil Judge. Umurumda olmadığını biliyorsun. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Başımınla onayladım. "Annem geldiğinde ona bir içki getir. Ona katılmadan önce bir telefon etmem gerekiyor. "Peki ya köpekler? Onun onlar hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Dördüne bakıyorum. Veba, Savaş, Kıtık ve Ölüm. Dramatik, biliyorum.

Kardeşim onlara isim verdi. Artık beş yaşındalar. Pestilence, dört kasede kalan son yemeği yalarken, diğer üçü bir oyuncakla oynuyor.

"Bırak onları."

Lois kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?"

"Bunlara alışması gerekiyor ve açıkçası kendisi de davet etti, bu yüzden onun için bir düzenleme yapma eğiliminde değilim."

"Ve Bayan De La Rosa... Yemek odasında üçünüze de yer ayarladım."

"Hanım. De La Rosa odasında yemek yiyecek. Miriam çoktan bir tepsi almış. Onun için endişelenmene gerek yok."

Lois beni inceledi. "Miriam?" "Miriam'la bir sorun mu var?"

"Sadece son kez Bayan De La Rosa konuğumuz olduğunda pek anlaşıyorlardı."

"Hm. Sanırım onların da birbirlerine alışmaları gerekecek." Bunun nasıl gittiğini hayal edebiliyorum.

Lois, Miriam'dan hoşlanmıyor ama personelin çoğu sevmiyor gibi görünüyor.

Anladım. Bir yanım onu üst katta Mercedes'le bırakmalı mıydım diye merak ediyor. Eğer bunu Mercedes'in gururu incineceği için yapsaydım.

Ama sonra mahvolmuş takım elbiseyi hatırlıyorum. Biraz alçakgönüllülük onun için iyi olabilir. Hayatta kalacağından hiç şüphem yok.

Ayrıca başka şeyler daha önemli. Bu yaraların nereden geldiği gibi.

Mutfaktan çıkıp çalışma odama gidiyorum. Bu oda, maun ahşap panelleri, siyah mermer şöminesi ve geçmiş

yüz yılı aşkın bir süre öncesine dayanan ağır antika mobilyalarıyla benim karanlık sığınağım haline geldi. Büyükbabam Carlisle Montgomery'nin bu alanda oturduğu zamandan beri puro dumanının kokusu hala duvarlara yapışıyor. Onun portresini çekmek için duruyorum. Bu konuda yalnızdır. Oturma odasında büyükbabamın, büyükannemin ve babamın on beş yaşındayken çizdiği bir resim daha var. Bana, dedeme benziyor. Ya da ona benziyorum. Aynen onun gibi. Bakışlarımı kaydırarak bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Ben büyükbabam değilim.

Büyük masanın etrafından dolaşıp pencerelerden bahçeye bakıyorum. Sıcak ışıklar büyük yüzme havuzunu, üç ayrı oturma alanına sahip kavisli verandayı ve çiçekli bitki saksılarını ön plana çıkarıyor. Onun ötesinde, atlarımın bulunduğu ahırlara doğru kıvrılan bir yol var. Bu ahırların ötesinde, bir zamanlar personelin kullandığı kulübeler evden görülemiyor. Bazıları hala duruyor, bazıları ise boş. Annem birinde yaşıyor. Babamın ölümünden sonra ana evden taşındı.

Yıpranmış deri koltuğa oturup arkama yaslandım. Büyükbabamın ölümünün üzerinden altı ay geçti ama bazen onun gittiğini kavramak hala zor oluyor. Evin, içindekilerin, ahırların, atların ve arazinin hepsinin bana ait olduğunu. Theron'un kara gözleri masanın kenarındaki çerçeveli fotoğrafta benimkilerle buluştu. Theron benim küçük kardeşim. Yıllardır yoktu. Yirmi beşinci yaş gününün gecesini ayrıldı. Ancak büyükbaba gittiğine göre yakında geri dönecektir. Geri dönmek zorunda. Harçlığını kestim, yüzünü göstereyim. Daha sonra hesap verebiliriz.

Ama şimdi bunları düşünmenin zamanı değil.

Aklım üst kattaki kadına döndü. Bu sabah yolculuğumdan sonra odasına girdiğimde nasıl göründüğünü. Sanki daha önce hiç çıplak göğüslü bir adam görmemiş gibi ağzı açık baktıktan sonra nasıl da itaatkar bir şekilde gözlerini yere indirmişti. Belki de yapmamıştır. Cemiyetin kuralları kadınlara, özellikle de onun statüsündekilere karşı katıdır.

O sırada başka bir görüntü odak noktasına geliyor. Bu sabah duşta mastürbasyon yapmama neden olan şey. Mercedes'in yüzüstü kızı yukarıda. Her şeyi bana açık olan arkadan biri.

Göğsümden hafif bir uğultu geliyor. Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. Oto kontrol. Beni test edecek. Tıpkı benim onu test edeceğim gibi.

Yara izlerini düşünmeye zorluyorum kendimi. Acının onu rahatsız etmediğine dair yorumunu hatırladığımda neler yaşadığını bir düşünün. Hayır, sanırım bu kadar zarar görecektir kadar kötü dövüldüğünde buna katlanmayı öğreniyorsun. Bu kırık. Yıllarca bunları sakladı. Ona ne olduğunu ve ne zaman olduğunu bilmek istiyorum.

Yaşlılar, bu yüzden onun Santiago olmadığına inanıyorum. Ve doğruyu söylemek gerekirse rahatlardım. Santiago acımasız bir adamdır ama kız kardeşine asla zarar vermez. Onu seviyor.

Babası Lorenzo De La Rosa mıydı? Veya Leandro, kardeşi. Onu bu kadar vahşice dövmek için ona ulaşabilecek iki adam. Çünkü bu onun vazgeçebileceği bir şey değildi. Lanet olsun, haftalarca olmasa bile günlerce yürüyemezdi. Lorenzo'nun sert yüzü hafızalarda canlanıyor. O zalim bir adamdı. Santiago'nun paylaştığı bazı hikayeleri duydum. Görmemiş olsam bile onun disiplin şeklini gördüm. Santiago ve ben birlikte büyüdük. Ama kızına elini sürmezdi değil mi? Elbette onu yaralayacak kadar kötü dövmezdi değil mi?

Masamdaki iki telefonda birini alıp rehberim arasında gezinerek Santiago'yu aradım. İkinci çalıştı açıyor. "Judge. Bunlar nasıl?" Sesindeki endişeyi duyuyorum. Mercedes ne düşünürse düşünsün onun için endişeleniyor. "Beklenebileceği kadar iyi." "O iyi mi?"

"Uyum sağlıyor." "Hmm."

"Bir sorum var," diye başlıyorum ama bir şey sormak istediğim soruyu sormaktan beni alıkoyuyor. Hayır, bir şey değil. Birisi. Mercedes. Santiago'ya söylemekle tehdit ettiğimde yüzü. Öğrenemediği için çaresiz durumda.

Çok uzun süre durakladığımda Santiago, "Devam et," dedi.

Boğazımı temizleyip masamdaki ikinci telefonu alıyorum. "Mercedes'in telefonunun şifresi. Sende var mı?" "Evet. Sana mesaj atacağım. Onunla bu kadın arasındaki her şeyi halledecek misin?"

"Sana söz veriyorum. Ona zarar verebilecek hiçbir şey Mahkeme'ye geri dönmeyecek. "Ben bunu kendim yapabilirim. Bu işe karışmana gerek yok."

"Sanırım tabağınızda yeterince şey var, değil mi?" "Teşekkür ederim Judge. Sen iyi bir arkadaşsın."

Öyle miyim? Telefonum bir mesajla çalıyor. Şifre bu. "İyi geceler Santiago." "İyi geceler."

Lois kapıyı çalar ve içeri bakar. "O burada," diye fısıldıyor ve dışarı çıkıyor. Derin, yavaş bir nefes alıyorum. Annem benimle yemeğe geldi. Misafirimi duyup duymadığını ve son dedikoduları isteyip istemediğini merak ediyorum. Ya da

daha fazla paraya ihtiyacı varsa. Aldığı harçlık hiçbir

zaman yeterli görünmüyor. Gerçi artık büyükbabası öldüğü ve gittiği için ana eve geri dönmek istiyor da olabilir.

Ne olursa olsun beni doğuran kadını hazmedemiyorum. Kim benden nefret ediyor?

Ama nedenini anlıyorum, değil mi? Theron'un yaptığını yaparken neden onun tarafını tuttuğunu biliyorum. Ve bir konuda haklı. Ben de tarafımı seçtim. Büyükbabalar. Neler yapabileceğini bilmek. Öfkesine tanık olmak. Ben de seçtim.

Portresi bana bakıyor.

Biz nasıl bir aileyiz. Dışarıdan mükemmel. İçerisi kötü.

8

Mercedes

Warmth üzerime geliyor. Rahatlatıcı bir şey. Daha fazlasını istediğim bir şey. Uykumun pençelerine hapsolmuş bir halde bu duyguya eğiliyorum, onu içime çekiyorum ve daha fazlasını diliyorum. Teselli bulduğumdan bu yana ne kadar zaman geçti?

Hatırlayamıyorum. Ama şimdi burada ve harika kokuyor. Deri, baharat ve o kadar sarhoş edici derecede eşsiz bir şey ki, onu solumaktan kendimi alıkoyamıyorum. Bunu yaptığımda, bende bir anlık heyecan oluyor ve bağımlılığın da böyle bir his olduğunu hayal ediyorum. Sadece bir darbe aldım ama daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazla.

Sıcaklık çeneme ve boynuma yayılırken, aralık dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Rüyalarımın sınırları içinde bu duyguları yaşamak güvenlidir. Kimse bilmeyecek ve sabahleyin bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilirim.

Ancak içten takdir sesimin ardından sıcaklık olduğu yerde donmuş gibi görünüyor. Birdenbire daha somut geliyor ve kendimi gerçekliğimi sorgularken buluyorum. Uyuduğumu biliyorum ama yarı uyanık da olmalıyım. Berrak bir rüya mı? Yoksa aklımı mı kaybediyorum?

Cevap bir sonraki nefeste kaba bir sesin tanıdıklığı duyularımı istila ettiğinde geliyor. "Haydi küçük canavar. Uyanma vakti geldi."

Aklım başıma geldiğinde ve hiç rüya görmediğimi fark ettiğimde korku üzerime çöküyor. Hissettiğim sıcaklık Yargıcın elinin yüzümde kaymasıydı. Yaslandığım el o eldi. Bu dokunuş için inliyordum.

Aman Tanrım... Onun için inledim.

Yanaklarıma bir sıcaklık dalgası hücum etti ve geri çekildiğinde minnettar oldum ama aynı zamanda kaybı da çok fazla hissettim. Artık kesinlikle yüzümü görebiliyor, tenimin yüzeyindeki utancı görebiliyordu. Düşünmek çok korkunç.

Boşuna nefesimi tutmaya çalışıyorum. Tekrar sessizliğe gömülmeye çalışıyorum. Belki onu uyuduğuma ikna edebilirsem ikimiz de yaşanan bu korkunç olayı unutabiliriz.

"Uyandığını biliyorum." Eğlence sesini renklendiriyor. "Artık numara yapmayı bırakabilirsin, Mercedes. Ya gözlerini aç ve kendin yataktan kalk, ya da seni dışarı sürükleyip çıplak olarak ahırlara sürükleyeceğim. Seni temin ederim ki benim için hiçbir fark yok."

Tehdidi karşısında nefesim kesiliyor ve bunun onu test etmek istediğim bir şey olmadığını biliyorum. Şu ana kadar giyim onun izin vermek istediği bir lüks gibi görünmüyor. Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı beni soyma alışkanlığı var. Bana asla dokunamayacağını ikimiz de biliyoruz. Ama istiyor mu?

Düşünceyi aklıma girer girmez uzaklaştırmaya çalışıyorum. Beni bir kez daha salladı ve isteksizce gözlerimi açtım ve saate baktığımda saatin henüz 4:30 olduğunu gördüm.

"Bu nasıl bir saçmalık?" Ona dehşet içinde baktım. "Sadece iki saat önce yattım." Soğuk bir tavırla "Bu benim sorunum değil" diye yanıtlıyor. "Benim çatım altındayken bir programa uymayı öğreneceksin. Uyuyarak geçireceğin günler, benim gözetimim altında sana sağlanamayacak bir lüks."

"Elbette hayır," diye tısladım. "Çünkü bu işten zevk alıyorsun. Başkalarına işkence etmekten zevk almak için ne tür bir hasta insan olmalısın?"

"Bu çok zengin." Homurdandı. "Sizden geliyorum. Bunu neden bana söylemiyorsun küçük canavar? Bundan zevk almak için ne tür bir hasta insan olman gerekiyor?"

"Tadını çıkar?" Bakışlarımı onun çileden çıkaracak kadar yakışıklı yüzüne ve hemen silmek istediğim o kendini beğenmiş ifadeye kıstım. "Şirketiniz hakkında hoşuma giden tek bir şey yok. Ve anladığım kadarıyla tek kişi ben değilim. Bu yüzden emirlerinizi yerine getirmeleri için kadınlara para ödemeniz gerekiyor. Ve eğer bir tahminde bulunmam gerekirse, bu da olmalı. kimsenin seni kendi ailenle birlikte görmemesinin nedeni de bu. Onlar bile sana katlanamıyor."

Gözlemlerimde çok ileri gittiğimi neredeyse anında anlayabiliyorum. Normalde sakin olan gözlerine fırtına bulutları yuvarlanıyor ve eli çenemi avucunun içinde sıkarken bir zırh gibi taşıdığı kontrol neredeyse anında kırılıyor gibi görünüyor.

"Ailemden asla bahsetme ve benim hakkımda bir şey bildiğini sanma. Anladın mı?"

Sesi odayı sarsıyor ve dürüst olmak gerekirse ona bu şekilde bakmak çok korkutucu. Yargıcın mantarını söktüğünü hiç görmedim. Ama benim küçük, sapkın bir yanımda onun sinirini bozduğumu bilerek gizli bir

heyecan duyuyor.

Küçük zaferin tadını çıkaran tarafım aynı zamanda sınırlarını bilmek istiyor. Onu

ne kadar zorlayabilirim? Hangi noktada gerçekten kopacak?

Kırık yanımlar bunların önemli detaylar olduğunu anlıyor. Ne kadar acı verici olursa olsun, ne kadar ileri gidebileceğini bilmem gerekiyor. Beni ne kadar kötü incitebileceğini tam olarak kavramam gerekiyor ki gelecekte buna nasıl hazırlanacağımı bileyim.

Bu yüzden titriyor olmama rağmen kendimi onun kavrayışına teslim ettim ve içindeki canavara baktım. "Sorun nedir Judge? Kendi ilacınızın tadını yutamıyor musunuz? Çok mu acı?"

Cevap vermeyince, asla geri dönemeyeceğimizi bildiğim bir bölgeye doğru güçlükle yürümeye devam ediyorum.

"Annemle mi sorun var? Öyle mi? Bu yüzden mi gücünü benim üzerimde kullanmaktan hoşlanıyorsun? Yoksa başkası mıydı? Elma ağaçtan uzağa düşmez diyorlar. Babanın kitabından bir sayfa mı çıkarıyorsun? , hatta belki de büyükbaban?"

Burun delikleri genişliyor, üzerimdeki tutuşu acı verecek kadar sıkılaşıyor.

Yaraya tuz bastığımı biliyorum. Büyükbabası vefat ettiğinden bu yana çok uzun zaman geçmedi, bu Cemiyet'te yaygın bir bilgidir. Ama bir an için bunun önemli olmadığını düşünüyorum. Ne yaptığımı biliyor ve Judge onu gördüğüm hemen hemen her durumda sakın kalma konusunda ürkütücü bir yetenek sergiledi.

Yüzümü elinden kurtardığında bedenimdeki gerilimin bir kısmı azalıyor ve ben de Kendimi ısıracı bir yoruma hazırlıyorum. Ama benim anladığım bu değil.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana doğru atılıyor ve içimden gelen bir his kaçmak yönünde. Geriye doğru sürünüyorum, yatağa dolanıyorum ve o beni çok kolay yakalıyor. Beni yatağa sabitleyip bedenimin üzerine çıkıp beni kaslı bacaklarının arasına kilitlerken ilk kez gerçek bir korku içimi kapladı.

"Judge..." Atletimi kabaca başımın üzerine çekip kollarımı da sürüklerken zayıf bir itirazda bulunmaya çalışıyorum. Bileklerimi sabitlemek için malzemeyi kullanıyor, kumaşı yırtılmaya başlayana kadar esnetiyor, sonra beni o kadar sıkı bir düğümle bağlıyor ki, kaçamayacağımı biliyorum.

Havayı içime çektim ve o da arkasına uzanıp şortumu ayak bileklerime kadar indirdi. Direnerek ona karşı çıktığımda ateşli bakışlarını bana çevirdi ve göğüs uçlarımı öyle sert bir şekilde çimdikledi ki bunun şokuyla çığlık attım.

"Yeter" diye kükrüyor, avucuyla göğsüme vuruyor. "İstediğiniz bu muydu? Bu kadar mı Mercedes?"

Ona cevap vermeyince diğer göğsüme de tokat attı ve sarsıldım, göğsüm sanki kendimi ona sunuyormuşum gibi yataktan yukarı doğru kalktı. Bu zayıflık gösterisinden nefret ediyorum ama kimse bana böyle dokunmamıştı. Hiç kimse beni bu şekilde şaşırtmadı.

"Bana cevap ver!" Her iki göğsüme de tekrar tokat atıyor, nefeslerim giderek sertleşirken gözleri parlıyor. "Siktir git." Sesim titriyor ve bundan da nefret ediyorum.

Dikiş yerlerinden yırtılacakmış gibi hissediyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama beni daha önce kimsenin başaramadığı bir şekilde kendi yerime koyarken gözlerimi ondan alamıyorum.

"İşte, yine söylüyorsun," diye homurdandı. "Ne dilediğine dikkat etmelisin küçük canavar."

Beni altına doğru çevirirken nefesim kesiliyor ve yüzüm yastığa düşüyor. Bacaklarımı tekrar sıkıştırmak için vücudunu aşağıya doğru hareket ettirerek pozisyonunu ayarladı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sert bir avuç içiyle sırtımın ortasına beni geri itiyor. Ve sonra aynı avuç içi, kığımın yanağıma doğru gaddarca şimşek çakıyor, biliyorum ki önümüzdeki iki gün boyunca her oturduğumda onu düşünmemi sağlayacak.

Çılgılığımı yutmaya çalışıyorum ama bunun bir önemi yok. Aynı bölgeye vurup yüzeyin altında ısı yükselirken derimin altında bir ateş yakmadan önce bana iyileşmem için bir saniye bile vermiyor. Bu bir şekilde mahsulden daha kötü çünkü öngörülemez. Belirli bir amaçla nişan alıyor ama nereye saldıracağını bilmiyorum. İlk başta bunun sadece bir tarafta olduğunu düşünüyorum, sonra diğer tarafa başlıyor. Kığımın, cezasının sanatı yüzünden şişmiş dev bir kırmızı kiraz olduğundan emin olana kadar devam etti. Orada köpek gibi nefes nefese yatarken aklıma gelen şey, bunun ne kadar doğru olduğuydu. Judge özensiz bir şey yapmaz. Kontrolü kaybettiğinde bile her şeyi bir amaçla yapıyor.

"Bu kadar yeter mi, yoksa devam mı edeyim?" Nefes nefese konuşuyor, sesi sert ve öne doğru eğildiğinde kığımın ereksiyonunun sıcaklığını hissedebildiğim dikkatimden kaçmıyor.

Cevap vermeyince bacaklarımı daha da genişletip amıma tekrar tokat attı. Ancak bu sefer elini geri çektiğinde donup kaldı ve bunun yalnızca benim uyarılmam olabileceğinin yadsınamaz kanıtını hissetti. Bilmiyorum. Hiç mantıklı değil. Mantıksal olarak bunun farkındayım. Ama ben de hissedebiliyorum. Onun için ıslandım. Belki biyolojidir. Belki de dengesizliktir. Ama bedenimin ihanetinin kanıtı ortada ve keşke yer yarılıp beni bütünüyle yutsa.

Odanın tamamen sessizliğe büründüğü uzun bir an vardır. Tek ses kolektif düzensiz nefeslerimiz. Vücudu sıcaktı, beni yatağa sıkıştırıyordu ve ben savaşıma devam edemeyecek kadar bitkinim. Bu sabah direnişimin son zerresine kadar sülük yaparak yapmak istediği şeyi yaptı, ama ne pahasına olursa olsun?

"Artık yok," diye homurdandı sonunda. "Şimdi seni ahırlara götürüyorum ve sen de ne dersem onu yapacaksın."

Anlamak?"

Kalçalarımın arasında hissettiği şeyi kabul etmeye beni zorlamadığı için o kadar rahatlardım ki tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Ama onun merhameti kolay kazanılmıyor ve bunu bileklerimin etrafındaki düğümlü kumaşı ve

ardından ayak bileklerimin etrafındaki şortu çıkardığında kanıtlıyor. Beni çıplak yakaladı. Tekrar. "Judge..." Beni dik tutup çarşaflardan birini vücuduma sardığında ciyakladım. "Sen nesen-?"

Beni omzunun üzerinden kaldırdı, bacaklarım onun önünde sallanırken, başım sırtının üzerinden sallanıyor... kışını mükemmel bir şekilde görüyor. Ah, sevgili bebek İsa.

"Yapamazsın..."

"Beni sına," diye çıkıştı. "Bir programım var ve şimdiden beni bu hafta ikinci kez erteledin." Korktuğum için değil, faydasız olduğunu bildiğim için uyarısını dikkate aldım. Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorum. Ve şu anda tek düşünebildiğim, eğer beni dışarı çıkarırsa belki de kaçma şansı olabilir. Beni odamdan çıkarıp koridora çıkarıyor ve ön kapıya ulaşana kadar evin içinde dolaşıyor. Şansım yaver giderse, Miriam sanki beni pazarda satacakmış gibi beni alıp götürmesini izlerken sırtıyor.

Dışarı çıktığımızda bile beni yere indirmiyor. Beni sanki kendisi için hiçbir şeymiş gibi çekiyor ve bariz gücü göz önüne alındığında sanırım bu beni şaşırtmamalı. Eğer gerçekten beni incitmek isteseydi bunu çok kolay bir şekilde yapabilirdi. Kışım akıllı olmadığından değil ama daha kötü olabileceğini biliyorum. Yani çok daha kötü. Ahırlara girdi ve homurdanarak beni yere bıraktı, bileğimden yakalayıp ileri doğru çekti. İşte bu noktada, buranın gerçekten ne kadar iğrenç olduğunu anlıyorum. At pisliği gibi kokuyor ve çıplak ayaklarımın altındaki zemin de şüphesiz kirli. Çorba olayının kötü olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bununla kıyaslandığında hiçbir şey olmadığını anlıyorum.

Judge soldaki bir malzeme dolabının önünde duruyor, onu açıyor ve büyük bir deri köpek tasmalı ile iki kilit gibi görünen şeyi alıyor. Bana döndüğünde içgüdüm geri çekilmek oldu ama daha sıkı kavradı ve çok az çaba sarf ederek beni durdurdu.

"Benimle dövüşürsen, bunu senin için çok daha kötü hale getiririm," diye homurdanıyor. "Oynamayı bıraktım Mercedes."

Çarşafı vücudumdan çekerken yutkundum ve çarşaf yere düştü. Sonra beni kollarında döndürüyor ve tasmayı boynuma sabitliyor, ardından da halkanın ve yedek deliklerden birinin içinden geçirerek onu çıkarmayı imkansız hale getiren bir asma kilit takıyor. Bu işi bitirdiğinde beni ahırların ortasına götürdü; orada tavandan büyük bir metal kol sarkıyordu ve ucundan zemine kadar bir zincir sallanıyordu. Zincirin alt kısmında dört ayrı bağlantı parçası daha var ve bunlardan birini başka bir kilitte yakama sabitliyor.

Beni bir köpek gibi zincirlediğine ikna olunca girişe dönüp bir el arabası, bir kürek ve kalın bir süpürge alıyor. "O taraftan başla." Bir sıra tezgahı işaret ediyor. "Atları diğerinden çıkaracağım, sen de ben at sürerken onları temizleyebilirsin. Bir saat sonra döndüğümde hepsinin bitmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Hayal görüyor olmalısın." homurdandım.

"Beni sınavın" diye tehdit ediyor. "Ya bunu yapacaksın ya da seni Ivy'yi tuttuğum mahzene çıplak olarak kilitleyeceğim ve bir hafta boyunca senin için geri dönmeyeceğim."

Bu kez uyarısı içimde gerçek bir dehşet ürpertisi yarattı. Orası çok ürkütücüydü. Tanrı bilir hangi yaratıkların iskelet kalıntılarıyla oraya girmemin hiçbir yolu yok. Aslında kadın oradayken ona acıdım ve bu çok şey ifade ediyor.

"Anlaştık mı?" Talep ediyor.

"Evet." Ona baktım. "Çok iyi anlıyorum." Topuklarının üzerinde dönüyor ve ben alçak sesle mırıldanıyorum. "Lanet olası pislik."

Judge bana pek fazla talimat bırakmadı ama atları hazırlarken birkaç tane daha ekledi. İtiraf etmeliyim ki onu doğal ortamında izlemek tuhaf hissettirdi.

Atlardan birinin sırtına çıkıp yanındaki diğerlerini ahırdan dışarı çıkarırken gerginliği vücudunu terk ediyordu.

Düşüncelerimle ve başka hiçbir şeyle yalnız kaldığımda, elbette kendimi onun üzerime koyduğu kısıtlamalardan kurtarmaya çalıştım ve başarısız oldum.

Kilitler çok büyük değildi ama güçlüydüler. Onları zorla ayırmaya çalıştım, geriye dönüp baktığımda bu aptalcaydı çünkü boynumdaki morluktan başka gösterecek pek bir şeyim kalmamıştı. Bu işe yaramayınca deri yakayı kesmeyi düşündüm ama hayal kırıklığıyla Judge'ın yakın çevremden keskin aletleri çıkarmaya özen gösterdiğini ve ayrılmadan önce dolabı kilitletiğini fark ettim.

Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için zincirimin sınırlarını test ettim ama sonuçta o kadar da uzak değildi. Bu bana ahırların her iki ucuna ulaşmam için yeterli uzunluk sağladı ama daha uzağa gitmedi. Gerçekten tuzağa düşmüştüm ve zaten bir çıkış yolu bulmak için hatırı sayılır miktarda zaman harcadığım göz önüne alındığında, kaderimi kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Ya at pisliğini temizlemektir, ya da kıcıımı hiçbir rahatlık olmadan bodruma attırmaktı. Kendimi tezgahlara geri sürüklemek acı verici bir görevdi. İdrar kokusu çok yoğundu ve çalışırken burun deliklerimi yakıyordu. Ama daha da kötüsü vücudumda sıfır korumanın olmasıydı. Üstüne bastığımda saman cildime sürtünüyordu ve onu yeni yatak takımıyla değiştirmek kolay bir iş değildi. Bütün vücudum çizilmiş ve

çiğnenmişti. Üstelik dikkat etmediğim bir anda bir gübre yığınınına basmıştım ve kaydım ve kirli yatağın üzerine

düşmüştüm. Yani koktuğumdan ve iğrenç görüldüğümünden oldukça emindim.

Gerçekten berbattı ve neden burada olduğumu hatırlayana kadar kendime gerçekten acıyordum. Öldürdüğüm o kadın. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de bu muhtemelen umduğum en iyi alternatifti. Eğer arkamda Cemiyet'in koruması olmasaydı ve kardeşimin bu pisliği kimse öğrenmeden hızla temizlemesi olmasaydı, hayatımın geri kalanını kolaylıkla Mahkeme'nin

hapishanesinde geçirebilirdim.

Hala hak ettiğimin bu olup olmadığını merak ettiğim anlar var. Bu düşünceler gerekçelerimle çatışıyor. Kardeşimi öldürmeye çalıştığını hatırlatan şey. Hak ettiğini aldığına inanmak istiyorum çünkü bu, yaptığım şey konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor ama bana hiç huzur vermiyor. Hiçbir şey bana huzur vermiyor.

Judge nihayet geri döndüğünde bitkin ve duygusalım. Ve daha da kötüsü, işim henüz bitmedi. Son durakta sessizce burnumu çekiyordum ki, atların nallarının yerde çıkardığı çıtırtıyı duydum. Dönüp bakmıyorum. İyi eğitilmiş bir sirk hayvanı gibi, beni mahzene atacak sözünü yerine getirmesinden korkarak daha hızlı kürek çekiyorum.

Atları uzaklaştırırken ahır kapılarının kapandığını duyuyorum ve arkamdan çizmelerinin sesi bana yaklaştığında kalp atışlarım hızlanıyor. Bitirmek için yarışırken tek kelime etmiyor ama bakışlarının sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum. Yaralarımın yadsınamaz kanıtı sabahın ışığında sergileniyor. "Bugünlük bu kadar yeter," sözlerini keserek beni hâlâ cezalandırıp cezalandırmayacağı konusunda şüpheye düşürdü. Buna inanmak istemiyorum ama bu ihtimali düşünmeden de duramıyorum.

Yavaşça ona doğru döndüm, kafam neredeyse kaldırılamayacak kadar ağırdı. Şu anda bir gram bile gururumun kalmadığı acı verici bir şekilde ortada. Gözleri üzerimde gezinirken, bunu fark ettiğinde biraz tatmin olacağımdan eminim ama bunun yerine vücudumun her yerindeki döküntüleri ve sıyrıkları fark ettiğinde artan bir endişeye kapıldım.

"Neden bana alerjin olduğunu söylemedin?" Kaşlarını çattı.

Vücudumdaki kırmızı lekeler baktım, sesim neredeyse bir fısıltıydı. "Değilim. Cildim hassas ve pipete karşı korumam yoktu."

"Gelmek." Kabinde yanıma gelip beni kolumdan yakaladı ama bu sefer dokunuşu nazikti.

Onu ahırın ortasına kadar takip ediyorum ve o da beni rehin tutan büyük metal koldan kurtarıyor. Daha sonra yakamı dikkatlice çıkarıp kilitlerle birlikte köşeye fırlattı. Bir anlığına kaçma ihtimalini düşündüm ama gerçekçi olmak gerekirse, daha altı metre bile gitmeden beni yakalayacağını biliyordum. Çok yorgunum. Kaslarım ağrıyor ve başım zonkluyor. Ve tek yapmak istediğim yatağa düşüp ağlamak.

Judge ahırın dışındaki bir kancaya astığı çarşafı alıp beni tekrar sarıp sarmalıyor ve beni bir kez daha omzunun üzerinden kaldırıyor.

"Yürüyebilirim." diye inledim.

Cevap vermiyor, ben de kavgaya etmiyorum.

Güvenli odama ulaştık ve onun beni sefalet içinde debelenmeye bırakacağını umuyorum ama tabii ki bu gerçekleşmiyor. Bunun yerine beni banyoya götürdü ve duşu açtı, bana işaret etmeden önce suyun sıcaklığını ölçtü.

"Alın."

Bu, pis olduğum için itiraz edemeyeceğim bir emir ve sanırım gün bitmeden muhtemelen üç duşa ihtiyacım olacak, böylece onu gerçekten yıkadığımı hissedebilirim. Taş duşa adım atıyorum ve spreyin altına giriyorum, Judge'ın gitmesini beklerken buharın içinden gözlerimi kırptıştırıyorum. Ama o bunu yapmıyor.

Bunun yerine gömleğini çıkarıyor ve çizmelerini fırlatıyor. Binicilik pantolonunun fermuarına uzandığında o kadar yüksek sesle yutkundum ki, onun bunu duyduğuna eminim. Ama o bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Sonra gözlerimin önünde pantolonunu çıkardı ve onu sadece siyah külotla orada bıraktı.

Yaklaştığında tekrar yutkundum ve başımı çok küçük bir şekilde salladım.

"Yardıma ihtiyacım yok." İç çekiyor. "Hayatında bir kez olsun sana söyleneni yap, olur mu?"

Bana kendi adıma karar verme fırsatı vermiyor, bunun yerine beni kollarının arasına alıp sabuna uzanıyor. Dondum, onun dokunuşunu beklerken sinirlerim beni rahatsız ediyor. Nasıl olacağını bilmiyorum. Uzun zamandır kimse beni yıkamadı. En son, bende yara izleri bırakan dayaktan sonraki haftalarda Antonia'nın yaralarımıyla ilgilendiği zamandı. Ama Judge Antonia değil ve parmaklarının varlığını tenimde öyle bir hissediyorum ki, başka hiçbir şey hissetmeyeceğimden eminim.

Sert ve büyüktürler ama aynı zamanda yumuşaktırlar. Yaptığı her şeyde olduğu gibi beni de, tenimde tek bir nokta bile dokunulmamış kalmayacak şekilde bir titizlikle yıkıyor. Yüzümdeki ifadeyi göremediği için arkamdan başladığı için neredeyse minnettarım. Ama elleri üzerinde kayarken tenimin yumuşak ürpertisini hâlâ hissedebildiğinden eminim. Kıçım hâlâ fena halde ağrıyor, şüphesiz onun el izleriyle işaretlenmiş, şefkatle temizlemeden önce birkaç dakika incelemek için oyalanıyor.

Gözlerimi kapatıp kendimi başka bir yere götürmeye çalışıyorum ama zihnim beni şimdiki zamana sürüklüyor.

Bedenime dokunan ellere. Beni vücudunun sert yüzeyine doğru çektiğinde ve parmak uçları kaburgalarım

yaklaştığında karnımda oluşan tuhaf hislere. Karnımı yıkadığında keskin bir nefes alıyorum ve elleri göğüslerimin üzerinde kayarken nefes almayı tamamen bırakıyorum ve orada gerekli olduğuna emin olduğumdan daha uzun bir süre duruyorum. Eğer daha iyisini bilmeseydim onun inleme sesini bastırdığını duyduğumu sanırdım ama yüzünü göremiyorum. Ancak külotunun kumaşına rağmen aletini bana karşı hissedebiliyorum. Sıcak ve... çok büyük.

Bir an kendimi bunun neye benzediğini merak ederken buldum. Avucumda nasıl bir his olurdu? Ya da daha da önemlisi, içimde derinlere gömülmüş. Acı verir

mi? Elbette muhtemelen öyle olacaktır. Ama aynı zamanda iyi de hissettirir diye düşünüyorum. İyi bir acı.

Yüzüm sıcaktan alev alev yanıyor ve sessizce kendime küfrederek başımı iki yana sallıyorum. Judge garip davranışlarımı kabul etmiyor. Vücudumun hiçbir yerinden çekinmeden beni yıkamaya devam ediyor. Avucu bacaklarımın arasından aşağıya doğru kayarken neredeyse kollarının arasına giriyorum ve nedenini bilmiyorum. Ama parmaklarının bu kadar mahrem bir yeri nazikçe okşaması bana tuhaf şeyler yapıyor.

Olmaması gereken şeyler. Eğer Santiago bu kadarını yaptığını öğrenseydi ağabeyim onu öldürürdü.

Yine de bana inkar edemeyeceğim gizli bir heyecan veriyor. Birbirimizden nefret ediyor olabiliriz ama onun bir kısmının da beni istediğini tartışacak bir şey yok. Ve kendimi bir parçamın onu isteyip istemediğini merak ederken buluyorum. Yoksa beni esir alan kişiden kaynaklansa bile, korkunç bir durumda sadece teselli mi arıyorum?

Durulamama izin vermek için beni bir anlığına serbest bıraktığında bu soru da ortadan kalktı. İşim bitince saçımı şampuanlamaya geçiyor ki bu bambaşka bir duyuşal deneyim. Saçlarım uzun ve kalın, ama o her bir tel üzerinde çalışmak için zaman harcıyor, hatta tüylerimi diken diken ettiğini fark ettiğinde saç derime masaj yapmak için duraklıyor.

Beni tekrar duruluyor ve daha da dikkatli olmak için vücudumu bir kez daha yıkıyor. Bu küçük jest için minnettarım çünkü ben de aynısını yapardım. Ama aynı zamanda henüz bitmediği için de biraz rahatlardım. Tanrım, bende ciddi bir sorun var. Beni bıraktığında bacaklarım jöle gibi oluyor ve zar zor ayakta duruyorum. "Git kendini kurula" diyor. "Bir dakika sonra size katılmak için dışarı çıkacağım."

Dediğini yapıyorum, havluyu çıkarmak için dışarı çıkıyorum, banyoda çok uzun süre kalıyorum. Tamamen soyunup soyunmayacağını merak ediyorum ve belki de bir yanımda bir göz atmak istediğini kabul edebilirim. Sadece orada ne paketlediğini görmek için. Bacaklarının arasındaki silahı görmek için.

Judge arkasını döndü ve hâlâ orada olduğunu bildiğini kabul etmedi. Külotunu çıkarıp ıslak zemine fırlattı ve ardından spreyi soğuşa çevirdi. Gözlerim onun kaslı kışının mükemmel kürelerini incelerken hareket edemiyorum, donuyorum. Vay be. Gerçekten... çok güzel. Şu anda her şeyden çok nefret ettiğim adam hakkında bunu söylemek çok aptalca bir şey ama bunun doğru olmadığını iddia edemem. Bir sanat eseri gibi muhteşem bir şekilde şekillendirilmiş bir vücudu var. Ona bakmadan edemiyorsun. Gözlerim onun üzerinde gezinirken, yan tarafına ve sırtına sarılı koyu renkli bir mürekkep gözüme çarptı. İlk bakışta hepimizin tenimize yaptırdığı IVI dövmesinin markası olmalı diye düşünüyorum. Sonra dönüp beni aval aval bakarken yakaladı, gözlerim içgüdüsel olarak güneye yönelirken kaşını kaldırdı. Ve tüm görkemiyle orada. O siyah saç parçasından

çıkan uzun, sert horoz. Bunu saklamaya bile çalışmıyor ve bunun bir test olup olmadığını merak ediyorum. Nasıl tepki vereceğimi görmek istiyorsa. İyi bir poker yüzüm olduğuna inanmak istiyorum ama ona tekrar baktığımda bildiğini söyleyebilirim. Meme uçlarımın sıkılaşmasını ya da karnımın kasılmasını gözden kaçırmadı. Merak ettiğimi görebiliyor. Meraktan fazlası. Ben... aslında ne olduğumu bilmiyorum.

9

Judge

Suyu kapatıp havluya uzanıyorum, Mercedes'in gözleri her hareketimi takip ediyor. Boynu ve yanakları kızarmış ve gözleri sürekli güneye doğru kayıyor. Uyarıldım. Hala. Dondurucu su spreyinden sonra bile. Onu yıkamak, ona bu kadar yakın olmak, ona dokunmak, yani, siktir et. Ben bir adamım.

Daha iyisini bilmesi gereken bir adam.

Bu sabah çok sıkı sürdüm. Gerçek şu ki, ona şaplak attıktan sonra buna ihtiyacım vardı. Bunu yapanın şaplak mı yoksa ıslak olması mı olduğunu bile bilmiyorum. Onun uyarılmasının narin kokusunu hâlâ parmaklarımda duyabiliyorum.

Kadınlar bana disipline gönderildiğinde çok net bir çizgi çiziyorum. Fırsat ortaya çıktığında bile geçmeye asla yaklaşmadığım bir yer. Ama Mercedes, onun nesi var bilmiyorum ama onun yanındayken tek düşünebildiğim, amının sikimin etrafında ne kadar sıkı hissedeceği. Ben ona sahip çıktığımda bana nasıl da yapıştı. Aletime geldiğinde ismim dudaklarında nasıl duyulurdu.

Kahretsin.

Buna bir son vermem lazım, yoksa bir kez daha soğuk duşa ihtiyacım olacak. Saçlarımı havluyla

ovuşturduktan sonra kalçalarıma kadar sardım.

Mercedes boğazını temizlediğinde başımı kaldırdığımda gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Yanakları kızarmıştı ve bakışlarını hızla başka tarafa çevirdi.

"Buraya gel" diyorum ona.

Bana doğru adım attı. Gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, dudaklarının aralandığını ve omuzlarının üzerinde gevşekçe tuttuğu havlunun altında meme uçlarının çakıl taşları kadar sert olduğunu fark ediyorum. Ben havluyu ondan alıp omuzlarını ve kollarını kurularken, bakışlarını tekrar indiriyor ve benim yaptığım gibi başının üstünü izliyor.

Uzanıp parmak uçlarıyla tereddütle göğsümün ve karnımın derisinde geziniyor. Dokunuşuyla kaslarım kasılıyor ama o test ederken hareketsiz kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Onu durdurmasam da sonunda sordum.

Kalın kirpiklerinin arasından başını kaldırıp parmak uçlarını havluya doğru kaydırırken beni izliyor. Sikim karşılık verdi ve bileğini düşündüğümünden daha

sert tuttum. "Ne yapıyorsun Mercedes?" "Hiçbir şey," diye çıkıştı.

Onu inceledim, minik bileğini elimde tuttum ve oradaki hassas deriye bakmak için kolunu çevirdim. "Bana bu şekilde dokunmak istemezsin."

Yanakları yanıyor. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, açıkça utanmıştı, elini havlunun düğümünü sıkarken kendini benden kurtarmaya çalıştı ama başarısız oldu.

"Benim o yönümü bilmek istemezsin, anladın mı? Bu senin için değil." Tıpkı senin bana göre olmadığın gibi. Biraz zaman aldı ama kendini toparladı ve kısılmış gözlerini benimkilere çevirdi. "Ama bana dokunabilirsin değil mi? Nasıl istersen."

"Seni disipline etmek için. Seni temizlemek için." Çekiyor. "Gitmeme izin ver." "Anlıyor musunuz?"

Homurdandı. "Kendinizi övmeyin Judge. İstedğim her erkeği elde edebilirim." Çenem kasılıyor ve yüzünü buruşturduğunda bileğini çok sert sıktığımı fark ediyorum. Gitmesine izin verdim ve iki adım uzaklaştı.

"Herhangi bir adam. Ne zaman istersen," diyor ve sonra başını yana eğiyor ve o kibirli, kendini beğenmiş Mercedes De La Rosa sırtışını anlatıyor.

Sırtı duvara çarpmadan ve odadan çıkmadan önce iki tanesini alması gerçeğinin tadını çıkararak aramızdaki boşluğu kapattım. Çenesine dokunup yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Senin emrinle dizlerinin üzerine çökeceklerine hiç şüphem yok, küçük canavar. Ama ben sevimli küçük parmağına sarabileceğin çocuklardan değilim."

Çenesini elimden kurtarıyor. "Sanki ben de istiyormuşum gibi."

Sırıttıyorum. İyi. Bu iyi. Orada tehlikeli bir bölgeye doğru ilerliyorduk. Banyodan çıkmak için döndüm ama daha kapıdan çıkmadan onun nefesini duydum ve kalakaldım. Çünkü siktir et. Uzun zamandır bir kadınla duş almamıştım. Çok fazla yakınlık. Az önce yaşananlar bunu kanıtladı, değil mi?

Arkama bakmadan yatak odasına doğru ilerledim. Takip eder. "Bu dövme nedir?"

"Mühim değil." Yatak odasında Miriam'ın geri vermiş olması gereken yemek tepsisini görüyorum. Hala büyük bir kısmı yenmemiş. Ekmeğin bir kısmı toplandı. Yakında küflenecek. Odasından çıkmak için kapıya ulaştığımda, Kahvaltın burada, Mercedes, dedim.

Tam arkamda. "Judge?" Ben kapıyı açarken parmakları pazılarına dolanıyor. "Ne...?" O noktaya dokunuyor. "Altta bir yara izi var. Bu nedir?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Geçmiş. Giyin, kahvaltını yap ve neden burada olduğunu düşün, yoksa başka bir günü bu odada kilitli geçireceksin.

Yüzümü araştırıyor, onunki okunamıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Benimle alay mı ediyor? Benimle oynamak için kendi sözlerimi mi

kullanıyorsun? "Git kahvaltını yap. Şimdi." "Ben bunu yemeyeceğim. Söyle bana bunu kim yaptı? Ve onu neden dövmenin altına sakladığını da. Yoksa sen bana

sorabilir misin ama ben sana soramam mı? Sanki sen bana dokunabilirsin ama ben sana dokunamam." "Dediğimi aynen yapmayı öğreneceksin."

"Lanet olsun, yapacağım. Kiminle uğraştığını unutuyorsun. Ben Kedi Evi'nde çalışan bir fahişe değilim. Ben Mercedes De La Rosa'yım. Beni öylece kovamazsın."

"Böylece?"

Ona dönüp kapıyı kapatıyorum. Bu sesin getirdiği bir kesinlik var. Havada bir hareketlenme, bir ağırlık.

Elini kolumdan çekip onu duvara doğru yürüttüm, elimi duvara dayadım ve aramızdaki boyut farkına baktım. Yaklaşıp gözlerini, kızarmış yanaklarını ve ağzını taradım ve hafif uyarılma işaretlerini fark ettim. Her iki eli de havluyu sıkıca kavramak için yukarı kalktı.

"Seni kovmamı istemiyor musun?"

Nabızı boynunda atıyor.

"Peki. İlgimi mi istiyorsun? Ona sahipsin. Şimdi havluyu bırak." Duyulacak şekilde yutkunuyor ama itaat etmiyor.

"Bırak. Şimdi."

Yavaşça bunu yapıyor, yere düşürüyor ve kendini bana gösteriyor. Göğüslerine ve düz karnına bakıyorum. Sonra seksinin yarığı. Bakışlarımı ona çevirdim.

"Sen çok güzelsin. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Dudağını ısırtıyor.

"Ve belki de ikimiz de burada olma sebebini unutuyoruz." "Judge..."

"Arkanı dön ve ellerini duvara daya."

Ne olduğunu anlamaya çalışarak bana baktığında kollarındaki tüyler diken diken oluyor. Dürüst olmak gerekirse kendimden emin değilim. Ama geçmişim hakkında sorular sormasına izin veremem. Beni neredeyse öldüren yara hakkında. Bu yüzden ikimizin de dikkatini dağıtacağım. Ben de onu boks ringinin diğer tarafına sıkıca koyacağım çünkü bu onun için daha güvenli. İkimiz için.

"Yap."

Dönüyor, ellerini duvara yaslarken elleri biraz titriyor.

"Şimdi geriye doğru yürüyün ama ellerinizi oldukları yerde tutun." "Judge, ben..."

"Ben söyleyene kadar durma." Ona yer veriyorum ve söylediklerimi yapmasını izliyorum; ayaklarını kalçasından bükerek duvardan uzaklaştırırken parmak uçları duvarda geziniyor. Gövdesi yere paralel olunca, "Dur," dedim ona.

"Bacaklarınızı daha geniş açın."

Bana baktı, gözleri gergin ama meraklıydı. Bacaklarını omuz genişliğine kadar açıyor. "Daha geniş."

Tereddüt ediyor ama sonra bunu yapıyor ve kıç yanaklarının arasından seksiliğinin davetkar yığınının görüyorum. Dudaklarının parlak pembe kıvrımları

açılıyor. Diğer deliğinin minik gölgesi.

Sertçe yutkundum, avucumu ereksiyonumun uzunluğuna bastırdım, sonra ona yaklaştım ve tırnaklarımı kalçasının kıvrımı üzerinde kaydırdım. Diğer elimle bir avuç saç alıp yumruğumun etrafında döndürüyorum. Kendimi onun kıçına bastırıyorum.

Nefesi kesiliyor ama ben hareket etmiyorum. Beni hissetmesine izin ver. Ona tam olarak hangi canavarla oynadığını bildirin.

Alçak bir sesle, "Kedi Evi'ndeki kadınların benim için yaptığı şey bu," diyorum. "Yeni başlayanlar için. Ve sorduğum diğer her şey.

Hiç bir şey. Bir kelime değil.

Bir avuç dolusu saç çekip onu düzeltiyorum ve diğer elimi karnına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"İstediğiniz bu muydu? Kedi Evi'ni merak ediyorsunuz." "Bırak."

Onu daha sıkı tutuyorum. "Söyle bana." Nefesim kulağını okşarken ürperiyor.

"Söyle bana Mercedes."

"Yani senin için bir fahişeden hiçbir farkım yok mu?" bana cevap vermek yerine soruyor ama sesinin titrediğini duyuyorum.

Çenemi yanağına götürdüm. Henüz tıraş olmadım ve ensesini yumuşak tenine sürttüm. "Hayır küçük canavar. Sen onlara hiç benzemiyorsun. Ama sen düşüncesizsin, şımarıksın ve kibirlisin. Seni kıracağım şeylerden." "Gitmeme izin ver."

"Bunu istediğinden emin misin?" "Bırak gitsin, seni pislik."

Homurdandım ve başını geriye doğru çekerek onu ağlamaya zorladım. "Seni korkutuyor muyum?" "Benden ne istiyorsun?" diye bağılıyor.

"Dinlemeye hazır mısınız?" Homurdanarak bana doğru eğiliyor. "Öncelikle giyinmeni istiyorum."

Gülümseyerek gitmesine izin verdim ve geriye doğru bir adım attım. Benimle yüzleşmek için dönüyor.

"Yine de beni çıırılçıplak soyan sensin. Bu da ne demek oluyor? Mahkeme salonunuzda değiliz, Judge." Adımı, konumumu vurguluyor.

"Giyin Mercedes. Ve yemeğini ye. Bu gece akşam yemeğinden önce döneceğim ve döndüğümde sana neden burada olduğunu tekrar soracağım. Cevap veremezsen yarın bir gün daha odanda kilitli kalacaksın. Ahırları temizledikten sonra, yani iyice düşünmenizi öneririm. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Senin için hiçbir şey yapmayacağım." "O halde kendin için."

Yüzü düştü, o kırılganlık en azından bir an için yeniden ortaya çıktı. Başını asıyor. Ona tam olarak neden burada

olduğunu ve ne yaptığını hatırlattım. Bütün bunlar karanlıkta yürümekten mi bahsediyor? Onu oraya yalnız gönderiyorum. Güçlü olabilir ama onun da çok uzun zamandır yalnız olduğu hissine kapılıyorum ve onun için bunu

istemiyorum.

İç çekiyorum. Ve ona bir şey vermeye karar verdim. "Çocukları görmek ister misin?" Köpekleri kastettiğimi anında anlıyor. Onları sever. En son buraya gelişinde, köpeklerin görülmeye değer korkutucu bir yavru olduğu göz önüne alındığında bu şok ediciydi. Ama Mercedes onları anında benimsedi ve onlar da onu.

Gözlerinde hem şüphe hem de umutla bana bakıyor. Bir kez başını salladı.

"Giyinmek. Lois onları büyütecek."

Hiçbir şey söylemiyor ama yalan söylediğimi düşündüğünden eminim. Kapıya doğru yürüyorum, açıyorum ve koridora çıkıyorum. Geriye dönüp baktığımda onu hâlâ orada duruyor, alnı kırıışmış halde bana bakarken buluyorum.

"Giyin ve yemek ye. Anlamak?" Başını sallıyor.

10

Judge

Lanet. Onunla ne yapıyorum?

Mahkeme salonunda olmak zorunda olmadığım nadir günler için her zamanki üç parçalı tüvit takımımı odamda giyiyorum. Evden çalışabilirim ama şehirdeki ofisime gidiyorum. Buradan, ondan uzaklaşmam lazım. Aramızı ayıran bir duvar olsa bile onun varlığını hissediyorum. Ve bu benimle dalga geçiyor.

Bu benim hatam. Daha iyi bilmeliyim. Santiago kız kardeşine göz kulak olmam konusunda bana güvendi. Bana olan inancını ortaya koydu. Eminim onunla duş almak onun disiplininin bir parçası olarak yapacağımı hayal ettiği bir şey değildi. Peki ya sonrasında? Duvara Karşı? Bu da neydi öyle?

Masamdaki çalışmamdan başımı kaldırıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. Yaptığı küçük şeyler. Onu uyandırdığımda nasıl bana doğru kıvrıldığını, elime yaslandığını ve inlediğini. Parmak uçlarını göğsümde ve karnımda gezdirdiğinde vücudumun verdiği tepki. Onun yakınımda olması bana neler sağlıyor? Başka hiçbir kadınla yaşadığım bir şey değil bu. Ve bu sadece onu düşündükçe aletimin sertleşmesi gerçeğinden ibaret değil. Daha fazlası. Mercedes'te herkesin bildiğinden çok daha fazlası var. En yakınındaki kişi olan kardeşi bile bunu biliyor. İçinde bir kırılganlık var. Bunu saklamaya çalışır ve genellikle başarılı olur ama onun bu durumdan vazgeçmek istediğini biliyorum. Vazgeçin ve onu taşıyacak ve nefes alması için alan sağlayacak kadar güçlü kollara sarılın. O kişi olmak istiyorum. Bir parçam her zaman onun için o kişi olmayı istemişti. Ama bu söz konusu olamaz. Söylediğimi kastetmişim. Ben onun için tehlikeliyim. Evlenmeye hiç niyetim yok. Neler yapabileceğimi biliyorum ve bunu ona yapmayacağım. Ama başka bir adamın ona dokunacağı düşüncesi bende yumruğumu duvara vurma isteği uyandırırsa bile, onu bir başkası için mahvedemem.

Telefonum çaldığında aynı belgeyi defalarca okuyorum. Sekreterim. Bir düğmeye basıyorum. "Evet?" "Judge Montgomery, sizi rahatsız ettiğim için özür

dilerim ama anneniz üç kez aradı. Seninle konuşması gerektiğinde ısrar ediyor." Annem. Dün gece yeterli olmadı mı? "Böyle şeylerle uğraşmak için para alıyorsun Meredith." "Ben çok üzgünüm. O sadece..."

İç çekiyorum. Meredith çok tatlıdır ve eminim annem onun üzerine yıkmıştır. "Her şey yolunda. Biliyorum." Sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Onu bağlayın."

"Hemen efendim."

"Eh, sonunda yoğun gününde telefonlarıma cevap verecek zaman bulabildin," diye başladı. "Anne. Size iyi günler."

"Öğleden sonra. Akşam oldu. Bütün gün aradım. Şu ahmak sekreterin..."

"Senin için ne yapabilirim?" Saati kontrol ederken soruyorum. Saat yediyi biraz geçiyor. Saatin ne kadar geç olduğunun farkına bile varmadım. Ve Meredith muhtemelen bir şey söyleyemeyecek kadar gergindi. Fazla mesai saatleri için fazla mesai almasını sağlayacağım.

"Dün geceki sohbetimizi bitirmedik" diyor.

"Hayır, yapmadık. Ve bunun bir nedeni var. Kardeşim yetişkin bir adam. Sanırım artık kendi adına konuşmanın zamanı geldi, değil mi?"

"Onun sözünü kestiniz Judge. Bunu yapamazsın." "Neden? Büyükbabaya şantaj yapıyordu."

Konuşmadan önceki duraklamada neredeyse hoşnutsuzluğunu duyabiliyorum.

"Büyükbaban her şeyi elinden almakla tehdit ettiğinden beri kendini koruyordu."

"Peki bunu neden yaptı anne?" Sessizlik.

"Seçici hafıza mı?"

"Yaptığı şey yanlıştı."

"Neredeyse beni öldürüyordu." "Ve özür dileyecek."

homurdandım. "Hayatım neredeyse sona ererken bir özür... Bunun yeterince ileri gittiğinden emin değilim." "Ondan ne istiyorsun?"

"Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmesini istiyorum."

"Ne? Onun Mahkeme huzuruna çıkmasını mı istiyorsunuz? Bunun ailemize getireceği utancı bir düşünün." "Orası büyükbabanın bölgesiydi. Dış görünüş umurumda değil."

"Ayrıca onu hapse atacaktılar ve bunu sen de biliyorsun."

"Belki de hapse atılmayı hak ediyor." Büyükbabam, MIA olarak görev yaptığı beş yıl boyunca onu yakından takip etti. Theron'un neyin peşinde olduğunu biliyorum ve bu hiç iyi değil.

"Büyükbaban benim hatam yüzünden onu cezalandırmak istedi." "Evlilik dışı ilişkinizi mi kastediyorsunuz?"

"Ağzından çıkanlara dikkat et." "Ne dedim? Doğrusu?"

"Beni zaten cezalandırdı. Tanık oldun. Yoksa unuttun mu? Seçici hafıza, Judge?" Kahretsin.

Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Keşke hiç görmeseydim. Keşke sevdiğim ve örnek aldığım büyükbabamın neler yapabileceğini hiç öğrenmeseydim. Ama yine de Theron'u da sevdim. Yakındık ama bana saldırdı ve beni sırtımdan bıçakladı. Gerçekten.

Annem şöyle devam ediyor: "Theron ailesini seçmedi." Daha önce söylediği her şeyi kaçırdım. "Bunun için onu cezalandırmak pek adil değil, değil mi? Ayrıca yaşadıklarımın sonradan paranın bir kısmının nereye gittiğini söylemeye hakkım yok mu?"

"Bu iş bu şekilde yürümüyor. Bizim için değil. Bunu tartıştık. Babam hayatta olsaydı bile miras bana kalacaktı." "Sen ve kardeşin."

"Ben ilk doğanım." "Pekala, sana la-di-da."

"Anne, bunun için zamanım yok."

"Hayır, sanırım yeni oyuncakların evdeyken bunu yapmıyorsun. Ona geri dönmek için acelen mi var?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. Her ne kadar bunu bir sır olarak saklayamasam da Mercedes'i öğrendi. Peki onun benim evimde bulunmasının koşulları? Oyuncak yorumu mu? Ne biliyor olabilir?

"Theron geri dönmek isterse benimle nasıl iletişime geçeceğini biliyor. Bu arada onu sahada bulursam tutuklanacak. Anlaşıldı?"

"Kulübem arazide." "Kesinlikle. Hoşçakal anne."

Bir şeyler mırıldanıp telefonu kapatıyor. Telefonu yere koydum. Annemin nefreti artık beni rahatsız etmiyor. Benden her zaman nefret mi ediyordu? Theron'u tercih ediyordu ve uzun süre bunun en genç olduğu için olduğunu varsaydım. Ama artık gerçeği biliyorum.

Kardeşimin düşüncesi beni bu sabah Mercedes'le yaptığım konuşmaya geri getiriyor. Sorularını bırakmayacak. Ve haklı olduğu bir nokta var. Yara izleri hakkında bilgi almak istiyorum. Benim hakkımda bilgi edinmek istiyor. Ama onun bunu bilmesi mümkün değil. Durmadan. O değil. Santiago değil. Kimse değil.

Kardeşimden ne istiyorum? Eve gelirse ne yapardım?

Derin bir nefes alıyorum ve Theron düşüncesini bir kenara itiyorum. O benimle yüzleşemeyecek kadar korkak. Çünkü ancak bir korkak bir adamı sırtından bıçaklayabilir.

Kalkıyorum, eşyalarımı toplayıp ceketimi giyiyorum. Eve gitmek istiyorum. Ve bunun tek bir nedeni var. Benim küçük canavarım.

Kapımın çalındığını ve Miriam'ın sinirlenmiş bir halde içeri girdiğini duymadan yirmi dakika önce evdeki çalışma odamda değildim.

"Miriam, sana nasıl yardımcı olabilirim?" Küçük canavar şimdi ne yaptı?

Aslında bu düşünce eğlenceli. Mercedes bu kadınla basılacak her düğmeyi bulacaktır. Ve bir yanım onu suçlayamıyor. Miriam eskiden annemin yanında çalışıyordu ama birkaç ay önce bu eve taşındı. Acaba annem Mercedes'i orada mı öğrendi? Eğer oyuncak yorumu bu noktada devreye giriyorsa.

"Efendim, eğer Bayan De La Rosa'nın sorumluluğunu benim üstlenmem gerekiyorsa, Lois'e benim dediğimi yapması gerektiğini söylemeniz gerekir."

"Dediğini yapacak mısın?" Her iki kaşımı da kaldırıyorum.

Hatasını fark ederek boğazını temizledi ama kendini hemen toparladı. "Sadece o köpekler hâlâ onun odasında!" Köpekleri sevmiyor. Ve onu sevmiyorlar.

"Evet, izin verdim. Bu benim sorumluluğumda, Miriam." "Onlara kendi yemeğini verdiğinden eminim."

"Hımm. Haklı olduğundan eminim." Veba, eski pastırmayı bir kalp atışıyla yok eder. Sanırım hepsi bunu

yapacaktı. "Aç olduğundan eminim. Gidip onu görsem iyi olur." "Eh, olay bu. Lois yemek gönderdi! Bir ziyafet! Tüm favorileri."

Bunu çok eğlenceli bulmama rağmen ağzımı hoşnutsuz bir şekilde sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. Benim şımarık küçük canavarım Mercedes için çok tipik bir durum. Benim büyüleyici küçük canavarım. Öyle olmak istediğinde. Ve Lois'i büyüledi.

"Bunu onunla tartışacağım. Buranın bir hapishane olmadığını unutmayalım. Ona ekmek ve su verilmeyecek." Onu kapıya kadar eşlik ediyorum. "Ve seni temin ederim ki misafirimden sen sorumlusun. Neden bu gece izin almıyorsun? Devam et."

"Efendim, bu gece izin almaya ihtiyacım yok."

"Ne olursa olsun al. Yarın sabah görüşürüz. Aydınlık ve erken. İyi geceler Miriam." Onu koridorda bırakıp üst kata çıkıyorum ve gülümseyerek çıkıyorum. Binici kıyafetlerimi giyip Mercedes'in kapısının kilidini açıp içeri giriyorum. Etrafı dört tazıyla çevrili lanet bir kraliçe gibi yatağında oturduğu yerden, "Kapıyı çalabilirsin," diyor. Bir elinde dergi tutarken, yanında rengarenk makaronlarla dolu bir tabaktan makaron yerken başları kucığında yatıyorlar. Köpekler beni karşılamaya gelirken, "Şuna bir bak," diyorum. Her birine zaman ayırarak onları okşuyorum. Bu köpekleri seviyorum. Theron onları terk etmeden önce bile vardı. Onları boğacak olan büyükbabamdan korudum. Theron köpekleri eve sadece derisinin altına girsinler diye getirmişti. Ama onlardan vazgeçmeyecektim.

"Ne?" Mercedes başka bir makarna seçerken oturduğu yerden konuşuyor.

"Yemek yememe izin verilmediğini söylemedin. Sadece tepsimi bitirmem gerekiyordu."

"Ve eminim bunu bitiren de sensindir."

Kanaryayı yutan ve koca bir makaronu ağzına tıkan kedi gibi sırtıyor. "Bunlar çok lezzetli. Lois kendini aştı," diyor ağzı dolu bir şekilde.

"Akşam yemeğinde iştahını kaçıracaksın."

"İyi olacağım. Açlıktan ölüyordum, unuttun mu?"

"Açlıktan ölmek oldukça zorlayıcı bir durum." Köpekler peşimdeyken ona doğru

yürüyorum ve bir makarna alıyorum.

"O değil. Antep fıstığı favorimdir. Vanilyayı al. Bunlar çok sıkıcı."

Bana attığı bakışı kaçırmadan kaşlarımı kaldırdım ve fıstıklı makarnayı yuttum.

"Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun?"

"Teşekkür ederim."

"Çoğu insan bunu iltifat olarak kabul etmez."

"Ben çoğu insan değilim." Bana sırıtıyor ve sanki bu sabah burada bıraktığım kadın uzak bir hatıraymış gibi. Dikkatini dağıtıyor. Köpekler. Yiyecek. Dergi. Buna sahip olmayacağım.

"Neden buradasın Mercedes?"

İfadesi bir anlığına bozuluyor ama sonra gözleri kısılıyor. "Ne? Beni mutlu görmeye dayanamıyor musun? "Mutlu musun?"

Omuz silkiyor. "Neden buradasın?"

Bir kolunu beline doluyor ve başka tarafa bakıyor. Profilinde zırhının altında sakladığı savunmasız kızı görüyorum. Hasarlı olan. Korkmuş olan.

"Mercedes." Yanağına dokunup saçlarını taradım. "Seni incitmek istemiyorum." Kucağına baktı ve Pestilence sanki bu değişimi hissetmiş gibi yatağa atladı. Sızlanıyor ve başını onun ellerinin arasına koyuyor. Normalde yatağa girmelerine izin vermezdim ama sanırım buna ihtiyacı var. Onu okşuyor, başının üstünü öpmek için eğiliyor, sonra tekrar doğruluyor.

"Ben tehlikeliyim" diyor elinin tersiyle yüzünü kaydırarak. Sessiz kalıp onu izliyorum. Beklemek.

"O kadına ne yaptım?" Daha fazla gözyaşı. Hala bana bakmıyor. "Öyle demek istemedim. Ama belki de bir bakıma bunu başardım. İyi değilim."

"Aptal küçük canavar." Yüzünü yukarı kaldırdım. "Aileni korumak istedin. Öyle olduğunu sanıyordun."

Başını sallıyor. "Ve sonra Ivy var. Ondan nefret ediyorum. Santi'yi benden aldığı için ondan nefret ediyorum. "Eh, bunu aşman gerekecek. O senin kardeşinin karısı."

Gözlerindeki yaşlar buz gibi donuyor. "Sadece sınırlı bir süre için. Dokuz ay. Eğer bir Moreno'yu hamile bırakma fikrini kaldırabilirse. Ve bu büyük bir eğer."

"Mercedes..."

"Artık buradan çıkabilir miyim?"

"Ya olursa? Ya bir bebek olursa? Kardeşinin çocuğundan nefret mi edeceksin?"

Yüzünü ovuşturup yatağın diğer tarafını itiyor. "Bu odadan çıkmam lazım." Bana dönüyor. "Lütfen, sadece kısa

bir süreliğine. O zaman beni tekrar kilitleyebilirsin."

Yine yoga pantolonu giyiyor. Ve bir kazak daha. "Kot pantolon ve sıcak, üzerinize oturan bir ceket giyin. Bir gezintiye çıkacağız."

Mercedes

Ben de yanımdaki dört hayvanla oynayarak kendimi eğlendirirken, Judge iki atı ahırlardan çıkarıyor ve onları giydiriyor. Savaş, Ölüm'ün gördüğü ilgiyi kıskanarak ıslak burnuyla elimi dürttü. İsimleri benim zevkime göre bile biraz dramatik ama güzel yaratıklar olduklarını kabul edebilirim. Büyürken hep bir köpeğim olsun istemiştım ama babam evcil hayvan sahibi olmamıza asla izin vermezdi. Eminim ki çoğu insan benim bir Chihuahua'yı şık bir çantada taşıyacak tipte biri olduğumu düşünecektir, ama ben Judge'ın Doberman'larını seviyorum. Bir bakıma ilişkilendirilebilirler. Onların mizacını anlamayan insanlar onlara baktıklarında onlardan korkmak içgüdüsüne kapılıyorlar. Korkunç görünüyorlar ve eğer sahiplerini savunma ihtiyacı doğarsa öyle olacaklarından oldukça eminim. Ama onlar sadık koruyuculardan çok daha fazlasıdır. Aynı zamanda nazik huyludurlar. Eğlenceli. Şefkatli. Sevgi dolu. Önemli olan yüzeyin altında olandır. Ve bazı açılardan, benim sıklıkla hissettiğim gibi yanlış anlaşıldıklarına inanıyorum.

Çoğu insan sahip olduğum diğer nitelikleri öğrenmek için sert dış görünüşümün ötesine bakmıyor. Ya zırhım aşılmaz ya da bu çabaya değer olduğuma inanmıyorlar. Judgee söylediklerim doğrudu. İstedğim her erkeği elde edebilirim ama onların sevgisi sadece yüzeyseldir. Beni tanımak için gerçekten çalışmaları gerektiğini anladıklarında, zaman ayırmaya değmez.

Yalnız bir yaşam bu ve Solana ve Georgie ile tanışana kadar gerçek arkadaşlara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum. Ama başımı kaldırıp köpeklerle birlikte beni izleyen Judge'ı gördüğümde, onun şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemediğini biliyorum. O... çok fazla görüyor. Burada geçirdiğim her gün, yavaş yavaş zırhımı yontuyor. Sırlarımı bilmek istiyor. Her şeyi bilmek istiyor. Ve nedenini anlayamıyorum. Eğer bu onun için sadece bir işse neden umurunda?

"Temperance'ı alabilirsin." Parlak paltolu siyah kısrakı bana doğru götürüyor. "O emekli bir yarış atı ama yine de biraz kalkıp gitmesi gerekiyor."

"Merhaba, Temperance." Onu usulca selamlıyorum, sonra onu ürkütmemek için nazik bir tavırla ona doğru ilerliyorum. "Sen ne güzelsin."

Elimi koklamasına izin verdim ve Judge sanki hareketlerime şaşırmış gibi bana meraklı bir bakış attı. Temperance bu hareketine homurdanarak ve avucuma doğru bir burun vuruşuyla karşılık veriyor. Onun onayını aldıktan sonra yüzünü okşadım ve gözlerini kapatıp sessizce bunu içine çekti.

"Senden hoşlanıyor." Judge sanki bunu beklemiyormuş gibi gözlemliyor ve ben de ona kaşımı kaldırıyorum. "Ne söyleyebilirim? Herkesin zevki senin gibi kötü değil."

Alaycı sözlerime sıırtmadı ve kaşlarının arasındaki gerginlik olmasaydı beni duyduğundan bile emin olmazdım. "Gelmek." Elini uzatıyor. "Kaskını takmana yardım edeceğim."

"Sanırım idare edebilirim." Uzanıp onu elinden alıyorum, hâlâ daha önce reddedilmiş olmasının acısını çekiyordum. Nerede durduğunu açıkça ortaya koydu ve bu durumu daha da karmaşık hale getirmeye çalışmanın kafa karışıklığını istemiyorum ve buna ihtiyacım yok. Aramıza ne kadar mesafe koyarsak benim için o kadar iyi olur.

Kaskımı sabitledikten sonra, bana binmemde yardım etmesi için elini uzattı ama görmezden geldim. Bu onu sinirlendiriyor ve ben uzanıp bir elimle dizginleri, diğer elimle de eyeri tutarken beni izlediğini hissedebiliyorum. Sol ayağımı üzeninin üzerine koydum ve kendimi yukarı kaldırdım, diğer bacağımı ata biner gibi sallayıp rahatça bindim.

"Daha önce ata binmiş miydin?" Yargıcın sorusu onun inançsızlığını ortaya koyuyor.

"Aynı şartlarda büyüdüğümüzü unutuyorsun." Ona inanamayarak bakıyorum.

"Sanırım ebeveynlerimiz bunun üst kademenin çok yönlü bir üyesi olmanın bir parçası olduğu konusunda hemfikirdi. Bir çocuğun bir veya iki ders dışı etkinliği olamaz. Her şeyde mükemmel olmalılar."

Judge kaşlarını çatıyor, sanki kendi geçmişinden bir anıyı hatırlamış gibi yüz hatları sertleşiyor. Emin olamıyorum çünkü bir an sonra sanki hiç olmamış gibi oluyor. Benimkinden çok daha enerjik görünen kendi atına biniyor. Peki bu neden sürpriz olsun ki? Sanırım Judge tüm çabalarında zorluklardan hoşlanıyor.

"Hazır mısın?" Bana baktı, ben de başımı salladım.

Dilini şaklatıyor ve çizmeleriyle ata hafifçe vuruyor. Dizginleri elime alıyorum ve Temperance, Judge'ın sözünü alarak benim hiçbir şey yapmamı gerektirmeden beni takip ediyor.

Evin arkasındaki açık çimenlik alana doğru rahat bir yürüyüşe geçiyoruz.

Judge'ın malikanesinin arazisi çok büyük ve eminim ki her sabah ata binerken daha zorlu arazileri keşfediyor. Ama yetenekli olduğuma dair güvenceme rağmen, henüz yoluma fazla hileli bir şey atmak istemediğinden şüpheleniyorum.

"En son ata bindiğinden bu yana ne kadar zaman geçti?" O sorar.

Ona, "On yaşımdan itibaren çoğu yaz ders aldım" diyorum. "Ve yıllar geçtikçe atımı hâlâ sık sık ziyaret etmeye devam ediyorum. Ama o vefat ettiğinden beri geri dönmedim."

Yargıcın beni izlediğini hissedebiliyorum ve çok fazla itiraf edip etmediğimi bilmiyorum. Belki de tüm görünüşe

rağmen bir kalbimin olduğunu öğrenmek şok edici olabilir. Gerçek hislerim var ve diğer insanlara ve hayvanlara da önem verme yeteneğine sahibim. Kuşkusuz hayvanlar daha kolaydır. Senden pek bir şey istemiyorlar. Tek istedikleri senin sevgin.

"Bunu ne kadar özlediğimi unuttum," diye ekledim, hafif bir esinti yanaklarıma çarpıyordu. Odama kilitlendikten sonra ferahlatıcı bir his veriyor.

"Ne tür bir at?" Judge, görünüşe göre konuşmayı sürdürmekle ilgileniyormuş gibi soruyor.

"Bir Percheron." Ona sırtıyorum. "Aslında onlar bir takımdı. Prens ve Dük. Her ikisi de muhteşem olmasına rağmen Prince sık sık bindiğim kişiydi. Eğitimcim bir kez olsun eğlence olsun diye ona binmeme izin vererek hata yaptı. Bundan sonra hiç durmak istemedim."

"Mamutla karşılaşmana neden şaşırmadım?" Judge gülümsüyor. "On yedi eldi," diye özlemle hatırlıyorum. "Ama yine de nazik bir dev."

Bana dikkatle bakıyor ve bunun, buraya geldiğimden beri ilk kez rahatlamış olmamdan kaynaklandığını anlıyorum. Bu bana doğal geliyor. Dışarıda olmak, fiziksel bir şeyler yaparken temiz havayı solumak iyi hissettiriyor. Vücudum altımdaki Temperance'ın sağlam ağırlığıyla uyum içinde. Ben ona güveniyorum, o da bana güveniyor ve bu sadelikte güzel bir şey var.

Bir an için ona bisiklet sürmekten ne kadar keyif aldığımı söylememem gerektiğini düşündüm çünkü bu ona bana karşı kullanabileceği başka bir avantaj sağlayacaktı. Belki de akıllıca davranmalı ve ona bunun aptalca olduğunu söylemeliydim, böylece o da bana bunu her gün yaptıracaktı. Ama olan oldu ve tek umudum, gözlerindeki sıcaklığın, onunla birlikte yola çıkma isteğimi onayladığı anlamına gelmesiydi. En azından bana yapacak bir şeyler verecek. Odaklanacak başka bir şey var.

"Hızımızı artıralım mı?" O sorar.

Gülümseyerek Temperance'ı hafifçe sıkıyorum ve ben daha omzumun üzerinden seslenme fırsatı bulamadan o da koşmaya başlıyor. "Asla sormayacağını düşündüm."

Judge sabah beni almaya geldiğinde ben zaten hazırlıklıyım. Beni giyinmiş ve hazır görünce küçük zaferine sırtıyor ve bu beni sevindiriyor ama bu noktada direnişin boşuna olduğunu biliyorum. Eğer özgürce dolaşmazsam beni tekrar çıplak bırakacak. Ve onu tamponlayacak hiçbir şey olmadan bir at pisliği yığınınna düşmekten daha kötü çok az şey hayal edebiliyorum. Ben de yeni bir eylem planım olduğuna karar vererek bu maskaralığa devam ediyorum.

Dün gece yatakta uzanırken, son birkaç günde yaşanan olayları unutmaya çalışırken, tüm bu durum hakkında yanlış yola saptığımı fark ettim. Onun sabrını sınamak ne kadar tatmin edici olursa olsun, Judge'la kavga etmenin beni hiçbir yere götürmeyeceğini çabuk öğrendim. Yapmam gereken özgürlüğümü ve onun güveninin küçük bir kısmını kazanmak. Eğer araziye erişebilirsem buradan çıkmanın bir yolunu bulabilir ve tüm bu durumu arkamda bırakabilirim.

Bunlar benim en iyi planladığım planlarım. Ama sabır benim erdemlerimden biri değil ve Miriam'ın öğleden sonra odama limon yemiş gibi görünmesi moralimi bozuyor.

"Özür dilerim prenses. Bugün sana açık büfe yok." Sadece hapishane yemeği olarak tanımlayabileceğim tepsiyi masaya koyuyor. Bir çeşit jelatinli kedi

mamasına benziyor ve bunu yememin imkânı yok.

Ona baktığımda zalim bir gülümsemeyle bir tepki beklediğini görüyorum.

"Merhaba Miriam." Ona tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Hiç yüzünün böyle sıkışacağından endişeleniyor musun?"

Bana gözlerini kısıp cevabını verdiğinde zaferim küçük ama görkemli. "Oldukça özel olduğunuzu düşünüyorsunuz değil mi Bayan De La Rosa? Ama sanırım sende özel bir şey olmadığını biliyorsun. Bu yüzden yirmi beş yaşında hala raftasın. Kimse senin etrafında olmaya dayanamaz. O kadar parana ve soyadının süslerine rağmen seninle evlenecek zavallı bir aptal bile bulamıyorsun. Tanrım, bu talihsiz piç ne kadar zavallı bir ruha sahip olurdu."

Cevap vermeyince dudakları daha da yukarı kıvrılıyor, sinirlerinin bozulduğunu hissediyordu. Ama orada durmuyor.

"Jackson Van der Smit'in seni nasıl kenara attığını ve onun yerine güzel karısıyla evlendiğini duydum. Onun adı ne? Collette mi? Eminim bu şekilde görmezden gelinmek pek de iyi hissettirmemiştir. Ama eminim buna alışkınsınızdır. Sanırım güzel bir yüze ve çürük bir kişiliğe sahip olduğunuzda bu tür şeyler her zaman oluyor olmalı. Sanırım kardeşinin ve yeni karısının senin evden atılmanı istemesinin nedeni de bu. Uzun sürmedi..." "Al. Dışarı!" Ona bağıryorum.

"Odamdan hemen çık!"

O hareket etmediğinde öfkem kabarıyor ve bunun damarlarıma aktığını, duyularımı ele geçirdiğini hissedebiliyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama yemeğe uzanıp ona baktım, öfkemin gücünden sesim titriyordu.

"Sana bir daha sormayacağım." diye tehdit ettim. "Cesaret edemezsin—"

Ben sopayı odanın diğer ucuna fırlatmadan önce cümlesini bile bitiremiyor.

Yüzüne ve göğsüne sıçradı,

yanaklarından aşağı kaydı ve tatmin edici bir ses ile yere düştü.

Miriam bir an hareket edemeyecek kadar şaşkına döndü ve sonra bana dişlerini göstermeye karar verdi. Bana doğru yürüyor ve ben de onun etrafından dolanıyorum; o beni gömleğimden yakalamaya çalışırken pençelerini kıl payı kaçırıyorum. Ben ondan daha hızlıyım ve o da yatak odamın kapısını açık bırakmak gibi bir hata yaptı, ben de kapıdan fırlayıp koridorda koşmaya başladım.

Bunun ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum ve ön kapıya gerçekten ulaşip ulaşamayacağımı merak ediyorum. Bunu yaparsam beni durduracak hiçbir şey olmayacak. Ağır bir şey kafamın arkasına doğru uçmadan hemen önce arkamdan bir savaş çılgılığı duyduğumda kendime bunu söylüyorum.

O kadar hızlı oluyor ki, öne doğru devrilmenin farkına bile varamıyorum. Önce dizlerim yere çarpıyor, ardından yüzümün yan tarafı sert tahtaya çarpıyor. Acı içimden geçiyor ve sonra her şey kararıyor.

Ne kadar süreliğine dışarıda olacağımı bilmiyorum. Birkaç saniye. Belki daha

fazla. Ama kıpırdadığımda bile bilinç tam anlamıyla elimde değilmiş gibi görünüyor. Vücudum inanılmaz derecede ağır hissediyor. Miriam beni bileklerimden yerde sürüklerken kollarım ağrıyor, omuzlarım yerinden çıkacakmış gibi geriliyor. Beni kendine çekerken kendi kendine mırıldandığını duyabiliyorum, homurdanmak ve nefesini tutmak için duraklıyor. İçgüdülerim Lois'ten yardım istemek yönünde ama ağzımın işbirliği yapmasını sağlayamıyorum. Başım şiddetle zonkluyor ve kusacakmış gibi hissediyorum. Tanrım, bana neyle vurdu?

Bu soruyu cevaplamak çok uzun sürmüyor. Nihayet beni içeri soktuğunda silahın odanın zemininde durduğunu görüyorum. Masanın masif ahşaptan bir kağıt ağırlığı. Ve buraya geldiğimden beri ilk kez Judge'ın gerçek düşman olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü Miriam o şeyi kafamın arkasına fırlatmakta tereddüt etmedi. Ben başlatmış olabilirim ama o kolaylıkla bitirebilirdi. Şu anki haliyle beyin sarsıntısı geçirdiğime oldukça eminim.

Kapıyı çarparak kapattı ve zehirli bakışlarını bana çevirdi, ağzından bir tomar tükürüğü yüzüme fırlattı. "Bir kez olsun pislik olmak nasıl bir duygu?" tısladı. "Şimdi ne söyleyeceksin küçük sürtük?"

Tiksintiyle tükürüğünü silmeye çalışırken inliyorum ama çok acıyor. Her şey acıtıyor. Ve Miriam kaburgalarımın tekme atarak saldırısına devam ettiğinde durum daha da kötüleşiyor.

"Benimle sevişmek mi istiyorsun? Ne olacağını görün. Hayatını cehenneme çevirebilirim."

Hareket edemiyorum ve o da bunu açıkça görebiliyor ama bu onun beni tekrar tekmelemesini engellemiyor. Tek savunmam top gibi kıvrılmaya çalışmak ama beni saçlarımdan yakalayıp odanın daha ilerisine sürüklediğinde bu beni koruyamıyor. Bu kadar küçük bir kadın için inanılmaz derecede güçlü, neredeyse şeytani.

Ağlamak istemiyorum ama eğilip yerden bir parça yiyecek alıp yüzüme sürmeden önce ağzıma atmasıyla onun korku saltanatı sona ermeyecek.

"Dur," diye itiraz ediyorum zayıf bir sesle. Ama bu kadar konuşmak bile kafamdaki zonklamayı geri dönüşü olmayan bir noktaya getiriyor.

Miriam durmuyor. Vücudumun istemsiz tepkisi devreye girene kadar yemeği elleriyle zorla ağzıma sokmaya devam ediyor ve ben de hepsini kusuyorum.

"Sen zavallısın," diye hırslıyor. "Ve senin çürümeni izlemekten keyif alacağım." Böylece sonunda beni terk etti.

12

Mercedes

İki saat sonra Judge odama geldiğinde ben hâlâ yerde yatıyordum. Onu gördüğümde içimi bir ferahlık kaplıyor, gözlerimden yaşlar akıyor. Ta ki yüzündeki ifadeyi fark edene kadar.

"Ne yaptın sen?" dışarı çıktı.

Kafamı kaldırıp ona şaşkınlıkla baktım ve gözleri küçümsemeyle üzerime kayd, yanımdaki kustumuk yığının görünc başka bir şeye dönüştü. Daha önce de fark ettiğim şüphe yine alevlendi ama bunu şu anda istesem bile açıklayamazdım. Çok zayıfım. Hareket edemeyecek kadar acı çekiyorum. Sanki kafam patlayacakmış gibi geliyor.

"Neden bunu yaptın?" Talep ediyor. "Neden Mercedes?"

Anlamayarak başımı salladım. En azından Miriam iki siyah gözü ve yanağını süsleyen bir kesikle arkasında görünene kadar. Dönüp ona içeriği işaret etti, öfkesi elle tutulur haldeydi.

"Neden ona saldırdın?"

"Ben... yapmadım." Kelimeleri ağzımdan çıkarıyorum ama zorlukla duyulabiliyor.

Ona ne olduysa odamdan çıkarken yaptığının bir sonucuydu. Judge'ın arkasından sırttığında bu acı verici bir şekilde netleşiyor. Ancak Judge onunla ilgilenmiyor. Bana herkesin her zaman baktığı gibi bakıyor. Sanki ben bir hayal kırıklığıyım. Yaptığım tek şey herkesin hayatını mahvetmekmiş gibi.

"Miriam, dinlenmeye gidebilirsin" diyor. "Bunu ben halledeceğim."

"Emin misin?" o soruyor. "Onu bodruma götürmene yardım edebilirim..."

Panik beni ele geçirdi ve başımı sallamaya çalıştım ama başka bir acı dalgası beni durup ağlamaya zorladı.

Yargıcın gözlerindeki öfkenin bir kısmı endişeye dönüşerek yok oluyor.

"Git Miriam."

İstemeyerek de olsa öyle yapıyor ve o görüş alanımdan çıktığında nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Judge yanımda diz çöküyor, gözleri şaşkınlıkla yüzümde geziniyor. "Neden sürekli kustumaya devam ediyorsun?"

Tek tepkim sessiz bir hıçkırık bırakmak oldu, bu da duruma yardımcı olmuyor. Bana asla inanmayacak. Miriam bundan emin olduktan sonra olmaz. Peki neden yapsın ki? Burada olmamın tüm nedeni bu, değil mi? Çünkü kontrolümü kaybediyorum ve kötü şeyler oluyor.

"Uyanmak." Bana doğru uzanıp beni dik oturtmaya çalıştı ama acı içinde çığlık attığımda aniden durdu. "Nedir?" diye sordu, gözleri benimkileri araştırıyordu.

"Başım," diye hırlıyorum.

Kaşlarını çattı. Miriam senin kaçmaya çalıştığını ve koridorda düştüğünü söyledi. Kafanı mı vurdun?" "Yalan söylüyor," diye hırladım ama bu bana bile inandırıcı gelmiyor.

"Yani kaçmaya çalışmadın?" meydan okuyor. "Yaptım ama..."

Duruyorum çünkü hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. O zaten kararını vermiştir. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni cezalandırma arzusuyla birlikte öfke dönüyordu. Şu anda tartışacak enerjim yok. Beni kilere sürükleyebilirdi ve

ben de bu kadar tartışmaya katlanamazdım.

"Seni oturtacağım" diyor. "Yavaş gideceğiz."

Ona hafifçe başımı salladım ve söz verdiği gibi çok yavaş ilerledi ama bu, kafatasıma saplanan acıyı durduramadı. Acıdan irkiliyorum ve Judge bunu gözden kaçırmıyor. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzümün yan tarafındaki morluğu da gözden kaçırmıyordu.

"Burası mı acıyor?" Parmaklarını dikkatli bir şekilde o bölgeye bastırıyor.

"HAYIR. Arka tarafta."

Bölgeyi incelemek için arkamda dolaşırken elleriyle bedenimi destekliyor ve başımın arkasında yumurtayı hissettiğinde keskin nefesini duyuyorum.

"Kanayorsun." dedi sertçe.

"Acıyor," diye fısıldıyorum. "Lütfen..."

Ne istediğimi bile bilmiyorum. Ama bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de onun yardımına ihtiyacım var. Etrafımda dolaşıyor ve beni kollarının arasına alıyor, gözleri şimdiye kadar gördüğümden daha koyu. "Merak etme küçük canavar. Ben seninle ilgileneceğim."

The Society hastanesinde saatlerce süren testler ve gözlemlerden sonra karar şüphelendiğim gibi çıktı. Beyin sarsıntısı geçirdim ve kafamın arkasındaki kesik için bana birkaç dikiş atmak zorunda kaldılar. Bizi dinlenmemiz için talimat ve ağrı reçetesiyle evimize gönderiyorlar. Ama yaralarımın kapsamı bu kadar değil ve Judge'ın beni eve götürürken hâlâ onları düşündüğünü biliyorum.

Benden bir elbise giymemi istediklerinde, onları ondan saklamanın hiçbir yolu yoktu. Kaburgalarım ve dizlerimdeki morlukları gördü ve kendime bunu neden yaptığımı sorguladığını biliyorum. Ona bunu yapmadığımı söylemek istiyorum ama o korku hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor. Tıpkı Santiago'ya fahişeyi nefsi müdafaa için öldürdüğümü söylemeye çalıştığım zamanki gibi. Bana inanmadı, dolayısıyla Yargıcın da inanacağı şüpheli. Muhtemelen kaçmaya çalıştığım için hak ettiğimi aldığımı düşünüyordur.

Pencereden dışarı bakıyorum, uyuşmuş ve bitkin bir halde. Ağlamak istiyorum ama bunu yapmak çok acı veriyor. Yargıcın merhametli davranacağını ve Miriam'ın bahsettiği gibi beni bodruma atmak yerine bu gece beni kendi odamda rahat bırakacağını umuyorum.

Bu sorunun cevabı eve döndüğümüzde geliyor. Beni bodruma götürmüyor ama odama da götürmüyor. Bunun yerine beni kendisine götürüyor. Ve o beni nazikçe küvete koyarken ve vücudumu yıkarken, günün olaylarının pisliğini temizlerken kendimi yine onun bakımı altında buluyorum. İtiraz etmiyorum ve ellerinin yumuşak dokunuşu ve suyun sıcaklığı beni kendimi inkar edemeyeceğim bir rahatlık durumuna getiriyor. Beni yatağına taşıdığında gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Beni pahalı çarşafların üzerine örttüğünde ve yorganı üzerime örttüğünde iç çekiyorum. Onun gibi kokuyor. Yastık da öyle. Ve garip bir şekilde bu konuda

sorun yaşamadığımı fark ettim.

"Sen de mi uyuyacaksın?" diye mırıldandım.

Sanırım başını sallarken dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum. "Hayır Mercedes'im. Sana göz kulak olacağım. Şimdi biraz dinlen."

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum ve diğer her şey kaybolup gidiyor. Sabahın ışığı odaya dolduğunda, Judge'ın uyumama izin verdiğini fark ediyorum. Biliyorum çünkü dışarısı hâlâ karanlıkken beni uyandırıyor. Ama bugün beni uyandıran güneş ışığının tenime vuran sıcaklığı ve bu iyi hissettiriyor. Yargıcın yatağında kendimi rahat hissediyorum ve başımın çok daha iyi olduğunu şimdiden söyleyebilirim, yine de biraz ağrıyor ve muhtemelen bir süre daha ağrıyacak.

Doğrulamaya çalıştığım Judge'ın yatağın yanındaki sandalyede telefonuna baktığını fark ettim. Ve kızgın görünüyor.

"Judge?" Adını kuru boğazımdan çıkarıyorum.

Gözleri benimkilere kaydı, rahatlama diğer hissedilebilir duyguları yok etti ama sadece bir an için. "Nasıl hissediyorsun?" O sorar.

"Daha iyi," diye kabul ediyorum ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Çünkü şu anda bana bakışı bana yorganın altına girip saklanmam gerektiğini hissettiriyor.

"Güzel," diye homurdandı. "Bu iyi."

"Her şey yolunda mı?" İsteksizce soruyorum.

"HAYIR." Gözleri, kontrol altına almaya çalıştığı öfkeyle parlıyor. "Sorun değil Mercedes. Görünüşe göre temizlemem için bir karışıklık daha yarattın."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu." Komodinin üzerinden buruşmuş bir kağıt parçasını yatağın üzerine fırlattı. Açtığımda korku midemi bulandırıyor. Benim için bu bir kayıp kişi raporu. Berbat bir fotoğraf, fiziksel görünümümün bir açıklaması ve planlanmış bir brunch'a asla gelmediğime, görülmediğime veya ondan haber alınmadığına dair bir açıklama ile tamamlandı.

"Ah, kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Evet," diye homurdanıyor Judge. "Kahretsin." "Senin yaptığın bu değil..."

"Telefonunu araştırıyordum." Bunu da yatağın üzerine attı ve ona baktığımda Georgie ile olan mesajlarıma göz attığını görebiliyorum.

Yutkundum ve korku beni çirkin bir şekilde ele geçirirken başım döndü.

Yaptığım pisliği temizlemesi gerektiğini söyledi. Açıkçası kaybolduğumu bildirenlerin Solana ve Georgie olduğu açıktı. Toplumdaki hiç kimse bu konuda iki kez düşünmez. İki dünyam çarpışıyor ve bunun iyi olmayacağını biliyorum. Ama bilmediğim şey, Judge onların izini sürmeyi başarırса arkadaşlarıma ne olacağı. Henüz yapmamışsa.

Aman Tanrım. Bu korkunç bir düşünce.

Davamı savunacak kelimeleri bulmaya çalışarak ona baktım ama bana bu şansı vermedi.

"Sana sadece iki sorum var Mercedes." Sesini beni öfkesinden daha çok korkutan ölümcül bir sakinliğe indirdi. "Georgie de kim ve sen hamile misin?"

13

Judge

"Hamile mi?" Mercedes yarı oturarak, yüzünü buruşturarak soruyor. Gözlerini kapatır ve bir süre bekler. Onu izliyorum, sandalyemin kenarlarını o kadar sıkı tutuyorum ki tırnaklarım deride hilal şeklini alıyor. Çok kızgınım. Çok kızgınım. "Evet hamile. Bu kusmayı açıklayabilir."

"Kusma? Ben... Tanrım, Judge. Miriam kafama lanet bir kağıt ağırlığı fırlattı ve bana beyin sarsıntısı yaşattı. Kusma bu."

"Miriam kafana kağıt ağırlığı mı attı? Neden yalan söylüyorsun?"

"Biliyor musun? Boş ver." Derin bir nefes alıp başını salladı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Cesareti kırılmış. "Haklısın. Kendime beyin sarsıntısı geçirdim. Ona iki siyah göz verdikten sonra. Ben de kaburgalarım tekme attım. Sen buna inanıyorsun, değil mi?" Yatak başlığına yaslandı, battaniyeleri kendine çekti ve yorganın üzerindeki telefonuna baktı. "Telefonumu mu karıştırdın? Hakkın yok. Şifreyi nasıl aldın?"

"Santiago."

Ağzını açıyor, kapatıyor, incinmiş ve ihanete uğramış gibi görünüyor. Anladım.

"O da baktı mı?" "Hamile misin Mercedes? Şimdi bana söylemen lazım."

"Aman Tanrım, sen ciddisin. Hayır Judge, hamile değilim. Nasıl hamile kalacağım?" "Bu adamla olan mesajların..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Battaniyeleri çıkardı ve bir süre giydiği alışılmadık gömleğe baktı. Bu benim. Dün gece ona taktım. Bacaklarını yatağın kenarından sallıyor. "Ben odama gidiyorum." Ayakta duruyor ama yalpalıyor.

Tam zamanında yetişip dizleri çözüldüğü sırada onu yakaladım. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Onu tekrar yatağına koydum ve itiraz etmedi. Ama bence bunun nedeni çok zayıf olması. Ve midesinin bulandığını görebiliyorum. Bunu karnını tutma şeklinden anlıyorum. Gözlerini ve ağzını nasıl kapatıyor. "İnanılmaz," diye mırıldanıyorum ve halıda bir delik açarken elimi saçlarımın arasından geçirerek uzaklaşıyorum. Ona baktığımda beni izlediğini gördüm ve yüzümü yıkamak için banyoya girdim. Birkaç saatten fazla uyumadım. Ona göz kulak oluyorum, doktorun talimatıyla birkaç saatte bir uyandırıyorum. Ve bu benim yansımamda da görülüyor.

Mercedes De La Rosa beni yaşlandıracak.

Yatak odasına döndüğümde Mercedes beni soğuk bir kayıtsızlıkla izliyor. Birisi kapıyı çalıyor. "Girmek."

Miriam içeri girip bana gülümsüyor. "Günaydın efendim. Kahvaltı getirdim."

Mercedes, "İnanılmaz," diye mırıldandı.

Onu susturmak için ona bir bakış attım. "Teşekkür ederim Miriam. Onu buradan alacağım." Miriam ona hançerle bakan Mercedes'e bakıyor ama sonra dönüp gidiyor.

"Bir dakika" diyorum.

Durdu ve bana döndü.

"Mercedes. Sanırım Miriam'a bir özür borçlusun.

Mercedes homurdanıyor. "Cehennem donduğunda. Ben ona bunu yapmadım."

Tekrar "Mercedes" dedim. Bana bakmıyor ama. Hala Miriam'a dik dik bakıyor.

"Özür dilemek." Bakışlarını bana çeviriyor. "HAYIR. Bana ne yaptığın umurunda değil ama yapmadığım bir şey için özür dilemeyeceğim."

"Yaptığın şeyler için özür diliyor musun?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini başka yöne çeviriyor; dişlerini sıkarken çenesinin çizgisi gergin. "Yarın tekrar deneyeceğiz, Miriam. Belki Bayan De La Rosa o zamana kadar kendini daha iyi hissedecektir.

Teşekkür ederim."

"Sayın." Başını salladı ve çıkmak için döndü.

Dikkatimi yemek tepsisine veriyorum. Eğer buna böyle diyebilirsen. Tanınmayan bir pislik yığını bu. Mercedes'e kahve koyuyorum ve kupayı ona taşıyorum. Alıp dudaklarına götürüyor, zehir olabileceğini düşünüyormuş gibi nefes almak için duruyor, sonra yudumluyor.

"Özür dilemezsen seni onun önünde cezalandıracağım." Bana bakıyor, bir an sessiz kalıyor. "Ona zarar vermedim." "O zaman ona iki siyah gözünü kim verdi?"

"Bilmiyorum. Eminim bunu yapmak isteyen bir grup insan vardır. O korkunç bir kadın." "Seni onun önünde cezalandıracağım Mercedes. Anlaşıldı."

"Eğer bunu yaparsan seni asla affetmeyeceğim. Bunu anlıyorsun."

"Öyle olsun." Tepsiyi yatağa taşıyıp komodinin üzerine koydum ve battaniyesini üzerimden ittim. "Yukarı." "Neden?"

"Tuvalete gitmene yardım edeceğim, sonra benim gitmem gerekiyor, senin de biraz uyuman gerekiyor." "Ben iyiyim." Tekrar kendini korumaya çalışıyor.

Bileğini alıyorum. "Kalk, Mercedes."

"İyi." Bu sefer daha yavaş hareket ediyor ve banyoya doğru yürürken bana doğru eğiliyor. İçeri girdiğimizde bana döndü ve kaşlarını kaldırdı.

Ben de elimi kaldırdım ve kapı çerçevesine yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Oh hayır. Sen orada dururken ben tuvalete gitmeyeceğim."

"Evet öylesin." "Judge..."

"Ya ben ya da Miriam. Yataktan tek başına kalkamazsın. Düşebilirsiniz, kafanı tekrar vurabilirsiniz."

"Kafamı vurmam! O attı..." Ama duruyor, sanki anlamsızmış gibi bir ses

ıkartıyor, sonra külotunu indiriyor ve işemek için tuvalete oturuyor. Ona biraz mahremiyet vererek bakışlarını başka tarafa çevirdim. İşi bittiğinde kızartıyor, ellerini yıkıyor ve ben onu yatağına geri götürmek için ona tutunmaya çalıştığında beni itiyor. Kendi kendine tırmanıyor ve uzanarak bana sırtını veriyor.

"Bu kayıp kişiler raporuyla ilgilenmem gerekiyor. Benim odamda kalacaksın. Yatağımda. Anlıyor musunuz?" Hiç bir şey.

Yüzüm ondan birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildim. şu anda hissettiğim şeyler, ihanet, çok tuhaf. Ve olabileceğini düşündüğümden daha acı verici.

"Anlıyor musunuz?" Tekrar soruyorum.

"Evet. Bana bir iyilik yap ve kapıyı kilitle ki kadın buraya gelip beni uyku­mda boğmasın."

Doğrudum ve derin bir nefes aldım. "Sana yardım etmeye çalışıyorum ama bazen çok yorucu oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Başını çevirerek bana bakıyor, kara gözleri buğulu. "Benim bu zahmete değmediğimi söylüyorsun, değil mi?" "Bu..."

"Zahmet etme. Bu iyi. Anladım. Sadece git." "Mercedes..."

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı, doğrulup hızlı hareketle gözlerini yumdu. Ona gitmemek için elimden geleni yapıyorum. Bir yanım onu böyle izlemekten nefret ediyor.

"Senden istediğim şey, denediğin kadın olman. "Saklanmak çok zor. Onu görüyorum. Grmediğimi düşünüyorsun ama görüyorum."

Başını salladı. "Yanılıyorsun. Daha iyi bir kadın yok. Ve haklısın. Ben bu çabaya değmem. O yüzden lütfen gözümün önünden ekil ve izin ver dinlenmeme izin ver." Aşağı iniyor ve bu işin bittiğini biliyorum. şimdilik.

Telefonu hâlâ yatağın üstünde ve onu cebime koyuyorum, sonra kapıdan çıkıp kapıyı kilitliyor ve ona hiçbir

koşulda rahatsız edilmemesi talimatını bırakarak. Çünkü ben Miriam'ın oraya girmesini istemiyorum.

14

Judge

Santiago'ya telefonunda ne bulduğumu söylemeliyim. Ona bu Georgie'den bahsetmeliyim. Georgie ne sikim bir isim zaten? Mesajlarına, fotoğraflarına tekrar göz atıyorum. Dudaklar büzüldü. Öpücük göndermek. Göğüs dekoltesini, karın kaslarını veya pazılarını göstermek. Birbirlerine ne kadar harika olduklarını anlatmak.

Dünyanın nasıl sahibi olduklarını söylemek.

Onun telefonunu cebime tıkarken ve kapıdan çıkarken benimkiyle bir arama yaparken içimde bir şeyler yanıyor. ve bekleyen Rolls Royce'a doğru. Raul'a

adresi verip oturuyorum.

"Hazırlandı mı?" Diğer uçtaki adama sordum:

"Evet efendim. Kayıp kişi raporu iptal edildi, ama size Solana Lavigne adında bir kadından ve George Beaumont adında bir adamdan gelen aramaları yanıtladığımı söylemeliyim. Onlar İlk etapta raporu sunan iki kişi."

"Bunları ofisime iletin. Onlarla daha sonra ilgileneceğim. Bu konudaki sağduyunuz için de teşekkür ederim." "Ne zaman isterseniz Judge. Bunu biliyorsunuz."

Bağlantıyı kesiyorum. Raporun kaldırılması için bir iyilik istemek zorunda kaldım, ama eğer rapor ortaya çıkarsa bu Santiago ve IVI için utanç verici olurdu. Dernek içinde işleri farklı yapıyoruz ve üyelerimiz bunu gerçekleştirmek için yeterli güce sahip, ancak ara sıra çatlaklardan bir şeyler sızıyor. Mercedes olduğunu görünce şaşırdım.

Telefonundaki fotoğraflara tekrar göz attım. Lanet Georgie. O benden daha genç. Onun yaşı. Eğer o güzel çocuk tipinden hoşlanıyorsan iyi görünüyorsun. Bana öyle geliyor ki ayna karşısında çok fazla zaman harcıyor. Dikiz aynasındaki yansımama baktım ve onu evcilleştirmek için elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bakın ne kadar yorgun görünüyorum. Lanet Georgie.

En azından hamile değil ama emin olmam gerekiyor. Kendini bilmiyor olabilir. Dr. Barnes'ı tekrar aradım. O bir Toplum doktoru. Ama bir hastasıyla birlikte, o yüzden beni araması için ona mesaj bıraktım.

Raul, şehrin göbeğinde mütevazı bir apartman dairesinin önüne geldiğimizde, "Buradayız efendim" diyor. Bir düzine ev, ortasında bir otopark bulunan yarım daire şeklinde yerleştirilmiştir. Her daire iki katlıdır ve özel bahçeye sahiptir. Tek kelimeyle beyaz çitleri ve çiçek tarhlarıyla çok ilginç. Kesinlikle Mercedes'ten beklediğim bir şey değil.

"Teşekkür ederim. Birazdan çıkacağım." "Evet efendim."

39 numaraya doğru yürüdüm, küçük kapıyı açtım, bakımlı gibi görünen çiçekleri ve çalıları içime çektim. Mercedes'i mi? Hayır. Onu bahçıvanın başında durup emirler verirken ama ellerini kirletmeden görebiliyorum. Tırnaklarını mahvedecekti.

Kahretsin.

Sinirliyim. Deli gibi kızgınım. O metinler. Bu apartman dairesi. Toplumun dışında bambaşka bir hayat. Başka ne saklıyor? Peki neden umurumda olsun ki? Santiago için mi? Çünkü ona söylemem gerekecek. Ama hayır, mesele o değil. Kendi adıma kızgınım.

Dün geceki ata binmek güzeldi. Eğlence. Bir yere varmaya başladığımızı hissettim. Ama sonra eve geldiğimde kaçmaya çalıştıktan sonra onu yerde kusarken buldum. Kaçmak! Nereye giderdi? Ne düşünüyordu o? Ama artık daha net bir fikrim var. En azından nerede. Cemiyet dışındaki hayatına. Tam burada, 39 Wooded Way'de. Anahtarı kolayca buluyorum. Georgie'ye onu nereye

sakladığını söylemişti. Kapının kilidini açıp içeri giriyorum, ardından kapıyı arkamdan kapatıyorum. Güneş ışığı büyük pencerelerden içeri girerek mekanı aydınlatıyor.

Alt katta, üç bar taburesinin sıralandığı kavisli bir tezgahla mutfaktan ayrılan oturma ve yemek odalarının bulunduğu büyük bir oda var. Mutfğa doğru yürürken ayakkabılarım parke zeminde yankılanıyor ve onun parfümünün mekanda kalan kokusunu fark ediyorum. Kurutma rafında bir kahve kupası var ve buzdolabında temel eşyalar var, bozulacak hiçbir şey yok. Dondurucuda yarım şişe pahalı votka var ve duvarın yanındaki dekoratif dolapta birbirine uymayan kristal şarap kadehleri, shot ve kokteyl kadehleri görüyorum. Kapıyı açıyorum. Hafif ve iddialı, efekt olsun diye kazındığını düşündüğüm soluk boyaya sahip. Mercedes'in beğenmesini bekleyeceğim bir şey değil ama kaliteli olduğunu ve gözlüklerin pahalı kristal olduğunu görebiliyorum. Aynı markadan bende de var. Dolabın kapısını kapattıktan sonra diğerlerine baktığımda tabakların, tencerelerin, tavaların tamamen normal olduğunu görüyorum. Daha sonra rahat koltukların bulunduğu oturma odasına geçiyorum. Yine üst düzey ve yeterince hoş ama benim lüks diye adlandırabileceğim türden değil. Şöminenin üzerinde bir TV asılı, sehpanın üzerinde ise yoga, moda dergileri ve iyi okunan kitaplar var. Dergilerden birini elime alıyorum. Kapakta ipeklere sarılı bir tür sirk hareketi yapan bir kadın var. Hava Yogası. Hm. Mercedes'in okumasını beklediğim şey değil. Ama giderek daha çok keşfettiğim şey bu değil mi? Onu tanımıyorum. Kimse yapmaz.

Şöminenin her iki yanındaki iki sürgülü cam kapı güverteye açılıyor. Bir tanesini açtım ve ağaçların arasına

gizlenmiş bir derenin tatlı akışını duymak için dışarı çıktım. Güverte ancak üç kişinin oturabileceği küçük,

yuvarlak bir masanın sığabileceği kadar büyük ve ormana bakan mozaik kaplı küçük bir masanın yanında iki konforlu sandalye var. Saksılarda çiçekler açıyor, toprağı hissetmek için elimi içine koyuyorum. Yakın zamanda sulandılar.

İçeri girince yukarı çıkıyorum. İki tane yatak odası var. Bunlardan birinin, Mercedes boyutunda kıyafetlerin asılı olduğu, kullanılmayan bir misafir odası olduğu açık. Burada her zamanki favori siyah ve kırmızı yerine daha fazla renk var. Ama belki de ona ait degillerdir. Belki de bu Solana'ya aittirler. Ama birinin kolunu kokluyorum ve parfümünün kokusunu alıyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra ustanın yanına gittiğimde yatağın yapılmamış olduğunu ve sanki birisi aceleyle giyinmiş gibi kıyafetlerin üstünde olduğunu görünce şaşırdım. Birkaç kot pantolon ve üst, birkaç elbise. Bir erkek takımı.

Yatağın yanında da katlanmış çamaşırlarla dolu bir çamaşır sepeti var. Onun değil. Erkeklerin kıyafetleri. Boxer'lar, tişörtler, kot pantolonlar. Hepsi tasarımcı. Tanıdığım gösterişli pembe bir gömlek. Georgie'nin olduğunu doğrulamak için

telefonunu çıkardım. Lanet Georgie.

Göğsüm sıkışıyor ve öfkemi bastırmakta zorlanıyorum.

Büyük bir banyoya açılan çift kapıya dönüyorum. Açık duruyorlar ve içinde köpük banyosu şişeleri, hem erkekler hem de kadınlar için çeşitli şampuanlar ve saç kremleri bulunan devasa küveti görebiliyorum. Burada onunla mı yaşıyor? Neler oluyor?

Tam o sırada telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Niyet ettiğimden daha sert cevap veriyorum. "Judge Montgomery. Bu Dr. Barnes. Ofisimi aramıştın ama eğer kötü bir zamansa seni geri arayabilirim." "HAYIR. Üzgünüm." Başımı sallıyorum. "Bu iyi."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Kişisel bir konuda yardımına ihtiyacım var." "Peki."

"Bekâret testi yapmanı istiyorum." "Anlıyorum."

"Bu akşam." "Bu akşam?" "Evet."

Boğazını temizliyor. "Pekala, genç bayanı getirebilirsin..." "Hayır. Evime geleceksin. Yalnız lütfen."

"Ama bildiğiniz gibi böyle bir test için en az bir tanığın bulunması gerekiyor. Asistanım..." "Bu hassas bir konu, Dr. Barnes. Sağduyunuzu gerektirecek bir şey."

Boğazını temizliyor. "Elbette. Peki ama tanık?" "Ben tanık olacağım."

Bir süre sessiz kaldı. "Saat kaç sana uygun?" "Yedi."

"O zaman görüşürüz Judge." "O zaman görüşürüz doktor."

Aramayı kestim ve içimdeki bu kargaşanın neyle ilgili olduğundan pek emin olamayarak o evden çıktım. Bütün bunlardan neden bu kadar rahatsız oluyorum? Mercedes bakire değilse cezalandırılacaktır. Santiago tarafından. Ben değilim. O benim sorunum değil. Peki neden onun gizli hayatının keşfi beni bu kadar tedirgin ediyor? Neden umursayayım? Çünkü umurumda olduğuna hiç şüphe yok.

15

Judge

Öğleden sonrayı çalışma odamda geçiriyorum. Onu görmek için yukarı çıkmıyorum. Onun hakkında soru sormuyorum. Bunun yerine burada oturup viskimi içerken telefonundaki fotoğraflara göz atıyorum ve öfkem giderek artıyor.

Saat tam yedide Lois kapımı çalarak Dr. Barnes'ın burada olduğunu haber verdi. Hiç konuşacak havamda değilim ve bu işi bitirip bitirmek istiyorum. Çünkü ilk etapta bunu yapma amacımı sorguluyorum.

Eğer bir eş alsaydım, onu bekaret testine tabi tutar mıydım? Onun saflığını önemser miyim?

Ben modern bir adamım. Her ne kadar Toplum varlığımın derinliklerine işlemiş olsa da, bazı uygulamaları eski buluyorum. Ve bekaret testi birdir.

Peki bunu neden yapıyorum? Onu cezalandırmak için mi? Ve ne için? Bir erkek istediğin için mi? Bir erkekle birlikte olduğun için mi? O adam ben olmadığım için mi?

Bu beni onu suçladığım kişi yapmıyor mu? Kibirli? Daha kötüsü?

Hayır. Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Eğer Santiago ne bulduğumu bilseydi testi kendisi isterdi. Dr. Barnes'ı selamlamak için ayağa kalktığımda ve onu üst kattaki yatak odama götürürken kendime bunu söylüyorum; burada Mercedes açık pencerenin önüne bir sandalye çekmiş ve etrafına bir battaniye sarılmış,

ayakları pencerenin üzerinde oturuyor. Gece gökyüzüne bakarken pencere kenarında.

İçeri girdiğimde başını çeviriyor ve gözlerindeki bakış bir an için bunu durdurma isteği uyandırıyor bende. Ama sonra, birkaç dakika önce orada gördüğüm şey her ne ise, soğuk bir kayıtsızlığa dönüşüyor ve tam pencereye dönmek üzereyken Dr. Barnes içeri giriyor.

"Mercedes" diyorum.

Adama bakıyor. Kırklı yaşlarında ve ifadesi ya da kişiliği diğer Cemiyet doktorlarının bazıları kadar katı değil. Bu yüzden onu seçtim.

"Ben Dr. Barnes. Dr. Barnes, Mercedes De La Rosa."

"Hanım. De La Rosa," diyor Dr. Barnes, selamlayarak başını eğerek.

Mercedes şüpheyle ondan bana bakıyor ve ayaklarını yere koyuyor. Battaniyeyi daha da yakına çekiyor. "Dr. Barnes," diyor bakışlarını ona çevirerek.

"Tanıştığımıza memnun oldum ama eğer beni kontrol etmeye geldiysen, seni temin ederim ki iyiyim. Baş ağrım geçti ve kendimi kendim gibi hissediyorum."

Dr. Barnes kafası karışmış halde bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Onun burada olmasının nedeni bu değil."

Sanırım planı beni tamamen görmezden gelmekti ama bu bunu imkansız kılıyor.

"O halde neden burada?" diye soruyor, kalın yorgan onu küçük gösterdiği için ayağa kalkarak.

"Bekâret testi yapacak."

Bir dakikasını alır. "Bağışlamak?"

"Bir bekaret testi. Bildiğiniz gibi bu Cemiyet'in standart uygulamasıdır." "Ciddi misin?" bana soruyor.

Doktora dönüyorum. "Bize bir dakika verir misiniz?"

"Elbette." Dr. Barnes koridora çıkıyor, ben de arkasından kapıyı kapatıyorum, sonra Mercedes'e dönüyorum. "Ne oluyor Judge?"

Yaklaştım, bütün gün içimde büyüyen bu öfkeye rağmen nefesim bir şekilde normaldi. "Peki, 39 Wooded Way, Mercedes?"

Ağzını açıyor, şaşkın bir halde, yüzünden renk akıyor.

"Georgie. O senin kahrolası erkek arkadaşın mı? Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Ne... ne?"

"Kıyafetlerini gördüm. Santiago'nun hakkında hiçbir şey bilmediğinden emin olduğum senin evinde. Davranışların, kusman..."

"Ben hamile değilim! Bunu sana söylemiştim. "Olmasanız bile, bakire olmasanız bile..."

"Kuralları biliyorum Judge. Bunu Santiago'ya yapmazdım. Onu bu şekilde utandır. "Kuralları biliyorsun ama yine de Toplumun dışında ikinci bir hayat yaşıyorsun." "İkinci bir hayat biraz fazla..."

"Anladığımdan emin olmadığım bir hayat."

"Nasıl yapabildin? Sen bir adamsın. Kuralların yok, sende yok. Ben? İzinsiz nefes alamıyorum. Benden o kadar eskimiş beklentiler var ki, anlayamıyorsunuz bile. Sen? İstedğin kadar sikişebileceğin bir Kedi Evi var ve biz de bekaret testine mi girmek zorundayız? Bu sana biraz adil ya da normal geliyor mu?" Gözleri öfkeden ve başka bir şeyden, incinmiş gibi bir şeyden parlıyor. Ve Mercedes'in onda ne kadar mücadelesi olsa da, onda itaatkâr bir şeyler de var. Ya da belki bazen boyun eğmenin daha kolay olduğunu öğrenmiştir.

Yanına gidiyorum, ellerimi omuzlarının üzerinde kapatıyorum. "Dokunma bana!" Beni itiyor.

"Seninle bu adam arasındaki mesajlar." "O benim arkadaşım. Arkadaşım!" "Ona erkek arkadaşın diyorsun."

Bana sanki ikinci bir kafa çıkmışım gibi bakıyor, sonra kıkırdıyor ve bu, çorba kasesini üzerime döktüğü zamanki aynı dengesiz ses. İşinin çözüleceği konusunda uyarıda bulunan kişi. İstedğim bu, değil mi? Onu yıkmak ve böylece onu tekrar ayağa kaldırmak için.

Başımı salladım, ellerimi boynumun arkasına doladım. "Siktir et, Mercedes."

"Bu fotoğraflara yakından baktın mı Judge?" diye sordu, yorganı omuzlarından itip dimdik ayakta, elleri kalçasında. Hâlâ benim tişörtümü giyiyor ve ayaklarında da benim çoraplarım var. Üşümüş olmalı. " Ben var."

"Bir şey fark ettin mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve garip bir şekilde eğleniyor gibi görünüyor. "Ne gibi?"

"Georgie mi?"

"Bu ne biçim isim böyle?"

Durdu. Hızlı ve kısa bir kahkaha attı ve ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılarak beni inceledi. "Kıskanıyor musun?"

Yutkundum ve ona baktım, "Endişeliyim."

"Peki," diyor, başını yana eğerek yatağın benim tarafıma doğru yürüyüp komodinin çekmecesini açıyor ve benimle sikişiyor. Çünkü unutmuştum. Cebime koyduğum külotu düşürmüştüm, külotunu da unutmuştum. , orada.

Şimdi onları dışarı çıkarıyor. "Bundan emin misin?" diye sordu bana doğru

yürüyüp onları aramızda sallayarak. Çenemi sıkıyorum ama sessiz kalıyorum. Gülümseyip başını sallıyor ve onları yeğimin göğüs cebine sokuyor. "Bunlardan hoşlanıyorsun" diyor ve kaymak için eğiliyor giydiği tanga. "Bunları da al," diyor, göğsüme o kadar sert vuruyor ki, ben kıpırdamayınca topuklarının üzerinde sallanıyor. Onları alıyorum, o uzaklaşıp yukarı tırmanırken eli benimkilerin arasından kayıyor. Yatağıma. "İyi doktoru içeri getirin," diyor, yatak başlığına yaslanıp ayaklarını yatağın üzerine koyup ayaklarını genişçe açarak. "İkiniz de asla beceremeyeceğiniz şeye iyice bir göz atabilirsiniz."

16

Mercedes

Doktorun muayeneyi bitirmesini beklerken kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Hiç bu kadar açığa çıkmamıştım ve bu aşağılayıcı bir durum ama Yargıcın kendi sözleriyle boğulmasını izlemek her saniyeme değecek. Bu saçma düşünceye o kadar ikna olmuş durumdayım ki, onu bu konuda ikna etmek için sabırsızlanıyorum. Eğer bana suçlamalarda bulunmak ve itibarımı zedelemek istiyorsa, daha hazırlıklı gelmeyi öğrenmesi gerekiyor. Bütün bunların nedeni benim dışarıda bir hayatım olması. Toplum. Kendi boş alanıma, benim diyebileceğim bir yere sahip olma cüretini. Eğer Georgie, adının anılmasının bu adamı ne kadar heyecanlandırıldığını bir duyabilseydi, gülerdi. İkimiz de gülerdik ve sonra Georgie, muhtemelen sırf onu kışkırtmak için Judge'ın önünde benimle utanmadan flört ediyor. Tanrım, onu ve Solana'yı özlüyorum. Beni sınavdan geçirmek için düşündüğüm şey bu, aslında çok uzun sürmüyor ama sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Doktor Dürtüyor ve dürtüyor, sonra da yatağın yanında nöbetçi gibi duran Judge'a dönüyor, gerginliği hissediliyor. Kafasındaki hayali sonuçlardan dolayı beni cezalandırmanın yollarını çoktan uydurduğuna eminim. Her ne kadar o inkar etse de ikimiz de bu testin gerçekte ne için olduğunu biliyoruz. Başka birinin bana sahip olacağı düşüncesine dayanamıyorum. Ama bunu hiçbir zaman kabul etmeyecektir. O çok gururlu. Doktor ona "Sağlam" dedi. Judge bana bakıyor, yutkunuyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim Dr. Barnes."

Doktor temizlemem için bana bir havlu veriyor ve ben de onu banyonun mahremiyetine götürüyorum. Neden hâlâ Judge'ın yatak odasında olduğumu bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse, sığınak için minnettarım. Miriam'ın her an geri gelip işimi bitirebileceğini düşünerek odamda bir an bile uyuyabileceğimi sanmıyorum. Aynadaki yansımama baktığımda, yüzümdeki morarma, Judge'ın Miriam hakkında ona söylediklerime şimdi olduğu gibi inanmadığının acı bir hatırlatıcısıydı. Ona ne söylersem söyleyeyim, ikna olacağından şüpheliyim ve bana yeniden bir yalancıymışım gibi bakmasına dayanamıyorum. Şu anda bana karşı yumuşak davrandığını biliyorum ama bu uzun sürmeyecek. İyileştığimi öğrendiğinde bir hesaplaşma olacak ve bununla yüzleşmeye hazır olup

olmadığımı bilmiyorum.

Şu andan itibaren olabilecek her şeyi düşünüyorum. Georgie ve Solana gibi endişelenecek başka şeyler de var. Onlar hakkında ne yapacak? Onları uyaramazken onları nasıl koruyabilirim?

Ağzımdaki acıyı yuttum ve isteksizce yatağa geri döndüm. Doktor artık yok ve sadece Judge ve ben kaldık. Pencerenin önünde duruyor, dışarıya bakıyor, derin düşüncelere dalmış durumda. Geri döndüğümü duyduğunu biliyorum ama duymamış gibi davranacağını umuyorum çünkü ona o kadar sinirlendim ki çılgılık atabilirim.

Ama sinirlenmek doğru kelime değil aslında. Yaralandım. Benden daha kötüsünü beklemesi beni üzüyor. Bu beni derinden yaralıyor ve nedenini bilmiyorum. Onun ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Büyük planda benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bunu hatırlamam gerekiyor. Burada ne olursa olsun. Beni ne kadar içten içe çarpıtsa da.

Yüzünü bana döndü ve içimde istemediğim daha fazla duygunun oluşmasını sağladı. Eminim ki bir özür beklemiyorum ve o da bana bir özür sunmuyor.

"Senin için Georgie kim, Mercedes?"

"Sana hiçbir şey borçlu değilim." Kelimeleri zorla telaffuz ederken sesim hafifçe titriyor ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. "Hayatımı bilemezsin.

İstedikini aldın. Bana dokunulmadığını kanıtladım ama yine de yapabileceğin tek şey beni sorgulamak."

Sessiz ama gözlerinin arkasında bir fırtına yaklaşıyor ve bunun benden mi yoksa bugün kendi seçimlerinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

"Neden hayatınız hakkında konuşmuyoruz Judge?" Kelimeleri ona fırlatıyorum.

"Neden siktiğin kadınlar hakkında konuşmuyoruz? Kitaptaki en eski ayartmaya katılırken, özenle desteklediğiniz erdemler. Bu çifte standardın tadının nasıl olduğunu hep merak etmişimdir. Benden beklediğin standardın aynısını kendinde bile

koruyamayacak kadar zayıf olmak nasıl bir duygu?"

"Mercedes." Sesi bir uyarı niteliğinde ama umurumda değil.

"Umarım hoşuna gider," diye ısırdım. "Çünkü o sığ, boş karşılaşmalar sahip olabileceğin tek şey. Bana gelince, ben lanet olası bir Egemen Evlat'la evleneceğim ve biliyor musun Judge? Geri kalan zamanım boyunca her gece onun beynini sikeceğim..."

Bir küfür mırıldanıp karanlık ve ölümcül bir şekilde bana doğru yaklaşırken sözlerim boğazımda ölüyor. Eli yüzümü yakalamak için uzandığında ürktüm ve bu onu duraklattı ama sadece bir saniyeliğine.

"Çenenin ne zaman kapalı tutman gerektiğini henüz öğrenmedin," diye homurdandı.

"Olduğu gibi söylüyorum." Ellerin arasında titresem de ona gülümsedim.

"Aslında artık beni bırakabilirsin. Eminim ben evlenene kadar benim bakımımı memnuniyetle üstlenecek Santiago'nun başka bir arkadaşı vardır. Belki Augustine kardeşlerden biri. Yani Seattle'da yaşadıklarını biliyorum ama biraz değişiklik yapmak iyi olabilir..."

"Sen. Ait olmak. İle. Ben!" kükrüyor.

İddiası karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona baktım ama o, hatasını anladığı anda bunu mahvetti. "Şimdilik," dedi ve beni düzensiz bir nefesle serbest bıraktı.

"Sen benim gözetimim altındasın Mercedes. Bu değişmeyecek. Ve eğer evlenmeye karar verirsen ya da ne zaman evlenmeye karar verirsen, onayımı verecek kişi ben olacağım."

"Sen kahrolası bir yalancısın." Gözlerimin arkasında biriken yaşları dağıtmak için hızla göz kırpyorum. "Seni kendim teslim edeceğim." Bunu o kadar duyarsızca söylüyor ki, sözlerine şüphe kalmıyor. "Ve bunu zevkle yapacağım." Güveni canımı acıtıyor ama az önce söylediklerini unutamıyorum. Ya da bunu söylerken yüzünde oluşan ifade. Onu o noktaya kadar ittim ve kaydı. Beni istiyor. Bir türlü bunu kendine itiraf edemiyor.

"Biraz dinlen." Dönüp kapıya yöneliyor. "Cezanızı alma zamanı geldiğinde buna ihtiyacınız olacak."

Judge bir hafta boyunca odasında dinlenmeme izin veriyor. Ahırları temizlemek için beni yatağımdan sürüklemeye gelmiyor. Benimle tartışmaya ve bana yemek yememi söylemeye gelmiyor. Anladığım kadarıyla hiçbir şey için gelmiyor. Ve bunun kendini çelikleştirmesi nedeniyle olduğunu biliyorum. Onu tekrar gördüğümde beni cezalandıracağına şüphe yok.

Yemeklerimi Lois getiriyor ve en azından bunun için minnettar olabilirim.

Sadece yenilebilir değil aynı zamanda lezzetlidirler. Ancak bunun kalıcı olacağına dair inancım yok. Miriam her an geri dönecek ve işler yine boka saracak. Tabii önce ayrılmanın bir yolunu bulamazsam.

Uyumaktan yorulduğumda zamanımı bir çıkış yolu bulmaya çalışarak geçiririm. Ama tıpkı benim odam gibi burası da sıkı bir şekilde kilitlendi. Şu anda kaçmak için tek şansım Lois'in yanından geçmek ve bunu ona yapmaya cesaret edemiyorum. Bana karşı nazik ve bu günlerde akıl sağlığım için bağlantımızı sürdürmem çok nadir görülen bir durum.

Bazen köpekleri gizlice yaklaşıyor ve onları sevmeme izin veriyor. Bana tatlılar getiriyor. Hatta en sevdiğim tiramisu'yu bile yaptı. Beni şımartıyor ve Judge'ın buna bir son vermemesine açıkçası şaşırdım ama onun bilmek istemediğini hissediyorum.

Nihayet yatakta görüldüğü rahat bir cumartesi sabahı. Elindeki köpek tasmaını ve tasmaını ve yüzündeki ifadeyi gördüğümde bunun bu olduğunu anlıyorum.

Yaklaştığında zaten başımı sallıyorum. "Hayır, yapmayacağım."

"Başka seçeneğin yok." Sesi sert, muhtemelen şimdiye kadar duyduğumdan daha sert. Bu benim haklı olduğumu kanıtlıyor. Bu zamanı ve mesafeyi kontrolünü

yeniden kazanmak için kullanıyor ve eğer varsa, empati kuyusu da kurmuş durumda.

Yatağın üzerinden geçmeye çalıştığımda çelik gibi elini bileğime dolayarak beni durdurdu.

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyin," diye kesti. "Miriam'a bir özür borçlusun ve ona bir özür dileyeceksin."

"Ölmeyi tercih ederim," diye tısladım. "Ben bunu yapmayacağım.

Yapmayacağım. Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap! Umurumda değil!

Judge iç çekiyor, tasmayı ve tasmayı yatağın üzerine fırlatıyor, ardından telefonunu cebinden çıkarıyor. "Size kaç arkadaşım olduğunu söylememe gerek olmadığından eminim."

"Aferin sana." Ona baktım. "Lanet bir altın yıldız mı istiyorsun?"

"Polis, politikacılar, hükümet yetkilileri. Bölge savcısı benim en büyük hayranlarımdan biri" diye devam ediyor. "Aramızda işleri basit tutan bir anlayış var."

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum.

Bana telefonunda bir fotoğraf gösteriyor ve yutkunuyorum, direncim boğazımda ölüyor. Georgie'nin iş dışında çekilmiş bir fotoğrafı. Ama hepsi bu değil. Judge parmağını kaydırıyor ve bir tane daha beliriyor. Georgie evinde. Daha sonra Solana'yla birlikte stüdyodayız. Polis karakolundayım, muhtemelen nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Burada hayatlarının bütün bir makarası var. Bu da Judge'ın onların nerede yaşadığını ve çalıştığını bildiği anlamına geliyor. Muhtemelen onlar hakkında her şeyi biliyordur.

Çenesindeki gerginliği fark ederek gözlerimi yüzüne doğru kaldırdım.

Boynundaki damar da atıyor ve bunun,

onun bunu yapmak istemediği anlamına geldiğine inanmak istiyorum. Ama gerçek şu ki, bilmiyorum. "Onların hayatlarını çok zorlaştırabilirim" diyor bana.

"Onları tam bir cehenneme çevirebileceğimi biliyorsun." Gözyaşları gözlerime batıyor çünkü öyle. Gerçekten öyle. Judge, yolsuzluğun derin olduğu mahkeme sisteminde çalışmak gibi eşsiz bir konumdadır. Bağlantılarının büyük ihtimalle yarısının hatta daha fazlasının Cemiyet olduğunu tahmin ediyorum. Dışarıdan gelenlerin muhtemelen anlayamayacağı bir güce sahipler.

Hikayeleri duydum. Herkesin hayatını zorlaştırabilirler. Sahte suçlamalarla onları tutuklatabilirler. Birine yanlış gözle baktıklarından dolayı uzun hapis cezalarına çarptırılabilirler. Eğer gerçekten isterlerse, basit bir telefon görüşmesiyle bile onları yok edebilirler.

Yargıcın bu kadar ileri gideceğini sanmıyorum ama bunun gerçekten bir önemi var mı? Solana ve Georgie'ye yöneltmeye karar verdiği sonuçlar kabul edilemez. Benim dağınıklığım yüzünden cezalandırılmalarına izin veremem.

"Onlara zarar veremezsin," diye cevap verdim kırılğan bir sesle. "Lütfen."

Telefonunu tekrar cebine koyuyor ve yakasına uzanıyor. "O halde sana söyleneni yap."

17

Mercedes

Judge tasmayı boynuma bağlamayı bitirip tasmayı takıyor. Bana zar zor bakabiliyor. Biliyorum çünkü son iki dakikadır ona bakıyorum. Bunu yaptığı için kalbinde bir miktar pişmanlık olmalı ama eğer varsa da buna boyun eğmeyecek. "Hazır?" diye sordu.

Gözlerimle sessizce yalvararak ona baktım. İnsanlığın bir kırıntısını, sağlayabileceğini bildiğim rahatlığın bir zerresini arıyorum. Ama boş geliyorum. "Söylediklerimde ciddiye aldım," diye fısıldıyorum. "Eğer bana bunu yaptırırsan seni asla affetmeyeceğim." Gözleri üzerimde geziniyor ve içlerindeki savaşı görebiliyorum. Fikrini değiştirmesini istiyorum. Bana güvendiğini, bana inandığını söylemesini istiyorum. Ama yapmıyor.

"Duygusal teröristlerle pazarlık yapmam" diye yanıtlıyor. "Şimdi gel."

Başka seçeneğim olmadığı için onu yataktan takip ediyorum. Yakama bağlı tasmanın diğer ucunu tutuyordu ve bu noktada onunla dövüşmek benim için yalnızca daha fazla acıyla sonuçlanacaktı.

Bunu neden yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum. Solana ve Georgie'ye yönelik tehdidini unutmak imkansız. Ancak durup yeri işaret etmesi bunu kabullenmeyi kolaylaştırmıyor.

"Diz çökmek."

Bakışlarıyla karşılaştım ve yavaşça yere düşüp emirlerini yerine getirirken bakışlarımı çelikleştirdim. "Güzel," diye mırıldandı, eli başımın üstüne geldi.

"Bu iyi, küçük canavar."

Bir an için gözlerimi kapatmadan ve onun dokunuşunun sıcaklığını hissetmeme izin vermeden duramıyorum. Bana acı çektiren aynı adamdan gelse bile ihtiyacım olan rahatlık bu. Ama çok geçmeden tekrar gitti.

"Şimdi sürün." Tasmayı nazikçe çekiştiriyor ve ben de onun emrini yerine getirmekten başka çarem kalmadan ileri doğru atlıyorum.

Ne bekleyeceğimden ya da bana ne yaptıracağından emin değilim ama yatak odasının kapısını açtığında ve Miriam'ı orada dururken gördüğümde gerçekten ölmek istiyorum. Adam ona başını salladı ve onun önünde kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üzerine çöktüğümü görünce gözleri memnuniyetle parladı. Ona tükürmek istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Ama mantrayı kafamda tekrarlayıp duruyorum. Georgie ve Solana. Bunu onlar için yapıyorum.

Judge, peşimde kaltakla birlikte beni koridora doğru götürürken, "Bugün Miriam'ın yerinde biraz vakit geçireceksin," diye bilgilendirdi. "Belki de senin için yaptıklarına saygı duymayı öğrenmeni sağlar."

Öfkem göğsümde sıcak bir yumru gibi hissediyor, bir gram bile haysiyeti

kalmamış bir köpek gibi yerde sürünürken beni tekrar tekrar bıçaklıyor. Bundan ne kadar keyif aldığını anlamak için Miriam'a bakmama gerek yok. Bakışlarının kafatasımın arkasını sıktığını hissedebiliyorum.

Judge beni yatak odama, ardından da bitişikteki banyoya götürüyor. Miriam'a tekrar başını salladı ve Miriam etrafıma adım atıp sanki ayakkabısının dibindeki pislikmişim gibi bana baktı. Eski püskü görünümlü bir diş fırçası ve bir çift eldiven çıkarıyor ve isteksizce ona veriyor. Judge yapıyor sanırım. Eminim ona kalsaydı, muhtemelen bana yerleri yalayıp temiz bir şekilde yaptırırdı.

"Tuvaletle başlayabilirsin" diyor, ses tonu kibirli. "Ovalamayı ihmal etmeyin." Judge tasmaı elinden düşürüyor ve ben ikisine de inanamayarak bakarken tasma yerde şingirdamaya başlıyor.

"Tuvaleti diş fırçasıyla temizlememi mi istiyorsun?"

Miriam, "Ayrıntılar önemlidir," diye cıvıldıyor. "Her şeyin tertemiz olması gerekiyor."

Bakışlarım diş fırçasına kaydı ve bir an onu diş fırçasıyla boğmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Ama sonra neden burada olduğumu hatırlıyorum.

Miriam'ı varlığımın her parçasıyla küçümsüyorum. Bunu tartışacak bir şey yok. Ama ona olan nefretim arkadaşlarıma olan sevgimden daha ağır basmıyor.

Tuvalete

doğru emekleyip klozetin üzerinden bakarken bunu kendime sürekli söylemem gerekiyor.

İçinde zaten bir miktar mavi temizleme solüsyonu var, yani en azından bu var. Düşündüklerinin aksine bu, tuvaleti temizlediğim ilk sefer değil. Yatılı okulda geveze olduğumda temizlikten payıma düşeni yaptım. Ama hiçbir şeyi diş fırçasıyla temizlemek zorunda kalmadım.

Ne olursa olsun işe başlıyorum çünkü artık bu işi bitirmek istiyorum. Kaseyi tam on dakika boyunca fırçalıyorum ve işim bittiğini düşündüğümde Miriam bana yeniden yapmamı istediği alanları hemen gösteriyor. Bu sırada Judge sessizce izliyor ve ona olan kırgınlığım daha da artıyor.

Tuvaletle işim bittiğinde bana bir bezle dış cepheyi sildiriyor ve sonra bana başka bir diş fırçası ve yer için bir kova sabunlu su veriyor. Temizlemem en az bir saatimi alıyor çünkü Miriam, var olduğunu iddia ettiği görünmez pislik zerrelere karşı lanet olası ağzını kapatmıyor.

Banyoyu bitirdiğimde bastırılmış öfkeyle titriyorum ama iş burada bitmiyor. Daha sonra beni mutfığa sürüklüyorlar, orada yeniden bulaşık ve yer görevine veriliyorum. Bu bittiğinde, bana Judge'ın tüm ayakkabılarını cilalatıyor, sonra da dehşet verici bir şekilde kendisinininkini. Tam da bitebileceğini düşündüğüm sırada bana onun banyosunu temizlemem gerektiği söylendi ki bu gerçekten iğrençti. Bütün hafta boyunca bunun için beklediği belliydi ve fayans zeminin her yerinde sidik var, bu da bana tuvaleti kullanma zahmetine girip girmediğini

düşündürüyor.

Sonunda bitirdiğimde gözyaşlarımın eşiğindeydim ama onların akmasına izin vermiyorum. Kazandıklarını görmelerine izin vermeyeceğim. Kendimi iğrenç, aşağılanmış ve dövülmüş hissediyorum. Tek yapmak istediğim duşa girip yatmak. Ancak Judge'la ilgili hiçbir şey bu kadar basit değildir.

“Şimdi ona ne kadar üzgün olduğunu söyle” diyor. "Ona burada senin için yaptığı her şeyi ne kadar takdir ettiğini söyle."

Ona alev püskürtücülerle bakıyorum, keşke onu şu anda boğabilseydim. Ama dilimi ısırمام gerekiyor. Eğer son bir şey daha yapabilirsem, işim bitecek ve sonra bu yerden nasıl çıkacağımı bulmaya geri dönebilirim. “İki siyah gözle yaralandığın için üzgünüm.” Miriam'a dik dik bakarken kelimeleri gıcırdatıyorum. “Yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Gıda, gerçekten birinci sınıf. Michelin Yıldızı, diyecek kadar ileri giderdim ki—” “Mercedes.” Judge beni uyarıyor ama telefonunun çalmasıyla bu uyarı kesiliyor.

Önce ekrana, sonra bana bakıyor. "Bunu almam lazım. Kıpırdama."

Hâlâ görüş alanımda olduğu ama duyamayacağım bitişikteki yatak odasına gidişini izliyorum. Miriam'ın dudakları kötü bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve sanki bir böceği inceliyormuş gibi başını yana eğip bana bakıyor. “Bu kelimelerin ağzından çıkmanın tadı nasıldı?”

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama o bu fırsatı boşa harcamayacak.

"Artık nerede durduğunu biliyorsun. Yıllarca bu aile için çalıştım prenses. Her zaman senin sözüne karşı benim sözüme güvenecek.

Çenemi sıkarak kendimi tutmaya çalışıyorum. Beni kışkırttığını biliyorum. Bir tepki istiyor. Ama bu kabullenmeyi kolaylaştırmıyor.

"Onun için bir şey ifade ettiğini sanıyorsan ne yazık ki yanılıyorsun." Bakışlarını diğer odaya çevirdi, ben de onu takip ettim ve Judge'ın hattaki kişiye nasıl gülümsediğini fark ettim.

"Bunun muhtemelen en sevdiği fahişe olduğunu tahmin ediyorum. Sen buraya geldiğinden beri her gece onunla buluşuyor. Hiç kimseden ondan hoşlandığı kadar hoşlandığını görmemiştım. Kim bilir belki onunla evlenir bile."

"Sen bir yalancısın," diye tısladım.

"Ben miyim?" Omuz silkiyor. "Ne istediğine inan. Benim için fark etmez. Seni gerçekten burada istediğini düşünen aptal ben değilim.

Sözleri beni incitti ve onun da bunu bildiğini biliyorum. Ben bir şey söylemediğimde yarayı delmeye devam ediyor.

Yüksek sesle, "Kardeşinizin ona ne kadar ödediğini merak ediyorum," diye düşünüyor. “Bence dünyada bunu değerli kılmaya yetecek kadar para yok. Sırf arkadaşlığınızı tolere etmek için erkeklere para ödenmesi gerektiğini bilmek nasıl bir duygu? Sanırım bu seni bir fahişeden farklı kılmıyor.”

"Siktir git," diye hırladım. "Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ah, pek çok şey biliyorum." Bana şeytani bir gülümseme daha sundu. “Bu

duvarlar... şaşırtıcı derecede ince. Birinin kulak misafiri olduklarına şaşıracaksınız. Ve bunu hatırlasan iyi olur. Bu bilgilerin herhangi biri dışarı çıkarsa çok yazık olur. Öldürdüğün fahişeye ilgili küçük sırrın hoşuna gitti mi? Bunun itibarınıza ne yapacağını merak ediyorum. Bunun senin ya da kardeşin için iyi bir görünüm olacağını sanmıyorum.”

Beni gerçekten tehdit ettiğini anlayınca yüzüm bembeyaz oluyor. Her ne kadar önemli değilmiş gibi davranmak istesem de, ikimiz de önemli olduğuna biliyoruz. Bunu bilmemeli. Bunların hiçbirini duyma fırsatına asla sahip olmamalıydı. Ve bunu yapmasının tek sebebi Judge yüzünden. Ona güvenme konusundaki dikkatsizliği ve onun gerçekte ne olduğuna dair körlüğü yüzünden. Hiçbir zaman tehditleri hafife alan biri olmadım. Ama şu anda ateşe ateşle karşılık veremem. Üstünlük onda, bunu inkar etmek mümkün değil. Sıfır kaynağa sahip bir mahkum gibi kilitlendim. Sanki bir gecede tüm

hayatım elimden alınmış gibi. Arkadaşlarıma erişimim yok. Kardeşim bana bakmaya bile dayanamıyor. Ve

Judge olabileceğine ne kadar inanmak istesem de, Judge bir müttefik değil. Miriam bir konuda haklı. Buradayım çünkü maddi açıdan onun için bir şeyler var. Gerisini de bilmiyorum. Belki her gece bir fahişeye buluşuyor. Bunu bilmemin hiçbir yolu yok. Ama bunu yapmayacağını düşünmek için hayal görüyor olmam gerekirdi. Bana dokunmayacağını kendisi söyledi. Onu bu şekilde tanımayacağımı. Onda gördüğümü düşündüğüm kıskançlık... külotumu çalmasıyla ilgili her ne oluyorsa... bunların hiçbirisi önemli değil. Çünkü o beni umursamıyor ve hiçbir zaman da umursamayacak. Bunu bugün kanıtladı. "Peki." Geri döndüğünde ayakkabıları banyo zemininde gezinirken sesi giderek yaklaşıyor. "O halde bu akşam görüşürüz."

Miriam bana öyle söylediğini söyler gibi sırtıyor ve yüzümdeki duyguları göremesin diye başımı eğiyorum. "Burada her şey yolunda mı?" Judge soruyor. Miriam ona, "Ah, gayet iyiyiz" diyor. "Hanım. De La Rosa benden çok samimi bir özür diledi. Bana daha fazla sorun çıkarmayacağına söz verdi efendim." Onun beyanı karşısında kafası karışmış gibi görünüyor ama tasmamı yakalayıp beni kendine çevirirken bunu sorgulamıyor. "Çok iyi. Seni bu işlerle baş başa bırakacağız Miriam."

Koridordan yatak odama doğru emeklerken dizlerim ağrıyor. Sanırım Judge odasında kalmama izin verdi ve buna sevindim. Onun kokusunu duymak istemiyorum. Onu görmek istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse kıvrılıp ölmek istiyorum. Hiçbir şeyim ve hiç kimsem yok. Çok acıtıyor ve hayatımda ilk kez neden burada olduğumu sorguluyorum. Varlığım hangi amaca hizmet ediyor?

"Hadi seni temizleyelim." Judge koluma uzanıp beni kaldırmaya çalıştı, ben de elini iterek geri çekildim. "Dokunma bana," diye hırladım.

Ses tonumdaki şiddet karşısında şaşkına dönmüş bir halde bana bakıyor ve

yeniden bana uzanma hatasını yapıyor. Bu sefer çılgılık atıyorum.

"Bana bir daha asla dokunma! Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Beni yalnız bırakın!" "Mercedes." Orada şaşkın bir halde duruyor ve neye benzediğini biliyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi görünüyor. Ama umurumda değil. Belki sonunda öyleyim.

Yakamı boynumdan çıkarıp yere fırlatırken, "Yüzünü görmek istemiyorum," diye tısladım. "Sesini duymak istemiyorum. Ve bana bir daha dokunursan seni de öldürürüm. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve benden uzak dur."

Sendeleyerek banyoya girdim ve kapıyı arkamdan çarparak yerine kilitledim. Ve sonra ağlıyorum.

18

Judge

Önümüzdeki iki hafta sakın geçiyor. Yani sadece evime bakacak olan herkese. Hatta huzurlu görünebilir. Ev misafirim olan neredeyse katatonik kadın olmasa bile.

Cezasının ardından yaşadığı patlamadan bu yana Mercedes benimle neredeyse iki kelime konuşmadı. Bana bakmadı. Miriam'ın getirdiği bir lokma yemeği yemeyi reddetti ve itiraf etmeliyim ki bu beni zorladı, bu yüzden mutfakta Lois'le yemesine izin verdim. Ne kadar sıskalaştığını görmek hoşuma gitmedi. Ne kadar çabuk kilo veriyordu.

Kendine zarar verecek kadar inatçı ve benim ona nasıl ulaşacağımı bulmam gerekiyor.

Ama bu sadece inatçı olmak değil. Onu cezalandırdığım gün içinde bir şeyler kırıldı. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Bu kadar büyük bir alçakgönüllülüğün onun ruhuna ne kadar zarar vereceğini anlayamadığım için. Depresyonda.

Ve endişeleniyorum.

Bu konuyu henüz Santiago'yla konuşmadım ama çok yakında konuşmam gerekecek.

Her sabah saat beşte kapısını çalıyorum ve onu giyinmiş, yatağında oturmuş, ahırlara gitmeye ve işini yapmaya hazır buluyorum. Bana bakmıyor. Bir şey söylediğimde bana cevap vermiyor. İtaatkar bir şekilde ayağa kalkıyor ve sanki o mahkum, ben de onun gardiyanıymışım gibi önümden ahırlara doğru yürüyor. Onu yatakta otururken görmek sinir bozucu. Ona hâlâ makyaj yapmadım, dolayısıyla yüzü hâlâ temiz, ama önceden kendine bakıyor, duş alıyor, saçını fırçalıyor, kıyafetlerini değiştiriyordu, şimdi her şey farklı.

Eğer ona duş alması gerektiğini ve orada durup bunu yapmasını izlemesi gerektiğini söylemezsem, yapmıyor. Sadece kıyafetlerini çıkarıyor - her sabah ahırları temizlemek için giydiği kot pantolonu ve uzun kollu tişörtü - ve Lois onu aşağıya indirip yiyeceği azıcık yemeği yiyinceye kadar akşama kadar uyumak

için yatağına dönüyor. yemek yemek. Temiz kıyafetleri değiştirdiği tek an, Lois veya Miriam'ın kirli olanları yıkamaya götürdüğü zamandır. Saçları parlaklığını kaybediyor. En son ne zaman fırçaladığını bilmiyorum. Denedim ama yanına gittiğimde cinayet çılgınlıkları atıyor, ben de durdum. Ne kadar uyuduysa derisi de sararmış, üzgün, mesafeli gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Sesi tıpkı büyükbabama benzeyen bir parçam bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bu küçük isyan

gösterisiyle beni manipüle etmeye çalışıyor. Beni endişelendiren ses bu. Bu bana asla evlenmeyeceğime yemin ettirdi. Ve Mercedes'in bu kadar tamamen mahvolmasını izlemek, bu sadece haklı olduğumun kanıtı. Neler yapabileceğimin kanıtı. Neler yapabileceğim. Ona küçük canavarım diyorum. Bununla birlikte gelen belli bir sevgi var. Bunu fark edip etmediğini bilmiyorum. Ama ben neyim? Gerçek canavar, gerçek canavar içimde yaşıyor. Ve dizginleri çok sıkı tutmam gerekiyor çünkü nefes almasına izin verilmiyor. Bu yüzden hayatımın her alanında bu kadar disiplinliyim. Pazar akşamı, cezasının verildiği gecedен tam iki hafta sonra. Eve iki büyük kutu taşıyorum. Acele bir emir. Barış teklifim. Muhtemelen bunun Santiago'nun ona bakmam için bana ödediği paradan geldiğini düşünecek ama gerçek şu ki ne para var, ne de ödeme. Reddettim. Şimdi ona bu konudaki gerçeği söylemeli miydim diye merak ediyorum. Ya da en azından onun bir yalana inanmasına izin vermeyin. Ama bu onu uzakta tutmanın başka bir yoluydu ve konu Mercedes olduğunda bu konuda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Eve girip merdivenleri çıkıyorum. Lois ve Paolo'nun koridorda konuştuğunu duyuyorum. Yaklaştığımda ikisi de dizlerinin üzerinde duruyor, bir şeye yakından bakıyorlar. Paolo kayıtsız bir tavırla, "İyi akşamlar, Judge," diyor. Geçen hafta işine geri döndü. "Akşam. Pazar gecesi burada ne yapıyorsunuz?" Ona soruyorum. Genellikle sadece hafta içi çalışıyor ve arazideki bir kulübede yaşıyor olmasına rağmen zamanına saygı duymaya çalışıyorum. "Tazıları kontrol etmeye gelmiştim ve Lois bir onarımdan bahsetmişti, ben de bir adım önde başlayayım diye düşündüm." "Tamirat?" Lois'e soruyorum. "Bu sabah fark ettim. Yeterince küçük, ama..." Durup parke zeminde koşucuya yeterince yakın bir noktaya dokunuyor, onu nasıl bulduğunu bile bilmiyorum. Kutuları yere koydum ve incelemek için çömeldim. Sertağaçta bir boşluk var, küçük bir çöküntü. "Nasıl gördün?" Soruyorum.

“Süpürüyordum ve gözüme çarptı. Kızlara bu tür şeyleri bana bildirmelerini söyledim ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. İyi niyetliler ama kafaları zamanın yarısında telefonlarında.”

Ona dokunuyorum. İlk düşüncem bir kadının topuğu olurdu. Bunu daha önce de görmüştüm, özellikle topuğun ucundaki lastik aşındığında ve tahtaya çivi gibi davranarak her adımda içine çukurlar kazdığında. Ama bu o değil. Öncelikle mükemmel bir yarım daire. Tahta kırılmıyor, daha çok içeri itiliyor. Bir diğeri için topuk olamayacak kadar büyük.

“Onarabileceğime eminim efendim. Endişelenmeyin,” diyor Paolo.

Düzeltiyorum. Düşünmek. Mercedes'in Miriam'ın ona kağıt ağırlığı atmasıyla ilgili yaptığı yorumu hatırlıyorum. Kulağa çok saçma, çok tuhaf geliyordu. Çok inanılmaz.

"Sayın?" Lois, ayakta durmak için tırabzanlara tutunarak konuşuyor. "Pardon, ne?"

"Akşam yemeği neredeyse hazır. Bu akşam Bayan De La Rosa'yla yemek yiyecek misin?" Gerçeği mi söylüyordu? Hayır. Miriam neden ona kağıt ağırlığı atsın ki? Hiç bir anlamı yok.

“İtalyanca yaptım. Onun favorisi. Tatlı olarak da tiramisu.” Endişeli. Bunu onun yüzünde, gözlerinde görüyorum. “Belki bu gece biraz daha yer. Eğer oradaysan belki...”

“Hayır.” Bir parçayı yutuyorum. "Seninle yemek yemesine izin ver. Sanırım bunu tercih ederdi. Daha sonra yerim. Sadece onunla ilgilen."

İçini çekip başını salladı. "Bugün bir şey yedi mi?"

"Sadece birkaç lokma elma ve çay." "Teşekkür ederim."

Kutuları alıyorum, düşünceler kafamda yüzüyor. Ben Mercedes'in kapısını çalarken Lois ve Paolo'nun sesleri uzaklaşıyor. Her zamanki gibi cevap yok, bu yüzden açıp içeri giriyorum. Artık kilidi açıldı. İki haftadır var. Ama sabah onu ahıra götürmem ya da akşam Lois'in onu akşam yemeğine götürmesi dışında bunu bıraktığından emin değilim. Miriam hâlâ Lois'in hazırladığı kahvaltı ve öğle yemeğini dağıtıyor ama o tepsilere dokunulmadan geri dönüyor.

"İyi akşamlar." dedim içeri girerken. Kutuları kapının yanındaki masanın üzerine koydum.

Mercedes açık pencerenin önüne bir sandalye çekmiş, ağır bir kazakla sarılı, dizlerini altına çekmiş oturuyor. Arkasını dönmeye ya da beni kabul etmeye zahmet etmiyor.

Bu gece yağmur yağıyor ve her zamankinden daha soğuk. Son birkaç gecedir yağmur yağıyor ve tahminler önümüzdeki birkaç gün içinde havanın daha yağışlı, kasvetli ve soğuk olacağı yönünde.

Şiddetli rüzgar karşısında ürperdiğinde, "Pencereni açmak için çok soğuk," dedim. Kapatmak için hareket ediyorum. "Temiz hava almak istiyorsan üstüne bir ceket giyelim ve yürüyüşe çıkalım."

Cevap vermesini bekleyerek ona baktım. Ve bağırsaklarımdan göğsüme doğru sürünen, her şeyin üzerine gölge düşüren her ne sikimse onu bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Mercedes'i mi? Yürüyüşe çıkmak ister misiniz?"

Yavaşça, çok yavaş göz kırpmıyor. Sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibi bakışlarını pencereden bana doğru kaydırıyor. Pencereyi kapattığımı yeni fark ettim. Nefes alıyor, başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor. Ayağa kalkıyor, yanıma yaklaşmamak için sandalyeyle duvar arasındaki dar alanda yürümeye özen gösteriyor ve yatağa giriyor.

"Yatma için erken" diyorum ona. "Yorgunum."

"Akşam yemeği yemen lazım."

"Yarın." Bana sırtını dönüp battaniyeleri yukarı çekiyor.

Kutuları alıp yüzünü görebilmek için yatağın diğer tarafına doğru yürüdüm.

"Sana bir hediyem var" dedim, sözlerime bir gülümseme katmaya çalışarak.

Hiç bir şey.

Büyük, kabartmalı altın kutuları yatağın üzerine koydum. Şehirdeki özel bir mağazadan geliyorlar. Onları tanıdığına eminim ama gözleri hala boş.

"Dolabında hiç binicilik kıyafeti göremedim ve bundan hoşlandığın için sana biraz sipariş vereyim dedim. Umarım doğru ölçüyü almışımdır. Ve eğer bir şeyi beğenmezseniz elbette değiştirebiliriz. Bunlar özellikle sizin için yapıldı."

Hiç bir şey.

"Onları açmak ister misin?" diye sordum, sesime öfke sinmişti. "Yarın."

"Çok belaya girdim Mercedes." Gözlerini kapatıyor.

Ayakta duruyorum, yürürken ellerimi kenetleyip açıyorum. "Seni geri almak için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum, sesim alçak. Sakinlik.

Hiç bir şey. Hiçbir onay yok.

"Ne yapmam gerekiyor Mercedes?" Yatağının hemen yanında durup ona baktım.

"Yorgunum. Uyumak istiyorum."

"En azından hediyeni aç."

Mercedes bir giyim atıdır. Modayı seviyor. Lüks kıyafetleri sever. Bir milyon tasarımcıya sahip, özel olarak dikilmiş elbiseler, ayakkabılar, çantalar, mücevherler, adını siz koyun. Bir kadının ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazlası. Başka bir hayatta, ona verdiğim hediyeyi alsaydı çok sevinirdi sanırım, ama Mercedes'in bu versiyonu? Hiç bir şey.

"Allah kahretsin!" Kutunun fiyonkunu söküp odanın diğer ucuna fırlatıyorum, ceketini ve pantolonunu çıkarırken kağıt mendili yırtıyorum. "En azından şuna bir bak!" Çılgılık atıp örtülerini atıyorum ve kolunu yakalayarak onu ürkütüyorum. Nihayet. Sonunda onu bir tepki alacak kadar şaşırttı. Herhangi bir tepki.

Onu oturmak için sürüklediğimde gözleri aniden açılıyor ve ne yaptığımı anlayıp

onu bıraktığımda çığlık atmak için ağzını açıyor. Ondan uzaklaşıyorum, elleriyle saçlarımı çekiştirerek uzaklaşıyorum.

"Seni geri almak için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum, artık sakın ya da sessiz değilim.

Beni izliyor ve olduğum yerde kalmam için gereken her şeyi yapmam gerekiyor. Yanına gidip onu bu katatonik durumdan kurtarmamak için.

"Bunun durması gerekiyor. Her sabah yataktan kalkmanız gerekiyor. Kendini yıkaman lazım. Saçını fırçalaman gerekiyor. Temiz kıyafetler giyin. Lanet olsun yemek yemelisin.

Gözlerini kırptırıyor, sonra ceketin yarısı kutunun içinde olan kıyafetlere bakıyor. Ona dokunuyor. "Bu iyi. Teşekkür ederim."

Başımınla onayladım.

Battaniyeleri toplayıp tekrar yatıyor. "Ben şimdi yorgunum. Yarın bunları deneyeceğim." "Yarın. Yarın. Yarın. Yarın siktir git!

Ama umursamıyor gibi görünüyor. Sadece tekrar gözlerini kapatıyor. Lanet gözlerini kapatıyor. "Yarın Dr. Barnes'ı arayacağım. Lanet olsun, onu bir hafta önce aramalıydım.

Bunun üzerine tepki alıyorum. "HAYIR."

"Eğer seni bundan kurtarmak için ilaç vermemiz gerekiyorsa öyle olsun."

Başını sallayıp kendini koltuğa doğru çekiyor. Onun ne kadar çaba harcadığını görüyorum ve kafamda büyükbabamın sesini duyuyorum. Ellerim yumruk.

Seni manipüle ediyor. Onu kontrol altına al.

Ne yapacağını biliyorum. Kontrolü nasıl ele alacağını tam olarak biliyorum. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum. Onun yara izlerini hatırladığımda bunun acısını hissetmeme izin ver. Geçmişte birisi onun kontrolünü ele geçirmişti. Tarihi tekrarlamayacağım.

"Doktorun gelmesini istemiyorsan senden bir şey istiyorum. Ona ihtiyacın olmadığına dair bana bir işaret vermeni istiyorum."

Başını kaldırıp bana bakıyor. Bakışlarımla buluşup onu tutuyor ama eskiden siyah gözlerinde yanan ateş orada

değil. Yakınında bile değil.

"Mercedesimi geri istiyorum. Savaşan Mercedes. Geri adım atmayan. Buraya geldiğinden beri paramı almak için bana koşan Mercedes."

Gözlerini kırptırıyor. Yüzünü ovuşturuyor ve sanki uyumak istiyormuş gibi görünüyor. Sanki bütün dünyada istediği tek şey uyku gibi.

Kapı çalındı ve Lois etrafa bakmak için kapıyı açtı. Eminim öfkelendiğimi duymuştur. Bakışlarımı halıya indiriyorum, derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum.

"Akşam yemeği hazır canım. Ve çocuklar da seni görmek için sabırsızlanıyorlar," dedi Lois bana hüznü bir bakış attıktan sonra Mercedes'e.

Mercedes başını salladı, kutulara baktı, botlarının bulunduğu ikinci kutu hâlâ kapalıydı. Bir an sanki yataktan nasıl çıkacağını bilemiyor ve dışarı çıkmak için diğer tarafa geçiyor gibi oluyor. Yalınayak olduğunu fark ediyorum. Ve o yoga pantolonunu zaten bir düzine kez gördüm.

Kızgındım, Lois'e giderken yolunu kestim.

Durup bana bakıyor. Bir el yatağın ayakucunu kavırıyor ve bunun kendini dengelemek için mi yoksa geri çekilmemek için mi olduğundan emin değilim.

"Bu akşam yemeğinin her lokmasını yiyeceksin. Ve onu atmayacaksın. Beni duyuyor musun?" Çünkü onu yemek yemeye zorladığım birkaç kez bunu yaptı.

Lois seni favorilerin yaptı. Bunu boşa harcamayacaksın. Omzumun üzerinden Lois'e bakıyor, gözleri donuk. Artık ağlamıyor bile. En azından gördüğümünden değil. Sanki gözyaşlarının çabası çok fazla.

"Hadi canım," dedi Lois yaklaşarak.

Mercedes etrafımda bir adım atıyor ve kendimi kaybediyorum. Sadece kendimi kaybediyorum. Onu sertçe yakalayıp sallıyorum. "Beni duyuyor musun?"

Başını boynuna düşüyor ve çılgılık atıyor.

Bir şey. Sonunda bir tepki geldi. Tekrar yapıyorum.

"Judge!" Lois'in sesi alarma geçmişti. Bir elini koluma koyuyor.

Yüzümü Mercedes'in yüzüne yaklaştırdım. "Yapmak. Sen. Lanet olsun. Duymak. Ben?" Gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Tekrar. Zafer. Onu alacağım.

Başını sallıyor.

"Sayın. Şimdi onu almama izin vermelisin. Lois'in kolumdaki eli kasıldı. "Onu incitmek istemezsin." Kahretsin.

Hayır, istemiyorum.

Tutuşumu biraz gevşetiyorum. Ama henüz bırakamam.

"Bundan sonra onunla kalacaksın. Ta ki uyuyana kadar. Kendini kusturmayacağından emin ol."

"Yapacağım. Bunu yapmayacak. Bunu biliyorum," diyor Lois. Her ne kadar o bunu hiç bilmeseydi de, bunu onun sözlerinden duyabiliyorum.

"Yoksa Miriam'a onu izlettiririm."

"Burada onunla birlikte olacağım. Hiç sorun değil." Bir sonraki Mercedes'le konuştuğunda ses tonu daha yumuşaktı. "Hadi çocukları görmeye gidelim canım. Onlar aç. Hadi, benimle gel. Sadece sen ve ben."

Lois elini tutuyor ve ben uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Ve Lois'le birlikte odada yürürken, adımlarını yaşlı kadınınkinden daha yavaş bir şekilde izliyorum.

Konuşmuyor, Lois gevezelik ederken bile Lois'e cevap vermiyor ve onlar gittikten sonra başımı ellerimin arasına alarak yatağının kenarına oturuyorum.

Bunu o kadar asil bir şekilde mahvettim ki. Kontrolümü kaybetmekten fazlasını yaşadım. Bu daha önce hiç olmamıştı. Peki Mercedes? O benim derimin altında ve ben durumun kontrolünü hızla kaybediyorum.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıyorum. Binicilik kıyafetlerini yatağının ayak

ucundaki bankın üzerine koydum. Belki onları ortaya koyduğunu görürse, bir şeylere ilham verir. Bilmiyorum. Kapıdan çıkmak üzereyken gözüme bir şey çarptı. Köşedeki masanın üzerinde bir kağıt ağırlığı var. Masif ahşaptan yapılmış bir kağıt ağırlığı.

Başımı eğiyorum. Muhtemelen yıllardır buradaydı ve Mercedes'in Miriam hakkında söyledikleri olmasaydı bunu fark etmezdim. Yalan söylediğini düşündüğümde. Alıyorum, tartıyorum. Personel başvurularını ve dosyalarını okumak ve soyadını bile hatırlayamadığım Miriam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için ayrılırken bunu yanıma alıyorum ve çalışma odama gidiyorum.

19
Judge

Doktorun tehdidi işini yapar. Mercedes yemek yiyor ve önümüzdeki birkaç gün boyunca yemeğini düşük tutmayı başarıyor. Yine yağmur yağıyor, bir hafta süren aralıksız yağmurun ardından yerler sıırılsıklam oluyor. O kadar kötü ki, ata binmeyeceğim bile. Atların yumuşak zeminde kendilerini yaralamalarını istemiyorum.

Akşam geç saatte eve dönüyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum, orada Lois ile Miriam'ın konuştuğunu duyuyorum. İkisi de beni fark etmiyor.

Miriam, Lois'e "Bana sorarsan onu şımartıyorsun" dedi. Hemen dışarıda durup dinliyorum.

"Onun sağlam bir ele ihtiyacı var. Bütün bunlar somurtuyor" diyor.

"Depresyonda, Miriam. Onu rahat bırak." "Ama ona bakmak benim işim."

Lois homurdandı.

"O bir ilgi çekici, hepsi bu. Bunu aşacaktır. Onu itmek için sağlam bir ele ihtiyacı var."

Kıpırdamak kelimesinin çirkin dönüşünü kaçırmıyorum. Boğazımı temizlediğimde Miriam irkiliyor, neredeyse dudaklarına götürdüğü kahveyi döküyordu.

Miriam'ı incelerken, "Hanımlar," diyorum. Ayağa kalkmak için sandalyesini yüksek sesle geriye itiyor. Ondan neredeyse bir selam bekliyorum.

Miriam, "Efendim" diyor. Selam vermek yerine başını eğer.

Lois, "Eh, bu gece geç kaldınız Judge," dedi. Açlıktan ölmüş olmalısın. Hadi otur. Tabağını ısıtmam sadece bir dakikamı alacak." Ellerini havluya siliyor ve üstü kapalı bir tabağın bırakıldığı yere doğru ilerliyor.

"Teşekkür ederim Lois," dedim dolaptan viskiyi alıp kendime bir bardak doldururken.

Miriam, "Ben de yatarım o zaman," diyor ve Lois'in bulaşık makinesine koyması için kahve fincanını lavaboya getiriyor.

"Bir dakika kal" diyorum.

Gergin görünüyor ama başını sallayıp karşıma oturuyor.

Lois yemeğimi getiriyor ve bulaşıkları temizlemeye geri dönüyor. "Mercedes nasıldı?" Ona sorarım.

"Aynı" diyor. "Ona getirdiğim yiyeceklere dokunmayı reddediyor. Ona herhangi bir konuda yardım etmeyi teklif ettiğimde bana kötü bir bakış atıyor.

"Hm. Lois?"

Lois tezgahtan bizi izliyor. "Biraz daha iyi durumda olduğumu düşünüyorum. Biraz daha yemek. Oğlanlar ona iyi geliyor. Bu Salgın herkesi gülümsetebilir."

"Memnun oldum. Av köpekleri nerede?" Yerlerinin boş olduğunu fark ettim.

Lois gururla, "Onları küçük bir yürüyüşe çıkardı" dedi. "Onun fikri."

"Bunu duymak güzel." Zaman önemli olsa da bu bir gelişmedir. Umarım çıkış aramak gibi aptalca bir şey yapmıyordur. Saatimi kontrol ediyorum. "Ne kadar önce?"

"On beş, yirmi dakika. Bir şemsiye ve sıcak tutan bir ceket aldı. Atları da kontrol edeceğini söyledi. Sizin yoğun haftanız ve yaşadığımız bu hava nedeniyle tezgahlarına kapandılar."

"Biliyor musun, ona yetişemezsem gidip bakacağım." Ayağa kalkıyorum, ayakkabılarımı bu havalar için ayırdığım eski bir çift binici botuyla değiştiriyorum ve kapının yanındaki raftan Barbour'umu alıyorum. Bu hava için mükemmel. "Döndüğümde yemek yiyeceğim. Merak etme, kendim tekrar ısıtabilirim. Siz ikiniz yatın." "Emin misin? Kalabilirim," diyor Lois, neredeyse Miriam'ın iyi geceler mırıldanıp ortadan kaybolduğu anda. "Devam et, Lois. Şu anki haliyle Mercedes'le çok fazla saat harcıyorsunuz ve bunu takdir ediyorum."

"Sorun değil. O kızı kendi kızımış gibi seviyorum."

"Bunu ona söylemelisin. Bunu yeterince sık duyduğundan emin değilim.

"Sahibim. Duygularımı paylaşamayacak kadar utangaç değilim."

"İyi. Sabah görüşürüz."

Yağmur hızlanırken dışarı çıkıyorum ve şemsiyemi açıyorum. Etrafıma bakıyorum ve köpekler için ıslık çalıyorum. Ama eğer ahırdalarsa yağmur yüzünden beni duymayabilirler, o yüzden adımlarımı hızlandırarak o yöne doğru yöneldim. Havlamayı duyduğumda neredeyse yarı yoldayım. Dinlemek için duruyorum. Yağmur şiddetli yağıyor ama yine var. Havlıyor. Yaklaşıyor ve sese doğru koşmaya başlıyorum çünkü bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Ve içimde daha önce hiç hissetmediğim bir korku hissi var.

Kendine zarar verir mi? Kendine zarar verecek kadar ileri mi gitti?

Kıtlık ve Savaş bana doğru hücum edip uyarılarını havladıklarında neredeyse ahırlara vardım. Durup duruyorum, kalbim göğsüme ağır bir şekilde çarpıyor.

"Nedir? O nerede?" Bana ulaştıklarında onlara uyarılarını, paniklerini bağıarak soruyorum.

"Mercedes!" Işıkların açık olduğu ve kapının açık olduğu ahırlara doğru aceleyle yürürken yağmurun içinden sesleniyorum. "Mercedes!"

Peşimde Kıtılık ve Savaş'la içeri koşuyorum ve atım Kentucky Lightning'in açık kapısının durduğunu görünce yüreğim ağzıma geliyor. Eyeri olması gerektiği yerde asılı duruyor ama dizgin yok.

"Kahretsin!"

Ben bölmesinin kapısını açarken köpekler sızlanıyor ve Temperance kişniyor. Onun dizginlerini takıyorum. Seyleyle uğraşmıyorum. Vakit yok. Gece ve bu havada ata binilmemeli. Onun durumunda. Ve kesinlikle benim atıma binmemeli. Tecrübeli olabilir ama adam çok büyük. Çok hızlı.

"O nerede?" Köpekler önümde fırlıyor, havlıyor ve onun gittiği yöne doğru hücum ediyor. Hızla atımı sürdürürken ona sesleniyorum, gövdeyi Temperance'ın sırtına yaslayıp onu ormana doğru acele ettiriyorum. Neden ormana gitsin ki? Yağmur ceketimin yakasından içeri akarak beni sıırılsıklam sıırılsıklam yapıyor. İçinde

bulunduğu durumu yalnızca hayal edebiliyorum ve tam panik başlarken diğer köpeklerin seslerini duyuyorum.

Hızlı, çok hızlı giderken Kentucky Lightning'in toynaklarının gürlemesini duyun. Ve sonra onları görüyorum. Dereye yaklaşan bir açıklıktalar. Atlamaya alışık ama zemin çok çamurlu, çok kaygan.

"Mercedes!" Beni duyduğunu bildiğim için başını çeviriyor. Ama o kararlı. Buradan görebiliyorum. Vücut atın sırtına doğru alçak bir şekilde uzanmış, eller dizginlerin etrafında sıkı bir şekilde tutulmuştu.

Yeterince yaklaştığım zaman Kentucky Lightning'e durması için ıslıkla emir veriyorum ama o onu devam etmesi için teşvik ediyor.

"Çok ıslak! Atlamayı yapamazsınız! Bağırıyorum ama onun duyamayacağı kadar uzaktayım ya da belki dinlemek istemiyordur.

Köpekler çılgına dönüyor, daireler çiziyor, uluyor, tahminde bulunuyor. Ve Mercedes rüzgar gibi sürmeye devam ediyor.

İstediğim buydu, değil mi? Eski Mercedes geri döndü. Tanıdığım ateşli kadın. Neredeyse onlara varıyorum. Yeterince yaklaşabilirsem Kentucky Lightning emrime uyacaktır. Bunu durdurabilirim. Islık çalıyorum ve at tereddüt ettiğinde bana bakıyor, bu karanlıkta dizginleri çekiştirip onu harekete geçirirken gözleri parlıyor.

Ama artık yeterince yakınım. Ve atlamadan önce sadece bir dakikam var. Ya durup onu fırlatacak ya da atlayıp çamura saplanıp ayağını kaybedecek. Her iki durumda da, ikisi de olmasa bile en azından biri zarar görüyor.

Temperance'ı Kentucky Lightning'in yanına getirdim ve o benim varlığımla yeterince yavaşladı ve bana onun sırtına atlamam için gereken anı verdi.

Mercedes, dev canavarın diğer tarafına neredeyse devrilirken çığlık atıyor ve biz onu geride bırakırken Temperance kişnemeye başlıyor. Bir kolumu Mercedes'in beline doladım ve dizginleri ondan aldım, Kentucky Lightning'in yavaşlaması

için ıslık çalarak durmasını söyledim; köpekler etrafımızda şaşkın bir şekilde havlayıp sızlanırken yağmur üzerimize yağıyordu.

"Bırak beni!" Mercedes kendini kurtarmak için kolumu çekerek bağılıyor.

"İnmek!"

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kentucky Lightning tırısı doğru yavaşlarken yağmurun içinde bağıyorum ve ona rehberlik ediyorum, ıslık çalarak Temperance'ın onu takip etmesini söylüyorum, ben de Mercedes'i sıkı sıkı kavrayıp atları ahırlara geri götürüyorum.

Paolo biz yaklaşırken ceketinin fermuarı yarı kapalı, botları çamurlu ve saçları ıslak bir halde dışarı çıkıyor. Ben Kentucky Lightning'den kayarak Mercedes'i aşağı taşırken, "Kargaşayı duydum" diyor, onu omzuma atıyorum ve kavgayı bırakmayınca kışına sert bir tokat atıyorum.

"Bununla ilgilenebilir misin?" Soruyorum.

Bize bakıp başını salladı. "Köpekleri içeri getireceğim. Git. Ona iyi bak."

"Teşekkür ederim." Aceleyle eve dönüyorum, Mercedes sırtıma vuruyor, bacaklarım tekme atıyor. Ne kadar kavga ettiği önemli değil. Onun gücü benimkinin yanında hiçtir ve ben de onun kadar kararlıyım. Onu eve soktum ve mutfak tezgahının üzerine koydum. O kadar öfkeliyim, o kadar kızgınım ki konuşamıyorum, önce onun çizmelerini sonra benimkini söküp çamurlu şeyleri yere atıyorum, onu sırtıma alıp yukarı taşımadan önce ceketlerimizi çizmelerin üzerine atıyorum. odama. Hala her adımda benimle kavga ediyor. Hala kahrolası cinayet çılgınlıkları atıyor.

Ama umurumda değil.

Tek bir umurumda bile değil.

Çünkü onun orada ne işi vardı? Kendini öldürtmeye mi çalışıyor? Atımı sakatlamak mı?

"Sen deli misin?" Sonunda yatak odama girip banyoya doğru yürürken ve onu duşta ayağa kaldırırken tükürdüm. Spreyi çalıştırıyorum ve ilk sıçrayan buzlu su karşısında ciyaklıyor. Yine umurumda değil. Elbiselerini çıkarıp parçalara ayırıyorum, sonra çırılçıplak soyunup onunla birlikte duşa giriyorum. Isınmamız ve temizlenmemiz gerekiyor.

Duş kabini iki duş başlığıyla birlikte iki kişi için yeterince büyük ama ben onu sıkıştırıp üzerine dikiliyorum. Ne kadar uzun boylu olsa da benim yanımda bir hiç.

"Bana cevap ver!"

"Benden uzak dur!" Göğsümü itiyor, siyah gözlerinde enerji yanıyor. Onlardan erimiş lav yapmak. Öfkelenmek.

Lanet öfke.

Bunu her an katatonik hale getirebilirim.

"HAYIR!" Bir avuç saç tutup onu akıntıya doğru zorluyorum. "Saçını en son ne zaman yıkadın?" "Bu seni ilgilendirmez."

"Senin işin benim işim, küçük canavar." "Siktir git, pislik."

Başını geriye doğru çekip yüzümü ona yaklaştırdım. "Ne istediğine dikkat et." Kaşları çatılıyor ama sonra dik dik bakıyor. Duş etrafımızda buharlar çıkıyor. "Kıçını kırbaçlamalıyım." "Cesaret etme."

"Öldürülebilirdin."

"Sanki umrunda."

"Ve eğer başarmış olsaydın, Kentucky Lightning'i sakatlayabilirdin."

Bunun üzerine duruyor. Akıllıca bir yorum yok. Bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ama göğsüme tokat atıp etrafıma dolaşmak için itmeden önce sadece bir anlık sessizlik var.

"Dövüşmek mi istiyorsun? Yapıyor musun?" "Evet sık kafalı. Kavga etmeyi çok isterim."

"Anladın. Belki de tam da ihtiyacın olan şey budur." Suyu kapatıp ayaklarını kaldırdım ve duştan çıkar çıkmaz onu omzuma alıyorum.

Tekme atıyor. Kıçına bir, iki, üç kez tokat atıyorum, o sırtıma vururken ıslak yanaklarındaki elimin sesi duvarlarda yankılanıyor, tırnakları cildime dereler kazıyor.

Onu yatağa attığımda, "Sana saklamaya çalıştığın yaranın yanına birkaç yeni yara izi vereceğim," dedi.

İki kez zıplıyor ve daha dirseklerinin üzerine kalkmadan ben onun üstüne çıkıyorum. Saçını yumrukladım. Tırnaklarını göğsüme gömüyor, acımasızca kazıyor.

"Orada ne istiyordun? Söyle bana."

"Kafamın içinde ne olduğunu bilemezsin. Beni umursamadığını fazlasıyla kanıtladın! Ayrıca neden korkuyorsun?" Ben saçını çekiştirirken soruyor.

Yüzünü buruşturdu, elleri beni kaldırmak için koluma uzandı. "Eğer ölürsem maaş gününü alamayacağını mı söylüyorsun? Yoksa kardeşime cevap vermek zorunda kalacağını mı? Çünkü eğer bana zarar verirsen seni öldürür!"

"Öyle mi yani? Kendini öldürmek mi istedin?" Saçını serbest bırakıp arkama yaslandım ve onu sabit tutmak için üstüne binerken ağırlığımı uyluklarıma verdim.

"Dediğim gibi umurunda değil!" Göğsüme tokat atıyor. Ona izin verdim. Onu durdurmadığımda yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade beliriyor ve bunu tekrar, sonra tekrar, sonra tekrar yapıyor. "Dövüş benimle, seni piç!" Bu sefer yüzüme tokat attı ama tereddütlüydü.

"Dur, Mercedes."

"Dövüş benimle!" Daha sert tokat atıyor, yanağımı acıtıyor.

Bileklerini yakalayıp tek elimle kavradım ve üstüne uzandım; ağırlığımın bir kısmı yatağa, bir kısmı da onun üzerineydi.

"Kavga!" çığlık atıyor ve ben ona bakıyorum, her şeyin üzüntüsünü, gerçeğini

görüyorum. Kendine zarar verirdi. Daha kötüsü. Bu iş bu kadar ilerledi.

Hayır, diyorum ona. "Yeterince kavgı."

Altımda mücadele ediyor; gözleri acıdan, gözyaşlarından ve umutsuzluktan ıslak. "Mercedes."

"Bana vur!" "Mercedes. Sessizlik."

Şiddetle başını sallıyor, gözyaşları serbest kalıyor.

"Seni umursuyorum. Bunu bilmiyor musun?" Başının arkasını tutup onu kendime çekiyorum. Ellerini bıraktığımda bana baskı yapıyor, göğsüme tokat atıyor ama gönülsüzce. Harcadı.

"Şimdi sessizlik."

Boğazından bir hıçkırık çıkıyor. Ve onu çok uzun bir süre tuttum. Ve sonra... ve sonra... Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. O kadar yakınız ki, ikimiz de çıplakız, duştan ve efordan ıslanmışız ve bilmiyorum ama onu öpüyorum. Onu öpüyorum ve sanki göğsümde bir şeyler hızlanıyor, kalbim tekliyor. Yumuşak, deneyimsiz ve teslimiyetçi biri ve zaman aniden duruyor.

Ama durmuyorum. Yapamam.

Onu tekrar öpüyorum ve nefesini, sıcaklığını hissediyorum. Tadı gözyaşlarıyla tuzlu. Bana ait olan gözyaşları. Elleri omuzlarımdan etrafında kıvrılıyor ve ben de ellerimden birini bacaklarının arasına gelene kadar karnının üzerine kaydırıyorum. Elimi cinsiyetinin tümseğinin üzerine kapatırken ona bakmak için geri çekiliyorum ve sonra parmaklarımı onu açarak sıcak nemliliğini hissediyor. Sert, şişmiş klitoris. Gözleri kocaman açılmış, ağzı açık bana bakıyor ve ben onunla oynarken onu izliyorum; parmaklarımı kıvrımlarının arasından geçerek içine giriyor, o nemi klitorisine geri taşıyor. Keskin nefes alışını dinliyorum ve gözbebeklerinin kararmasını izliyorum. "Judge... ben..."

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve geri çekildim, başımı göğsüne doğru eğdim, yaladım ve meme ucunu ağzıma aldım.

Nefesi kesiliyor ve bana yapışıyor, ben dişlerimi sert çıkıntının etrafına kapatıp onu çekerken kalçaları elime doğru bükülüyor, sonra da aynısını diğerine yapmak için onu serbest bırakıyorum. Elleri saçlarımdan arasına girip onu kavradı ve ben de klitorisini başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp onu izlemek için geri çekildim.

Mercedes boynunu gösteriyor ve dudağını bir damla kırmızı görünecek kadar sert bir şekilde ısıyor. Kendini elime doğru itip gözlerini kapatıyor.

"Onları aç. Seni görmek istiyorum. Gelişini izlemek istiyorum."

Kendisine söyleneni yapıyor ve birkaç dakika sonra nefes nefese kalıyor, adımı fısıldarken bacakları elimi sıkıyor, gözlerini tekrar kapatıyor ve orgazmının son anıyla beni kendine çekiyor.

Islak parmaklarımı bacaklarının arasından çekerken hâlâ kaya gibi serttim ve küçük eli penisime dolandığında, onu durdurmak için onu yakaladım ve

ihtiyacımla inledim. Görevimle mücadele ediyorum.

"Mercedes..."

"Nasıl... bilmiyorum" diyor, sesi kararsız ve sessiz.

Ona bakmak için gözlerimi açtım ve onu daha önce bu kadar savunmasız gördüğümünden emin değildim. Çok güzel. Çok mükemmel. Ve bunun ne kadar yanlış olduğunu bilsem de, bunu yapmak için en iyi arkadaşıma ihanet ettiğimi bilsem de, elini tekrar etrafına dolamasına ve benimkini onun üzerine kapatmasına izin vermeden önce kendimi sikimi onun kıvrımları arasına bastırırken buluyorum.

O zaman bir söz veriyorum. Bir yemin. Bir kere.

Sadece bir kere.

Bu tam olarak bir kez gerçekleşecek. Çünkü ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Ama onu saf bırakacağım. El değmemiş.

Bir kere. Canavarın içimde olmasına izin vereceğim tek şey bu.

Elini yönlendirirken bunu lanet bir mantra gibi tekrarlıyorum. Gözleri büyük bir hayranlıkla benimkilere kilitlendi ve boştaki elini bacaklarının arasına kaydırıldığını hissettiğimde işim bitti.

"Kahretsin. Mercedes. Kahretsin."

Geldiğimde nefesim kesik kesik geliyor, onu halatlarla örterken onun şaşkın nefesini duyuyorum. Elini bacaklarının arasından kaydırıp alıp klitorisine geri götürüp özümü kendi içine bulaştırmasını izledim. Onu öpüyorum. Benim küçük canavarım pis, pis bir kız.

Bunu bir kez daha yaptı ve ben inleyerek sonuncusunu da boşaltırken ona sımsıkı sarıldım ve altımda titreyerek tekrar geldi.

20

Mercedes

Judge sanki bu olayın nasıl olduğunu anlamamış gibi bana göz kırpmıyor. Bu bizi iki kişi yapar. Sıcak vücudu hâlâ benimkine baskı yapıyordu. Onun gelişiyile ilgileniyorum ve hala vücudumun ihanetinin kanıtlarıyla doluyum. Ona karşı hissetmemem gereken istek.

Çok yoğundu. Bu... her şeyi tüketiyordu. Ve şimdi, kafa karıştırıcı geliyor. Ama yuvarlanıp yanıma çöktüğünde, sıcaklığının kaybolduğunu hemen hissettim.

Bunu özlemekten nefret ediyorum ama daha da kötüsü onun bana dokunmasına izin verdiğim için de nefret ediyorum. Çünkü artık her şey bana yetiştiğine göre, pes etmenin benim için ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Onun hakkında bildiğim her şeyi unutmuş gibi davranamam. Burnunun dibinde olup biteni görmezden gelen başka bir sosyete kadını olmayı reddediyorum. "Peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?" Sesimden gizleyemediğim bir acı damlıyor. "Bana karşı sert davranıp sonra bu gecenin ilerleyen saatlerinde fahişeni mi arayacaksın?"

Judge sanki gülünç davranıyormuşum gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor ve bu beni daha da sinirlendirmekten başka işe yaramıyor.

"Dönüşümlü bir programa sahip olmamızı beklemeyin," diye çıkıştım ona.

"Çünkü bu olmayacak."

Beni incelemek için bir dirseğinin üzerine eğildi. "Biliyor musun, kıskançlığın nereden geldiğini bilseydim sevimli olabilirdi, küçük canavar."

"Ben kıskanç değilim." Ona baktım. "Buna saygı denir. Ben senin yardımcın olmayacağım."

Daha sonra başını sallayarak hafifçe kıkırdadı. "Senin benim yan parçam olman için bir ana parçaya ihtiyacım var, Mercedes."

"Bana aptalmışım gibi davranma." Otururken örtüleri üzerime çekmek için tutuyorum. "Geceleri ne yaptığınızı biliyorum. Personel konuşuyor. Eğer sağduyulu olmanın önemli olduğunu düşünüyorsanız, ciddi şekilde yanılıyorsunuz."

Yüzünde öfke titreşiyor. "Personel konuşuyor derken neyi kastediyorsun?"

"Gerçekten bunu senin için açıklamamı mı isteyeceksin?"

"Bu faydalı olur, evet."

"Miriam," diye havlıyorum. "Bana gece eğilimlerin hakkında her şeyi anlattı. Geçen gün telefonda konuştuğun kişi oydu, değil mi? Günlerini bana işkence ederek geçirirken gecelerin için plan mı yapıyordun?"

Bir an için suçlama karşısında o kadar şaşkına döndü ki, bu benim akıl sağlığımı sorgulamama neden oldu. Dürüst olmam gerekirse bunun peşinde olmaktan bile nefret ediyorum. Ondan bir cevaba ihtiyacım var. Ama ben yaparım.

"Miriam sana... tam olarak kiminle konuştuğumu söyledi?" O sorar.

Gözlerimi devirip uzaklara bakıyorum. "Sizce kim, Judge? En sevdiğiniz fahişeniz."

Homurdanıyor ve bu beni sinirlendiriyor. Gitmek üzere hareketlendim ama o beni yakalayıp yatağa geri

sürükledi ve ona bakmaya zorladı. Gözlerimiz kilitleniyor ve eğlence yavaş yavaş ondan uzaklaşıyor.

"Geceleri bana eşlik eden hiçbir fahişe yok" diyor yumuşak bir sesle. "Beni bunun için fazlasıyla meşgul ediyorsun. Ama aramızda ne oldu? Bunun bir daha olmayacağını anlamamı istiyorum. Bu yakınlıklar gelecekteki kocan için. Seninle o çizgiyi aşmamalıydım."

Sözleri ağzımda ekşi bir tat bırakıyor ve saklamak istediğim duyguları yuttuğumda umarım onları göremez. Yalan söylediğini biliyorum. Yalan söylüyor olmalı çünkü bir düzeyde benim hissettiklerimi hissediyor.

Aramızdaki bu işlevsiz çekimin tek açıklaması bu. Her ne kadar eninde sonunda başka biriyle evleneceğim fikrine katılıyormuş gibi görünse de bunun doğru olduğunu kabul edemiyorum. Ve bir yanımda sanki beni uzak tutmak için sürekli suratıma atıyormuş gibi hissediyor.

Sanki darbeyi yumuşatmaya çalışıyormuş gibi yüzüme dokunuyor. "Kendine geri

çekilme. Bunu bir daha yapmayacağını bilmem gerekiyor."

Gözlerimin ardındaki acıyı kırıştırıp başımı salladım. Ona neden umursadığını bir kez daha sormak istiyorum ama bunun önemli olmadığını biliyorum. Judge bu durumda kendine bile dürüst olamıyor, dolayısıyla bana karşı da kesinlikle dürüst olmayacak.

"Kendime zarar vermeye çalışmıyordum" diye fısıldadım. En azından öyle olduğumu düşünmüyorum. Kuşkusuz yaptığım pervasızcaydı ama aslında kendimi öldürmeye çalıştığım söylenemezdi. "Ve asla ama asla atlarınızdan birine zarar vermek istemem. Kötü bir sıçramanın bir ata neler yapabileceğini gördüm. Bunu yapmazdım. Niyetim bile değildi. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim." hızlı giderdi. Bir şeye ihtiyacım vardı. Ama arazi tanıdık değildi ve yağmurda zar zor görebiliyordum. Aniden ortaya çıktığında, beni yakalamamı istemedim. Farkına bile varmadım sen bizi durdurmak için üzerimize atlayana kadar neler oluyordu?"

Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum ve Judge bunu görmeli çünkü beni bir daha azarlamıyor. Bunun yerine eliyle sırtımda daireler çizerek beni rahatlattı. O kadar güzel bir duygu ki bitmesini istemiyorum.

Anlamıyorum. Beni bu kadar sık çileden çıkaran bu adam bana nasıl bu kadar huzur getirebilir? Ona baktığımda onun da bunu sorgulayıp sorgulamadığını merak ediyorum.

"Bir daha denemeyin" diyor, sesinde alaycılıktan eser yoktu. "Benimle olmadığın sürece veya ben sana izin vermediğim sürece ata binemezsin."

Karşılık verebilirim ama yapmıyorum. Bana bir gram bile yumuşaklık gösterdiğinde daha fazlasını istememi sağlayan bir şey var. Son birkaç haftanın cehenneminden sonra, ondan bu anları istememem veya ona ihtiyaç duymamam gerekirdi ama istiyorum. Yaptığı şeyden dolayı onu asla affetmeyeceğimi ona söylediğimi biliyorum ve bir yanım hala affetmedi ama şu anda bu, temel insani ihtiyaç olan rahatlık ihtiyacımın gölgesinde kaldı.

"Bana Miriam'la ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Bakışlarımı çoktan kavgaya hazırlanmış olan ona kaldırdım ama o başını sallayarak beni durdurdu. "Bu sefer dinleyeceğim. Lütfen söyle bana."

"Sana söylemiştim." Dudağım titriyor, ihanet sinirlerimi yeniden diken diken ediyor. "Sadece bana ceza kazandıracak bir gerçeği tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yok."

Bunu uzun zaman önce babamla ve hatta Santiago'yla zor yoldan öğrendim. Hayatımdaki erkeklerin hepsi, ben ne söylersem söyleyeyim, kendi istediklerine inanma eğilimindeler. Birisi sizin gerçeğinize meydan okuduğunda, bu sizin kendi gerçekliğinizi sorgulamaya başlamanıza neden olur. Yaşadığınız her şeyi geçersiz kılar. Ve Judge'ın bunu bana tekrar yapmasına izin vermeyeceğim.

"Mercedes." Beni ikna etmeye çalıştı ama başımı salladım.

"HAYIR. Tekrarlamıyorum. Güvenime ihanet ettin. Öyle olmadığım halde beni

yalan söylemekle suçladın. Bunu bir daha yaşamayacağım.

Ondan kavga beklemem gerektiğinden emin değilim ama bana kavga vermiyor. Bunun yerine, sonunda elinin dokunuşuyla bu sessizliği bozana kadar gergin bir sessizliğe bürünüyoruz. Parmakları ensemdeki deri üzerinde gezinirken ilk başta ne yaptığından emin olamadım. Sonra aklıma IVI dövmemin orada olduğu geldi. Her üye gibi benim de bir tanem var. Ama Judge'ın sessizce düşündüğü şey bu mürekkep değil. Üstündeki boş alana dokunuyor. Evlendiğimde kocamın aile arması için ayrılmış olan.

Ona doğru döndüğümde gözlerimiz çatışıyor ve aniden eli düşüyor. Ne yaptığını bildiğimi biliyor. Demek ki bunu düşünüyordu. Zaten beni kaybetmenin yasını mı tuttuğunu yoksa başka bir şey mi düşündüğünü anlayamıyorum. Olabilecek bir şey.

Cevabım, yüz hatları tekrar sertleştiğinde ve sesi o bilinen çelik keskinliğini yeniden kazandığında geliyor. "Hadi. Hadi seni temizletelim."

21

Mercedes

Judge sözüne sadık kalarak bana bir daha dokunmadı. Daha fazla hafta geçti. Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum. Kendime ait bir hayatım olması ne kadar zaman önceydi? Bazı açılardan sonsuzluk gibi geliyor. Bazılarında sanki hiç zaman geçmemiş gibi geliyor.

Judge'ın beni uzakta tutma programının bir parçası olarak zamanımı meşgul etmenin yollarını buluyor gibi

görünüyor. Hala her sabah ahırları temizlemek için kalkıyorum ve o da atlarla ve köpeklerle daha fazla vakit

geçirmeme izin veriyor. Sanki yavaş yavaş bana daha fazla sorumluluk veriyormuş gibi görünüyor. Artık günlerimi ahır görevlerinin yanı sıra atları fırçalayarak, beslenmeye yardım ederek ve köpekleri gezdirerek geçiriyorum. Çok geniş olan araziye araştırıyordum. Fırsat bulduğumda yaptığım ilk şeylerden biri tabii ki bir çıkış yolu aramaktı ama görünen o ki tüm arazi kapılarla kapatılmış. Sadece bu da değil, Judge'ın da tesiste yaşayan personeli var ve çoğu Egemen Oğul'da olduğu gibi bir güvenlik sisteminin mevcut olduğundan oldukça eminim. Aksine inanmam aptallık olur.

Eski taş binalardan birinde arka tarafta kapıya benzeyen bir şey buldum ve merakımı çekti. İçeri girip orada ne olduğunu görmek istedim ama henüz bunu yapacak cesareti bulamadım. Her gün kendime bunu yapacağımı söyleyip duruyorum. Ama bir şey beni geride tutuyor ve bunun ne olduğundan henüz tam olarak emin değilim. Judge bana daha fazla dolaşım özgürlüğü tanıdığından beri ruh halim iyileşti ve günlerimi fiziksel aktivite yaparak geçiriyorum. Kaçırdım. Arkadaşlarımı ve hava derslerimi özledim ve Judge'a onları ne zaman görebileceğimi sormak istiyorum. Ama bu onun bana birden fazla kelime

homurdanmasını gerektiriyordu. Ya da gerçekten bana bakıyor.

Dışarıda olmadığım zamanlarda evde dolaşmaya başladım. Miriam hâlâ her köşedeymiş gibi hissettiren bir yerde gizleniyor ama artık günlük hayatıma o kadar dahil değil ve bu minnettar olabileceğim küçük bir şey. Yemeklerimi Lois ve tazılarla yiyorum. Öğleden sonraları da piyanonun başına oturup çalışıyorum. Judge bana ilk kez piyano çalışmalarına devam etmem gerektiğini söylediğinde nota sayfalarını onun kafasına fırlatmaya hazırdım. Ailemizi derinden sarsan patlamada babam ve ağabeyim öldüğünden beri oynamamıştım. Bu olay Moreno ailesinin entrikalarının sonucuydu; Santiago, Ivy Moreno ile evlendiğinde intikamını alacağımıza yemin ettiği bir olaydı. Ama bana vaat edilen intikam yerine, kardeşimin yok edeceğine söz verdiği kadına olan aşkının olduğu ön sırada bana verildi. Babamızın ve ağabeyimizin nasıl öldüğünü ve kısa süre sonra annemizi çalan acıyı tamamen unutmuş gibi görünüyor. Neredeyse bir gecede hayatlarımız büyük ölçüde değişti. Uzun süre bu acının içinde boğulduğumu hissettim çünkü yapılacak en doğru şey buydu. Leandro ve annem için bu doğrudu. Ama benim başka bir yanımda daha vardı. Babam gittiğinde... biraz rahatlama hissedem.

Seni en çok inciten kişiyi hâlâ umursadığın karmaşık bir aşk türüdür. Biyolojik olarak ebeveynlerimizi sevmeye programlıyız. Bizi yetiştirmeleri için onlara güveniyoruz, ancak bu sistem başarısız olduğunda çocukken sahip olduğunuz ihtiyaçları değiştirmez. Hala onların korunmasını arzuluyorsun. Onların aşkı. Sana zarar verecek olanlar onlar olsa bile.

Her gün piyano çalmam konusunda ısrar eden babamdı. Saatlerce, bu beceriyi mükemmelleştirmem yönündeki direktiflerinde acımasızdı. Doğal olarak sahip olduğum tek yetenek buydu ve o da beni diğer Cemiyet kızlarından ayıran şeyin bu olacağına karar vererek bu yeteneğin üzerinde yoğunlaştı. O bu işe sanki tam zamanlı bir işmiş gibi davrandığında ben sadece bir çocuktum. Parmaklarım su toplayıp kanayana kadar beni oynamaya zorlardı. Ve eğer direnmeye cesaret edersem kırbaçlanıyordum, kürek çekiyordum ya da sopayla dövülüyordum. De La Rosa malikanesinde dayak alışılmadık bir durum değildi ve bazen sanki onları haklı çıkarmak için bir nedene gerek yokmuş gibi geliyordu. Sadece çocukların kendi yerlerine konulması gerekiyordu.

Leandro ve Santiago ellerinden geldiğince beni korumaya çalıştılar. Ama benim gibi onların da programları yoğun. Bazen onlar okuldaydı ve ben kendi başımın çaresine bakmak için yalnız kalıyordum. İşte bu anlardan birinde babama artık piyano çalmak istemediğimi söyleyecek cesareti topladım. Bu ne kadar aptalca bir fikirdi. On yaşındaki beynim bu kadar kabadayılığın sonuçlarını anlayamayacak kadar olgunlaşmamıştı.

Yine de, kardeşlerimin sık sık yaptığını gördüğüm gibi, davamı savunmaya ve fikrimi korumaya hazır olarak ona gittim.

Bir gece sarhoşken çalışma odasına girdim. Bu benim ilk hatamdı. Belki de

bunun benim lehime işe yarayacağını düşündüm. Sarhoş bir haldeyken isteğimi kabul edebilir ve bundan geri dönüş olamaz.

Beni sevmesi ve koruması gereken adamın karşısına oturdum ve zamanımı mükemmelleştirmek için harcayabileceğim bir dizi alternatif beceriyle birlikte hazırladığım konuşmayı okudum. Dansın en sevdiğim şey olduğunu söyledim ona. Sanki bu çok saçmaymış gibi güldü ve bana gitmemi söyledi ama ben gitmedim.

Yapmamam gerektiğini bildiğim şekilde ona yalvarmaya devam ettim. Ona piyanonun artık eğlenceli olmadığını söyledim. Artık bunu eğlenceli olmaktan çıkarmıştı.

O gece oturduğu yerden kalktığında gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. Doğrudan cehennemin derinliklerinden gelen bir iblis gibi. Bana yapmaya değer bir şeyin eğlenceli olup olmadığını sordu. Tabii buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ona sınıfımdaki diğer kızların zamanlarını eğlenceli şeyler yaparak geçirdiklerini anlattım. Hırladı ve benim diğer kızlar gibi olmadığını söyledi. Ben bir De La Rosa'ydım ve bu ismin hakkını vermem gerekiyordu. Her nasılsa o zaman bile bunu asla yapmayacağımı biliyordum. Yaptığım hiçbir şey babamı memnun edemezdi. Hiçbir şey yeterince iyi olamaz.

İkinci hatam, geri adım atmayacağım için ona De La Rosa olduğumu göstermeye kararlı olarak iddiamı

sürdürmeye çalışmaktı. Bunun için cezalandırılacağımdan şüphem yoktu. Her zaman fikrimi söylediğim için

cezalandırıldım. Fazla inatçı olduğun için. Sadece var olduğun için. Ama o gece babam beni kiliseye sürükleyip işkence aletlerini çıkardığında bir şeyler farklıydı. En başından beri bana kemerle beklediğimden daha sert vurdu ve ben asla yapmamam gereken şeyi yaptım.

Ben ağladım. Bu sadece öfkesini körükledi. Bana zayıf olmamam için bağırarak daha sert bir şekilde tekrar vurdu. Ama o an ne kadar uğraşıysam gözyaşlarımı tutamadım. Erkeklerin kendilerini savunmasının sorun olmadığını ama kızların kabul etmemesini anlayamıyordum. Hayatta kendi yolumu seçmekte neden özgür olmadığını anlayamıyordum ve var olmamın tek nedeni, bir gün Egemen Oğul'un yetenekli bebeği olmaktı. Hayallerim vardı ve o anda hepsi paramparça oldu çünkü asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. İçimde ne kadar masumiyet varsa o gece öldü. Babamın öfkesinin ağırlığı altında hayattaki rolümü hızla anladım. Onun için kontrol edebileceği dekoratif bir satranç taşından başka bir şey olmadığını anlamaya başladım. Tahtanın etrafında istediği gibi hareket etmek.

İstediğim şeyleri kaybettiğim için yas tuttum, o da beni vahşice dövdü.

Döktüğüm her gözyaşına kemerini öyle şiddetli bir şekilde şaklatarak karşılık veriyordu ki, bu derimi parçaladı ve beni tamamen yaraladı. Ama bu onu

durdurmadı. Sanki böyle bir zayıflık göstermem gerekiyormuş gibi, bu onu daha da kızdırıyordu. Sanki bir De La Rosa'nın kanaması mümkünmüş gibi. Bitirdiğinde hareket edemiyordum. Beni şapelin zemininde, bir daha bir bütün olamayacak kadar kırık bir halde hıçkırarak bıraktı. Beni bulan kişi Antonia'ydı ve buna minnettardım. Yaralarımı temizledi, dikiş attı ve iyileşene kadar haftalarca benimle ilgilendi. O dönemde babam, annemi ne yaptığını görmesin diye Barselona'ya götürdü. Kardeşlerim okuldaydı ve geri döndüklerinde hiç de akılları başlarına gelmeyecekti. Bunun anlamı açıktı. Babam hiçbir zaman açıkça bana hiçbir şey söylemememi söylemedi ama zaten söylemesine de gerek yoktu. Eğer öyle olsaydı, bu ne kadar zayıf olduğumu kanıtlardı.

Bu yüzden onu içimde tuttum. Duygularımı kapattım. Ve onun gölgesindeyken en gerçek benliğimi saklarken, her zaman olmam gereken kişi olma çizgisinde durmayı öğrendim. Piyano çaldım. Zanaatımı geliştirdim. Ve öldüğü güne kadar önüme çıkardığı her mücadeleyi mükemmelleştirdim.

Ama o gidince bir daha oynamayacağıma yemin ettim. Ta ki Judge benden bunu isteyene kadar. İlk başta kızgındım. Acı çekiyordum ve bu yalnızca ailem ya da performanslarımla ilişkilendirdiğimde canlanan anılar için değildi. Kendimi kaybetmenin acısını da çekiyordum. Kendi yolunu seçmek isteyen küçük kız. Yargıca ilk gün ve ondan sonraki birçok gün hayır dedim. Ta ki bir gece uyuyamadığım ve evde dolaşırken tek başıma piyanonun başına gelene kadar. Rahatsız edici anahtarlara baktığımda cezalandırdığım tek kişinin kendim olduğunu fark ettim. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse bir zamanlar bundan keyif almıştım.

Vücudum müzikle sallanırken parmaklarımın fildişi üzerinde uçmasını, çılgınca hareket etmesini sevmiştim. Acıdan önce bana zevk verdiği bir zaman vardı. O gece, eski günlerin hatırına, bunu yalnızca bir kez yapacağımı kendime söyledim. Oturdum ve bir kez oynadım. Ama bana umduğum kapanışı vermedi. Bana başka bir şey verdi. Ve işin tuhafı, bence o şey barıştı. Çünkü bunu başkası için yapmıyordum. Bunu kendim için yapıyordum. Çalmak istediğim müzik, nasıl çalmak istediğim.

O gece geç saatlere kadar ayakta kaldım ve ancak ayrılmak üzere döndüğümde Judge'ın beni izlediğini fark ettim. Beni görünce tuzağa düşmüş gibiydi. Ay ışığı pencereden süzülerek tenimi ruhani bir ışıltıyla yıkadı ve sanırım birçok yönden Frankenstein'in canlanmasını izlemek gibiydi. Kendimi bildim bileli ilk kez yaşadığımı hissettim ve Judge da bunu görebiliyordu.

Bundan sonra yeni müzik notaları ortaya çıkmaya başladı. Benden hiçbir şey talep etmedi. Sormadı bile. Ama her gece oynamak için gizlice aşağıya indiğimde, onun varlığını arkamda, karanlıktan beni izlediğini hissediyordum. Kaçınılmaz olarak bu seanslar gündüz saatlerime de yansdı. Ve şimdi kendimi öğleden sonralarımı güzel enstrümanın önünde geçirirken buluyorum. Judge benden zor bir şeyi oynamamı isteyecek ve ben onu reddetmiyorum. Nedenini

bilmiyorum ama bu aramızda özel bir şeymiş gibi geliyor. Gizli bir dil gibi. Bir hediye.

Bu öğleden sonra, Ayışığı Sonatı ile Gaspard de la nuit arasında bir yere yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, onun bana bir meydan okuma daha yapmasını bekliyorum. O bunu yapmayı seviyor ve ben de gizlice onlarla tanışmak için ayağa kalkmayı seviyorum. Ama bunun yerine omzumun üzerinden baktığımda parmaklarım tuşların üzerinde duruyor ve keskin bir nefes alıyorum.

Bugün beni izleyen sadece Judge değil. Yanında duran ağabeyim o kadar melankolik görünüyor ki bende ağlama isteği uyandırıyor. Ama gözlerinde başka bir şey var. Gurur dışında hiçbir şeyle karıştıramayacağım bir şey.

"Durma" diyor bana. "Şarkıyı bitir."

Ona çok ufak baş sallamalar yapıyorum ve performansıma her şeyimi vererek bitirmek üzere dönüyorum. Belki de bu benim özür dileme şeklimdir. Belki de beni hâlâ sevdiğini bilmeye ihtiyacım var. Ne olursa olsun, bitirdiğimde ondan ihtiyacım olduğunu düşündüğüm her şey yüzünde yok oluyor.

"Beni görmeye mi geldin?" Soruyorum.

"Evet." Yüz hatlarının yumuşaklığı kaybolup taşa dönüyor. "Karımın odasında bıraktığınız aspirini sormaya geldim."

"Aspirin?" diye tekrarlıyorum, sorunun ardındaki anlamı anlamaya çalışıyorum.

"Evet," diye homurdandı. "Ona verdiği aspirin. Kendisini ve çocuğumu öldürmek için kullandığı aspirin." "Çocuk?" Sesim çatlıyor, ihanet böcekler gibi tenimin altında sürünüyor. "Sen...onu hamile mi bıraktın?"

Bunun düşüncesi bile beni öfkeliyor. Ve şimdi, yaptığım şey yüzünden gitmemi asla istemediğini görebiliyorum. Ona aşık olduğu için gitmemi istedi. Ailemizin boşuna ölmediğine dair güvence verdikten sonra babasının günahlarının bedelini ödeyeceğine söz verdikten sonra. Sanki onu öldürmeyi hiç planlamamış gibi buraya bana onun hamile olduğunu söylemeye geldi.

"Nasıl yapabildin?" Ona tiksintiyle dudak büküyorum, "O düşmanın, Santiago. Bunun neresini hatırlamıyorsun?" Cevap veren Santiago değil. Bu Judge. Bana doğru yaklaşıyor, yüzümü avucunun içine almak için uzanıyor ve bu tamamen kafamı karıştırıyor. Çünkü onun dokunuşunu kaçırdığım fikrini reddetmeye çalışmışım. Bunun için acı çekiyordum. Ama şu anda üzerimdeki Judgeiyetini, gücünü ve Judgeiyetini hissedince bunu inkar edemem. Tehdidini kulağıma fısıldamak için eğildiğinde, omurgamdan aşağıya bir zevk ürpertisi yayıldı.

"Davranmak."

Bir anlığına gözlerimi kapatıyorum, kalbimin düzensiz atışını dengelemeye çalışıyorum. Üzerimde nasıl bu etkiyi bıraktığını anlamıyorum. Hiç mantıklı değil. Bir parçam sırf onun dokunuşunu daha fazla garanti edebilmek için, ceza

şeklinde de olsa itaatsizlik etme eğiliminde. Ama burada Santiago varken değil. Tartışılacak önemli konular olduğunda hayır.

Titreyen bir nefes verip başımı salladım ve Judge beni serbest bırakmakta tereddüt etti. Onunla tanışmak için gözlerimi açtığımda, sanki şu anda başka hiçbir şey yokmuş gibi. Her şeyi gölgede bırakıyor. Ta ki, içinde bulunduğu büyüden kurtulana ve parmakları yüzümden çekilip beni tekrar soğuyana kadar. Şu anda bu duyguları açığa çıkaramam, bu yüzden iddialarıyla doğrudan yüzleşmeye kararlı bir şekilde odak noktamı Santi'ye veriyorum.

"Onları ona kasten verdiğimi düşünüyorsun," diyorum. "Kendini öldürmek için. Bu yüzden buraya geldin." "Olasılıkların dışında bir şey değil," diye acı bir şekilde yanıtlıyor. "Başka hangi planlarını yarım bırakmış olabileceğini bilmem gerekiyor."

Duygular gözlerimi yakıyor ve başımı ona doğru eğiyorum. Kendimi kontrol altına almadan önce bunu sakla." "Başka planım yoktu Santi. Ağrısı için ona aspirin verdim. Tek amacım buydu. Değerli karınızı veya çocuğunuzu asla incitmek istemedim."

"Senin iyiliğin için umarım bu da başka bir yalan değildir." Gitmek için dönüyor ama bir şey beni kemiriyor. Sakladığım bir şey daha var. Ve ona denediğimi göstermek istiyorum. Dürüst olmak istiyorum, bunun onu daha çok üzeceğini bilsem bile.

"Lanet olsun, bekle bir dakika," diye patladım. "Sana söyleyecek bir şeyim var." Durup döndü; yüzündeki tedirginlik, ihanetime karşı acı verici bir darbe daha hazırladığının açık bir işaretiydi. Sanırım bu noktada daha fazla bir şey beklememeliyim.

Bunu tamamen açıklığa kavuşturmak isteyerek, "Sana Ivy'nin hatırı için söylemiyorum," diye duyuruyorum. "Sana söylüyorum çünkü bana güvenebileceğini göstermek istiyorum."

"Nedir?" O sorar.

Bir an için sinirlerim bana galip geldi ve sonra bakışlarım sanki onun onayını ararmış gibi Judge'a kaydı. Anlamış gibi görünüyor, sessizce başını salladı ve devam etmem için bana güvence verdi.

"Bu, şu doktor Chambers'la ilgili." İlk kelimelerin ağzından çıkması zor ve Santiago şimdiden sinirlenmiş görünüyor. Bu yüzden fırsatım varken her şeyi açıklamak için acele ediyorum.

Ona, Santi zehirlendikten sonra Ivy'nin kardeşini nasıl takip etmeye başladığımı anlattım. Onu birkaç kez takip ettiğim depo birimi ve bunun ne kadar şüpheli görüldüğü hakkında ayrıntılara giriyorum. O zamanlar bunu bilmemin imkanı yoktu ama Abel'in neredeyse kardeşimin hayatına mal olacak saldırıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Aslında emri kimin verdiğine bakılmaksızın saldırıdan beni sorumlu tutuyor. Ne sakladığını görmek için depoya nasıl girdiğimi anlatıyorum ve bunu yaparken hem Judge hem de Santiago aynı anda

bana bakıyorlar.

Onların sessiz onaylamamalarını görmezden gelerek sözlerimi duyurmak için acele ederek devam ediyorum. Doktorun ölümüne dair delillerden bahsediyorum. Bulduğum kanlı cüzdan. Ofisindeki tüm dosyalar. Abel'in onları saklamasının bir nedeni var ve kardeşimin, Ivy'ye karşı hisleri ne olursa olsun, onun kardeşine güvenilemeyeceğini bilmesine ihtiyacım var.

"O tehlikeli, Santi," diye hırladım. "Ve telefonda bir şeyler söylediğine kulak misafiri oldum. Düşünmeden duramadığım bir şey."

"Neydi?" Sert sesi endişesini ele veriyor.

"Ivy'yi hamile bırakmana izin vermektense çürümeyi tercih edeceğini söyledi," diye itiraf ediyorum. "Ve eğer bunu yapsaydınız, bebeği ondan kendisi keserdi."

22

Judge

Santiago gittikten sonra Mercedes'e yeniden katılıyorum. Piyanonun yanında duruyor, hâlâ kardeşinin olduğu yeri izliyor. Onu ilk gördüğümde gözlerindeki umudu görmüştüm. Ve hemen ardından gelen hayal kırıklığı. "İyi misin?" Kafasını toparlamak ister gibi salladı, sonra bana baktı. "İyi," diyor soğuk bir tavırla. Benden uzaklaşıyor ve piyanonun kapağını kapatıyor.

Yanına gidip elimi onunkinin üzerine koydum ve önümü sırtına doğru bastırdım. Bana karşı yumuşadığı, bana doğru eğildiği bir an var. Ama bu çok kısa ve benimle piyano arasında sıkışıp kalmasaydı, sanırım geri çekilirdi. "Mercedes." "Ne?" diye bağırdı ve elini benimkinden çekmeye çalıştı.

Ellerimi daha sıkı tuttum ve saçlarını ensesinden çekip omzunun üzerine koydum. O kadar yakındayım ki şampuanının kokusunu alabiliyorum ve parmaklarım IVI dövmesi üzerinde gezinirken kısa nefeslerini duyuyorum.

Üstündeki boşluk. Titriyor ve ben de geriye doğru bir adım atmadan önce derin bir nefes alıyorum. Bir kere. Bir kez izin verildi. Bugün Santiago'nun gözlerinin içine bakmak zaten zordu. İşleri daha fazla karmaşıktıramam.

Mercedes iç geçirip benden uzaklaştı.

"Neden bana daha önce Chambers'tan bahsetmedin? Ve neden bunu tek başına sürdürmenin senin için güvenli olduğunu düşündün ki? Onun ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğin halde Abel'i takip etmek mi istiyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, savunmasını yeniden güçlendiriyor. Bunun için üzgünüm çünkü bu alan, bu oda ve piyano onun için bir sığınak haline geldi. Onu çalarken izlemek, yaptığı müziği dinlemek tek kelimeyle muhteşem. O rahat. Savunmasını, öfkesini, incinmesini bırakacak kadar rahatlamış durumda ve belki de onu gördüğüm diğer zamanlarda olmadığı kadar kendisi gibi.

"Bu iyi. Hiçbir şey olmadı. Ben iyiyim. Affedersin." Çıkışa doğru yürüyor ama kolunu yakalıyorum.

"Seni affetmiyorum." Ve işte yine aramızdaki sürtüşme. Daha önce hiçbir kadınla hissetmediğim yoğun bir gerilim. "Ve ben uzaklaşana kadar benden

uzaklaşamazsın."

Önce elime, sonra yukarıya bakıyor ve dudaklarını yalarken gözlerinin nasıl karardığını görüyorum. Bu sikimi seğirtir ve şu anda dünyada en çok yapmak istediğim şey onun kıyafetlerini çıkarmak, onu piyanonun üzerine eğmek ve dizleri çökene ve benim adım onun aldığı nefes olana kadar onu becermek.

Göğsümden gelen hafif bir uğultu sessizliği bozuyor. Canavar zincirlerini şingırdatıyor. Dışarı çıkmak istiyor. Onu istiyor.

Bir. Lanet olsun. Zaman. Hepsi buydu.

"Peki emrinize uymazsam ne yapacaksınız sayın Judge? Mahkeme salonunda sana böyle mi hitap etmelerini sağlıyorsun?"

Sırıtıyor. "Bunu sevdim. Mercedes unvanını kullanmaya başlayabilirsin."

"Siktir git."

"Dikkatli olmak."

"Dikkatli olmayacağım." Serbest kalmaya çalışıyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Beni piyanonun üzerine eğip şaplak mı atacaksın?

"Kapalı." Onu kendime doğru çekiyorum ve bakışlarımı ağzına, üst kısmının açığa çıkardığı geniş deriye ve destekli sütyenindeki yumuşak göğüslerine indiriyorum.

Sırıtıyor. "O zaman yap. Yap da görelim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dikkatli ol Mercedes. İçtenlikle söyledim."

Serbest kolunun omzunu silkiyor. "Yapmayacaksın. Korktuğun için bana dokunmaya cesaret edemiyorsun." "Korkmuş?"

Parmak ucunda yükseliyor. Konuştuğunda nefesini yüzümde hissediyorum.

"Evet, korkuyorsunuz Judge. Korkarım ikimiz de gerçekten istediğini bildiğimiz şeyi almaktan kendini alıkoyamayacaksınız."

Elimi kolundan sırtına kaydırıyorum, kafatasının tabanına ulaşana kadar parmaklarımı omurgası boyunca gezdiriyorum ve orada bir avuç saç tutuyorum. Düz ayaklara düşüyor ve ben de başını geriye doğru çekiyorum.

"Peki benim istediğim nedir, küçük canavar?" "Ben." Sırıtıyor. "Kesinlikle benim amım."

Cevabım, bir hırıltı, onu gülümsetiyor. Onayla. Sanki bu bir sırımsı gibi. Onu istemiyormuşum gibi davranmaya çalışmak saçma bir düşünceydi.

Başımı eğip piyanonun önünde durması için onu geriye doğru yürütüyorum.

Zorlukla yutkunuyor. Onu o kadar hızlı döndürüyorum ki, bunu beklemiyormuş gibi bağıyor. Elleri piyanonun tepesine düz bir şekilde ulaştığı için piyanonun üzerine yarı eğilmiş durumda.

Zorlandığında ona "Kal" diyorum. Bu onun varsayılanı. Kavga. Her zaman. Ve yine de onu uçuş sırasında alacağım. Onun kendi içine çekilmesi bir daha görmek isteyeceğim bir şey değil. Ve yapmadığımdan emin

olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Büyükbabamın sesi, "Kendine bunu söyleyip duruyorsun," diyor. "Onu istiyorsun. Onu al. O senindir." Elbisesini kışına kadar kaldırıyorum. Koyu kırmızı bir G-string giyiyor. "Kıçınız şaplak yemek için yalvarıyor, değil mi?" Yanaklarını sıkıyor ve sanki bana ikram ediyormuş gibi yumuşatıyor. Onu görünce, hızlanan nefesinin sesini duyunca aletim sertleşiyor. Parmaklarımı külotunun beline sokup yukarı çekiyorum.

İp kıvrımlarına batarken nefesi kesiliyor ve parmaklarının ucunda yükseliyor. "Ne oluyor?"

Üzerine eğildim, bir elimi gövdesiyle piyano arasına kaydardım ve göğsünü avuçlayıp meme ucunu çimdikledim.

diye bağırıyor.

"İstediğim şey senin güvende olman, küçük canavar."

Ben külotunu yukarı çekerken başını çeviriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Size bir soru sorabilir miyim Judge?" "Tabii ki Mercedes'im."

"Geceleri mastürbasyon yaparken beni nasıl hayal ediyorsun? Ayaklarının dibinde diz çökmüş müyüm? Büyük Judge Lawson Montgomery'nin büyük aletine mi tapıyorsun? Yoksa arkadan almaktan çekiniyor muyum?"

Tercih ettiğiniz senaryo nedir?"

Onu dik bir şekilde yukarı çekip yüzünü bana çeviriyorum ama külotunu sımsıkı tutuyorum. Dengemi sağlamak için ellerini omuzlarıma koyuyor. "Sorduğun için teşekkürler. Her ikisinden de keyif alıyorum. Peki ya sen? Seni duyuyorum, biliyor musun? Geceleri kendine gelmeye zorladığında inlemeni duyuyorum." Çılgınca kızarıyor ve bana doğru itiliyor. "Yapmıyorum!"

"Utanmana gerek yok küçük canavar. Bu son derece doğal." Onu aniden serbest bırakıyorum ve yana doğru tökezliyor, duruşu bükülüyor ve aslında elbisesinin altına uzanıp amının ipini çekmeden biraz saygınlık kazanmaya çalışıyor. "Ve gelmeni dinlemeyi seviyorum. Çok hoşuma gidiyor."

"Sen bir pisliksın!" Uzaklaşmak için dönüyor ama kolunu tekrar tutuyorum. Bir konuyu ele almam gerekiyor. Paolo seni mülkteki ek binalardan birinin yakınında gördüğünü söyledi. Gezinebilirsin ama o binalara girmeni istemiyorum."

"Neden? Ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey saklamıyorum. Güvenli değil. Sen uzak dur, Mercedes. Anlıyor musunuz?" "İyi. Gitmeme izin ver."

"Bir şey daha." "Ne?"

"Sen ve ben cumartesi gecesi IVT'da bir partiye katılacağız." "Ne partisi?"

"Bir akşam yemeği." "Neden?"

"Yüzünü göstermen gerekiyor. İnsanlar konuşuyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Beni kolunda gördüklerinde senin hakkında konuşacaklarından korkmuyor musun?" Buna cevap vermiyorum. "Sana bir elbise göndereceğim."

"İyi. Her neyse." Çıkışa doğru yürür ama durur ve geri döner. "Biliyor musun?"

"Biliyor musun?"

"Hamile olduğunu mu?"

Uzun bir sürenin ardından başımı salladım.

Homurdanıyor, sonra tiksintiyle dudağını büküyor ve uzaklaşıyor. Yatak odasının kapısını çarptığını duyuyorum ve günün geri kalanında onu görmüyorum. Bu iyi bir şey çünkü ona dokunmadan onun yanında olamıyorum. Ve ne istediğim konusunda haklı. Geceleri hayal ettiğim şey. Ve bunun durması gerekiyor çünkü ne olursa olsun ona sahip olamam. İstediğim şekilde değil. Asla.

23

Judge

Paolo uzun süredir ailem için çalışıyor. Bahsettiği ek binayı ve neden bundan bahsettiğini tam olarak biliyorum. Ve Mercedes'i, kendisine bir şeyi yapamayacağı söylenirse, o şeyi yapacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Bu onun doğası ve onu kendisinden korumam gerekiyor.

Ormanın içinden binaya doğru yürüyorum. Oraya giremeyeceğinden kendim emin olmak istiyorum. Peki onu nasıl buldu? Evden bir yürüyüş uzaklığında. Tesiste çok sayıda taş yapı bulunmaktadır. Ivy'yi koyacağım kiler de onlardan biri. Geçmişte bunlar öncelikle depolama için kullanılıyordu ama büyükbabam bunu kişisel kullanımı için dönüştürmüştü. Büyürken bir iki kez oradaydım. Annem dahil hepimiz öyleyiz. Hiçbir zaman çağrılmayı isteyeceğin bir yer değil. Babam nazik bir adamdı. Sayılamayacak kadar çok düşükten sonra Carlisle Montgomery'nin tek çocuğu. Ama büyükbabam için bir hayal kırıklığıydı. Çok zayıf. Onun gibi çok az.

Annem Margot Hawkins tek çocuktı. Düşük rütbeli bir Cemiyet üyesinin kızı. Ailesinin erkekleri Egemen

Oğullar değildi. Büyükbabamın Margot ile babamın evliliğini ayarlaması Margot'nun babası için bir nimetti. Bir

Montgomery ile evlenecekti. Mütevazı kızı için bir Egemen Oğul. Bu, çabalamayı düşündüğünden çok daha yüksekti. Çabucak evlendiler ve ilk erkek varisleri -beni- doğurduklarında, büyükbaba doğru şeyi yaptığını biliyordu. Sonra Theron geldi ve büyükbabam babamdan istediği her şeye sahip oldu. İki oğul. Kız çocuğuna gerek yok. Eğer bana bir şey olsaydı Theron benim yerime geçerdi. Ve böylece aileme artık çocuk sahibi olamayacakları söylendi. Annemi rahatsız edip etmediğini merak ediyorum. Her zaman kendini beğenmiş, bencil ve hırslı bir kadın olmuştur. Öğle yemekleri, partileri ve parasıyla yüksek rütbeli bir üyenin karısı olarak sosyete yaşamının tek ihtiyacı olan şey olduğu bir kadın. Bugün hala aynı.

Babam dedemin koyduğu emre uydu ama onun geniş bir aile istediğini biliyorum. Sanırım annemi bile seviyordu. Onun için aynı şeyi söyleyemem. Onu seviyordum ama zayıf olduğunu da biliyordum. Carlisle Lawson Montgomery

gibi bir adamın eşi benzeri yok.

Bu ek binaya giderken annemin kulübesinin önünden geçmem gerekiyor ama onu görmek için durmuyorum. Hala büyükbabamın bu kulübeyi ona bilerek mi verdiğini merak ediyorum. Sürekli bir hafıza. Binaya geldiğimde cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmasına rağmen girmekten çekinmiyorum.

Bina taştan yapılmıştır. Kulübelerden daha eski ve daha basit bir yapı ama aynı derecede sağlam ve muhtemelen daha da sağlam. Odanın girişi daha arkadaydı ve oraya doğru yürürken el fenerimi duvarlara tuttum, içeri girerken Mercedes'in bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum. Ne kadar derine gitti? Doğal ışık hızla soluyor ve zifiri karanlığa dönüşüyor ve el feneri olmadan kör yürüyordunuz. Korkmadığını hayal edemiyorum.

Geçit birkaç dakika boyunca daralırken adımlarım taş zeminde ve duvarlarda yankılanıyor, sonra beklenmedik bir şekilde yeniden açılıyor, kapalı kapıya ulaştığımda tavan daha da yükseliyor.

Test ettim ve Paolo'nun söylediği gibi kilitli olduğunu doğruladım. İyi. Bu kadar ileri gitmiş olsaydı bile, ki bundan şüpheliyim, kilidi aşamazdı.

Cebimin içinden anahtarı çıkarıyorum. Onu tutarken kalbim göğsümde küt küt atıyor, ağırlığını hissediyorum. Her şeyle birlikte bu da bana miras kaldı. Kendi ailemle geleneği sürdürmek sanırım. Onu yakıp kül etmemiş olmam benim hakkımda ne söylüyor?

Anahtarı kilide sokup çeviriyorum, o ses de yankılanıyor. Gerçi bunun kafamın içinde olduğunu düşünüyorum. Hafıza. Bazı anıların uyandırdığı gerçek panik. Alnıma dokunup boşalan teri siliyorum. Sonra kapıyı açarken zayıflığım yüzünden kendimi zihinsel olarak cezalandırıyorum.

Korkunç bir an için sanki o buradaymış gibi geldi. Sanki bu odada yeniden bir çocukmuşum gibi. Hala puolarının, çizmelerinin ve kırbaçlarının derisinin kokusunu alabiliyorum. Hepsi bu yere yapışıyor, nefes almayı zorlaştırıyor. İçeri girip ışığı açıyorum. Giriş olmasa da odanın elektrik kabloları çekilmiştir. Ampul kullanılmadığı için titriyor ama bir dakika sonra soğuk, acımasız bir ışık odanın üzerinde parlıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bir süreliğine telefonumu cebime koyuyorum. Geçmiş olduğunu hatırlamak için o zamana ihtiyacım var. O gitti. Ölü ve gömülü. Hepimiz hayatta kaldık. Yani neredeyse hepimiz.

Derin bir iç çekişle gözlerimi açıyorum. Basit bir oda. Soğuk. Soyunmamız söylenmeden önce titrediğimizde ilk başta havanın ne kadar soğuk olduğunu ama ne kadar çabuk ısındığını hatırlıyorum. Bunu nasıl unutmuştum? Doğruca viskiyi sakladığı dolaba gidiyorum. Bir türlü bitiremediği şişe yarıya kadar dolu. Kapağı kapatmadan önce şişeden sağlıklı bir yudum, ardından bir tane daha içiyorum. Elimin tersiyle ağzımı silip odaya baktım.

Hepsi aynı. Her şey yerli yerinde. Büyükbabamın deri arkalıklı sandalyesi ve

yanındaki küçük masa tozla kaplı. Diğer tüm mobilyalar gibi. Cezalarının araçları. Hiçbir şeyden asla kurtulamadım. Az önce kilitledim ve muhtemelen anahtarı da atmam gerekirdi.

Onun gazabından kurtulan tek kişi babamdı. Geri kalanımız, hatta annem bile yetişkinliğe adım atıp kendisi ile evlenmiş olsa bile ona boyun eğmiştik. Öfkesine. Ve Theron hakkındaki gerçeği öğrendiğinde ona yaptığı şeyi hatırlamak midemi bulandırıyor.

Ama bana izlettirdi. Beni tanıklık ettirdi. Bana kimseye güvenilemeyeceğini öğretmek için. Annem de dahil tüm kadınların fahişe olduğunu. Bu zayıf adamlar kaderlerini hak ediyorlar.

Sonra beni seçmeye zorladı. O zamanlar on altı yaşındaydım. Theron onbeş. Theron'un annemizin uğradığı dayaklardan haberi yoktu. Büyükbabamın onun hakkında daha sonra silah olarak kullanacağı bir şeyler bildiğini bilmiyordum. O kısmı anlamadım, o zaman değil.

Sanırım o zamanlar annem, teslimiyetinin bedelini hem kendisi hem de Theron için ödediğini düşünüyordu. Gerçekten yanlış yönlendirilmiş. Daha iyisini bilmeliydi.

Mercedes'teki işaretleri bu şekilde tanıdım. Büyükbabam annemi cezalandırırken kontrolünü kaybetti. Birisi Mercedes'i cezalandırırken kontrolü kaybetti. Ara sıra çok hızlı hareket edersem veya yanlış yorumlayacağı şekilde elimi kaldırırsam gözlerindeki paniği görüyorum.

Büyükbabam o gece annemi dövecek kadar ne Theron'u ne de beni dövmemişti. Bizi iyice cezalandırdı ama

asla ona yaptığı gibi. Ve büyükannemi de acımasızca cezalandırdığını biliyorum. Ağladığını hatırlıyorum. Hala duyabiliyorum. Belki de kadınlardan nefret ettiği içindir.

Hala büyükannemin ölümünün gerçekten bir kaza olup olmadığını merak ediyorum.

Ama kardeşim hakkındaki gerçeği öğrendiğim gece bir seçim yaptım. Dedeme bağlılık sözü verdim. Annem cezalandırıldı, sonra da kulübelerden birine sürüldü. Babam asla geri dönmeyeceği bir iş için gönderildi.

Babam onu ondan korumadı. Theron hakkındaki gerçeği öğrendiğinde onu büyükbabama ihanet etti. Büyükbabamın ne yapacağını anladığını sanmıyorum. Neler yapabileceğini. Sanırım ondan o kadar korkuyordu ki artık bir erkek değildi.

Bastonlardan birini elime alıyorum. Dedemin tercih ettiği. Kullanımdan dolayı yıpranmıştır. Isırığını hala hatırlıyorum. Biz de Toplumdaki birçok kişiyle aynı şekilde yetiştirildik. Ancak Carlisle Lawson Montgomery çoğu kişiden daha acımasızdı. Ve beni korkutan şey büyükbabamla paylaştığım birçok özellik. Ben ne kadar ona benziyorum. Bunu herkes söylüyor, annem bile. Ama sanırım onun

yerine onu seçtiğim için bana olan nefreti haklıydı. Cebimdeki telefonum titriyor. Böldüğüm için minnettar olarak bunu çıkardım. Tuttuğum özel dedektiften gelen bir mesaj. Az önce bana bir dosya gönderdi. Teşekkür ederek cevap verdim ve ışığı söndürerek odadan çıktım ve Mercedes'in buraya asla girmeyeceğinden iki kat emin olmak için kapıya bir asma kilit takmam gerektiğini düşündüm. Temiz havaya minnettar olarak ormana geri dönüyorum ve Mercedes'in penceresine bakarak eve dönüyorum. Işık açık ve o orada durup beni izliyor. Nerede olduğumu bilmiyordu. Ama kendisine söyleneni yapıp o ek binadan uzak durup durmayacağını merak ediyorum. Yapmazsa beni zorlayacak. Onu çıtır çıtır soyup cezalandırma düşüncesi sikim üzerinde olağan bir etki yarattı. Ona dokunamamamın nedeni de bu. Ona sahip olamam. Korktuğum için değil. Onu içindeki canavardan korumak için.

24

Judge

Cumartesi akşamı Mercedes'in odasına girdiğimde onu son makyajını yaparken buldum. Onun imzası olan koyu kırmızı ruj. Makyaj sadece bu gece için. Biz gittikten sonra odasından kaldırılacak.

Sırtı bana dönük ve elbisenin yara izlerini gizleyecek kadar uzun olduğunu görüyorum. Sadece sırtının kusursuz derisi açığa çıkıyor. Saçları toplanmış ve IVI dövmesini ve onun üzerinde, gelecekteki kocasının işaretinin yerleştirileceği boş alanı görebiliyorum.

Ama bunu düşünemiyorum.

Yansımda Mercedes'in gözleri benim üzerimde. İzlediğimi biliyordu ve bekleyerek bana izin verdi. "Çok fazla?" diye soruyor, tam boyunda duruyor. O çarpıcı. Siyah saçları yukarıya doğru taranmıştı, tek bir tutamı çapkın bir tavırla kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Cilt parlıyor. Gözler yoğun bir şekilde kııştı. Kırmızı elbise, yapıldığı gibi onu kucaklıyor. Omuzlarına ve göğüslerinin arasındaki dolgunluğun bir an için görülebilmesini sağlayan derin V noktasına altın tozu sürdü, ancak bu gereksiz. Zaten fazla güzel. Fazla çekici.

"Gözlerim burada, Judge."

Başımı kaldırdığımda onu eğleniyormuş gibi sırtırken buldum. Eski Mercedes De La Rosa bu gece sahneye çıkacak. Bütün zırhı yerinde. Onun bir Cemiyet etkinliğine geri dönmesi konusunda endişelenmişim ama artık buna ihtiyacım olmadığını biliyorum. Judgeiyet kuracak.

"Fazla değil, hayır," diye başladım, kolunu alıp benimkine soktum. "Çekici. Ama bunu zaten biliyorsun." "Diyorum ama bunu duymayı seviyorum." Genişçe gülümsüyor ve onu odadan çıkarıyorum.

"Kibir çekici bir özellik değil." "Korkaklık da değil."

Rolls'un arkasına binmesine yardım ediyorum ve Raul yerleşkeye doğru ilerliyor.

"Buna geri mi döndük?"

Bana dönüyor, gözleri hesap yapıyor ve başlangıçta ne söylediğini hatırlıyorum. İsteddiği her erkeğe nasıl sahip olabilirdi? İstedğin zaman.

O zaman hiç şüphem yoktu. Artık hiç şüphem yok.

"Eğer kendinize karşı dürüst olamıyorsanız, bu korkaklıktır, sizce de öyle değil mi? Beni taklit ederek, "Neden buradasın Mercedes" dedi, "gerçekten ne istediğini kendine itiraf edemiyorken."

"Senin amın."

"Kesinlikle. Benim amım."

Bir sonraki kısmı fısıldamak için ona doğru eğildim. "Sorun şu ki, bunu istiyorum küçük canavar. Senin o sıkı bakire amcığının sikimi sıkıldığını hissetmeyi çok isterim.

Benim nezaketsiz cevabım karşısında ağzı açık kaldı.

Doğruluyorum, muzaffer. "Ama aramızdan birinin burada yetişkin olması gerekiyor. Küçük canavar için en iyisinin ne olduğunu düşün."

"Bana öyle demeyi bırak!"

"Sorun ne? Tüylerini mi karıştırdım?"

"Siktir git." Kollarını kavuşturup pencereden dışarı bakmak için dönüyor.

Arabaların zaten sıralandığı, düzinelerce zarif giyimli erkek ve kadının avluda birbirine karıştığı yerleşkenin girişinden içeri girerken kıkırdadım.

Arabadan inip elimi uzattım. "Yapalım mı?"

Kendininkini benimkinin içine yerleştiriyor. "Haydi." Cemiyet etkinlikleri için ayırdığı maskeyi takarak kocaman gülümsüyor. Sosyetik. Dünyayı umursamayan zengin, muhteşem genç kadın. Çok yorucu olmalı.

Elimi sırtının alt kısmına kaydardım ve kulağına yaklaşıırken karşılaştığımız bakışları kaçırmadım. "İvy bu gece burada olacak. davranmanızı bekliyorum. Yoksa."

Durup bana bakıyor. "Beni bu yüzden mi getirdin? Miriam'a verdiğim cezanın tekrarı mı?"

Çenem kasılıyor. Görüyor mu? "Aksine. Size desteğini göstermek için gelmeyi kabul etti. O da senin Mahkeme huzuruna çıkmanı benim kadar istemiyor."

O anda yüzü renginin bir kısmını kaybediyor ve sırtının alt kısmına bir daire çiziyorum. "İş bu noktaya gelmeyecek" diyorum.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu, gözlerimin önünde zırhlı kadının altındaki o savunmasız kıza bakarak. "Bundan emin olacağım. Söz veriyorum küçük canavar. Seni koruyacağım."

Bir an için kafası karışmış görünüyor ama yorum yapmasına fırsat kalmadan sözümüz kesiliyor. Balo salonuna girdiğimiz anda Mercedes avizelerden daha parlak parlıyor, ilgi odağı oluyor, gülüyor, hikayeler anlatıyor, hepsinin bildiği ve

nefret etmeyi sevdiği Mercedes oluyor.

Kısa bir süre sonra Santiago, Ivy ile birlikte içeri girer. Mercedes'in onları izlediğini biliyorum ve onları görünce konuşmasındaki kısa duraklamayı duyuyorum. Gerçi bunu başka kimse fark etmezdi. Çabuk iyileşiyor.

"İzin verirsiniz," dedim gruba ve Mercedes'in dirseğini tutarak onu Ivy ve Santiago'ya doğru yönlendirdim ve Ivy'ye benim kim olduğumu anlaması için biraz zaman tanıdım. Onu bodrumda tuttuğum süre boyunca yüzümü hiç görmedi. Ama sesimi duydu. Ve eminim yürüyüşümü, duruşumu ezberlemiştir. Beni tanıdığı anı vücut dilinden anlıyorum. Santiago onu durdurduğunda kasılır ve neredeyse gitmek üzere döner. Onunla konuşurken kulağına fısıldarken yüzündeki ifade dehşet doluydu. Ne dediğini tahmin edebiliyorum. Yanlarına vardığımızda, onu selamlamak için başımı salladım ve Santiago'nun, bir selamlama girişiminde bulunarak kekeleyişinde ona daha da yaklaşmasını izledim.

"Pekala," diyor Mercedes yüzünde geniş bir sırıtışla, elinde içkiyle. Bakışları, gözleriyle buluşmadan önce Ivy'nin karnına düşüyor ve eminim hem Ivy hem de Santiago onun küçümsemesini anlıyordur.

Dirseğini sıkıyorum.

"Santi," diyor Mercedes. "Siz ikinizi dışarıda birlikte görmek çok güzel, küçük bir aile oluşuyor." Bardağında kalanları yutuyor, yanından geçen servisçinin tepsisine koyuyor, dolu bir flüt alıp dudaklarına götürüyor. "Kolay" diyorum ona. Bence elinden gelse içkiyi geri bırakırdı.

O sırada Meclis Üyesi Hildebrand'ın sekreteri yanımıza yaklaşıyor. Adını hatırlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Onu selamlıyoruz ve o da Santiago ve benimle biraz konuşmak istiyor.

"Siz hanımlar, beş dakika boyunca kendinize Judge olabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Soruyorum. Küçük canavarımın bunu yapıp yapamayacağını görmek için en iyi zaman bu.

Mercedes gülerek Ivy'nin elini tuttuğunda cevabın hayır olduğu hissine kapılıyorum. "Bizim için endişelenmeyin. Biz yetişeceğiz." Ona uyarıcı bir bakış attım, görmezden geldi ve Ivy'yi özel bir oturma alanına götürmek için döndü. Sekreter bize anlatmaya geldiğini tartışırken Santiago ve ben kadınları izliyoruz. Önemsiz bir mesele.

Kadınlar birkaç dakika konuşuyor ve Ivy kendini ayırmaya çalışıyor, yarıya kadar yükseliyor ama sonra tekrar oturuyor. Mercedes'in diğer kadının kalçasındaki kan kırmızısı tırnaklarını özlemiyorum. Mercedes'in tanıdığı biri geçiyor. Adını bilmediğim çevresinden biri. Mercedes onu selamlıyor ve konuşurken buz gibi bir gülümsemeyle dikkatini Ivy'ye çeviriyor.

Santiago, "Duvardaki bir sinek olsaydım" diyor. "Muhtemelen ne söylendiğini tahmin edebilirim." "Maalesef ben de öyle yapabilirim."

Biraz daha konuşuyorlar ve sonunda Ivy, toplum içinde olduğunu unutarak ya da

umursamayarak Mercedes'in kolunu itiyor ve ayağa kalkıyor. Mercedes'in söylediği her şey onu durdurana kadar yalnızca iki adım attı ve Santiago ile ben biraz daha yaklaştık. Bu gece Mercedes'i kaderine mahkum edecek sözleri yeterince yakalayacak kadar yakın.

Mercedes, "Dokuz ay sonra hak ettiğim yere döneceğim," diye tısladı. "Ne dedin?"

"Ya da sekiz ay sanırım?" İçkisinden yudum alıyor. "Neden bahsediyorsun?" Ayağa kalkıp Ivy'ye doğru yürüyor; yaklaşımı bir yırtıcıya benziyor.

Konuşmalarının geri kalanını duyduğumuzda Santiago hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. "Ne sandın? Ailemi benden çalabileceğini mi?" Mercedes, Ivy'ye sorar.

"Ben hiçbir şey çalmıyorum. Kardeşin bir seçim yaptı. Beni seçti."

Mercedes duraklıyor ve Ivy'yi incelemek için başını yana eğiyor. Ve gülüyor.

"Aman Tanrım! Buna inanmıyorum. Sen ona aşıksın. Sen ona ciddi anlamda aşıksın."

"Ben..."

"Eh, zavallı, aptal Ivy," diyor, daha yakına eğilerek, Ivy'nin saçından bir tutamı işaret parmağının etrafında döndürüyor. "O seni sevmiyor. Seni asla sevemezdi. Babanın ona yaptıklarından sonra olmaz. Bize." Ivy'nin yüzü soluklaşıyor.

"Şimdilik küçük zaferinizin tadını çıkarın. Ama onun için ne olduğunu ve sana ne için ihtiyacı olduğunu unutma. Ona varisini verdiğinde artık elveda, Ivy."

25

Mercedes

"Mercedes." Ben daha arabaya ulaşmadan ondan uzaklaşmaya çalışırken yargıcın sesi uyarı doluydu. Evde beni bekleyen cezanın hoş olmayacağını biliyorum ve şu anda, sarhoş ruh halimde, ondan gerçekten kaçıp kaçamayacağımı sorguluyorum. Cevap, elinden kurtulup neredeyse yüz üstü kaldırıma düşeceğim zaman geldi. Yargıcın çelik gibi kolu beni arkadan yakaladı ve çok az bir çabayla beni kendisine doğru çekti, ardından da beni Rolls Royce'a doğru sürükledi.

Ona direniyorum, onu üstümden almak için deli gibi çabalıyorum ama insanlar bana bakmaya başlıyor ve avludan bu sahneyi izleyen üç tanıdık yüzü fark ettiğimde aşağılanma beni canlı canlı yakıyor. Giordana, Dulce ve Vivien flüt şampanyalarını yudumluyorlar, acımdan zevk alırken gözleri yüzüme kilitlenmiş durumdalar. Bu kadınların benim arkadaşlarım olması gerekiyordu ama artık hiçbir zaman öyle olmadıklarını görebiliyorum. Bu kadar zamandır nerede olduğumu sorma zahmetine bile girmedikleri için bu gece bunu açıkça ortaya koydular. Kısa sohbetimizde benim refahımla ilgili hiçbir endişe yoktu ve onların yokluğumdan keyif aldıkları açıktı. Bu acı gerçek canımı acıtıyor ama bir şey için minnettar olabilirim o da Vivien'in yüzündeki öfkedir.

Judge için her zaman bir meşale taşıdı. Onun varlığını bildiğinden bile

şüpheliyim ama sosyal etkinliklerde onun dikkatini nasıl çekmeye çalıştığını çok net hatırlıyorum. Onun karanlık, yakışıklı yüz hatlarına ve güçlü, baskın kişiliğine nasıl da özlem duyuyordu. Bir gün onu sürekli bir bekardan kocasına dönüştüreceğine dair kuruntulu hayaller kurmuştu ve şimdi bunu onun için istemeden mahvetmiş olduğumu görebiliyorum.

Belki soğuk, kararmış kalbimden, belki de kan dolaşımında dolaşan alkolden. Her ne ise beni cesurlaştırıyor ve daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, avuçlarımı hiç uyarıda bulunmadan Judge'ın göğsüne bastırdım ve onu arabaya doğru çarptım. Şaşkınlıkla homurdandı ve bedenimi onunkine bastırıp dudaklarını benimkilerle yakaladığımda bu sesi yuttum.

Bildiğim bir şey varsa o da Cemiyet'in tamamen görünüşle ilgili olduğudur. Bu küçük gösteri, düşmanlarıma haftalarca dedikodu yapacak bir şeyler bırakmakla kalmayacak, aynı zamanda işleri benim lehime çevirecek. Eğer onunla birlikte olmak istediğimi düşünürlerse... bunun bir tür ateşli, işlevsiz ilişki olduğunu düşünürlerse, o zaman halka açık alanda kimseye kur yapmaya cesaret edemeyen tek adam olduğumu iddia ettiğim için Cemiyetin tüm kızları tarafından övüleceğim. Ben kahrolası bir efsane olacağım ve Judge halka açık sergimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacak.

Arkadaşları kaşlarını kaldıracak. Uygun olan her kadın isimlerimizi fısıldayacaktır. Onun ahlakını sorgulayacaklar. Ona kesin bir yargıyla bakacaklar ve o da bir kez olsun hedefte olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacak.

Bunlar benim en iyi planladığım planlarım. Ama parmaklarımı saçlarının arasından geçirip leğen kemiğimi onunkine bastırdığımda ve inkar edilemez derecede sert olan aletin uzunluğunu hissettiğimde, Judge beklediğim kadar çabuk ayrılmıyor. Bunun yerine, sanki kendine Judge olamıyormuş gibi neredeyse... donuyor gibi görünüyor. Bunu istiyor ve ağzıma doğru inlediğinde, parmakları kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavradığında bu açıkça ortaya çıkıyor.

Bir gösteri olarak başlayan şey başka bir şeye evriliyor ve benim güdülerim, öpücüğünü derinleştirdiğinde içimde körüklediği ateşin arka plan gürültüsüne dönüşüyor. Cesur bir hamle yapıyorum, içeri girmeme izin verene kadar dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve ardından acı dolu bir sesle beni içeri çekiyor. Bu sesi tekrar tekrar çalmak istiyorum. Benimle birlikte her kuralı çiğnediğinde bunu tekrar tekrar yaptığını duymak istiyorum. Ama ben bunu gerçekleştiremeden Judge kendine gelmiş gibi görünüyor. Düzensiz bir nefes alarak geri çekildi, gözleri etrafımızda dolaştı, sonra da bana kısıldı.

"Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun küçük canavar."

Ona tatlı bir şekilde gülümsedim ve o da beni arabaya sürükledi, kıçımı deri koltuğa yapıştırdı ve beni zorla oturttu. Kapıyı kapatıp yanıma oturduğunda ben çoktan yerimi almıştım. kemer tekrar çözüldü.

Kucağına sürünüp yüzünü tuttum, kontrolü geri almaya çalıştım ve istediğimi

itiraf edemediğim şeyi kaptım. Onu kendi kendisiyle savaşıırken, teslim olmak ile bizi yöneten kurallara bağlı kalmak arasında kalmışken görebiliyorum. Kendi kendine beni mahvetmeyeceğini söyleyip duruyor ama bunu istediğini biliyorum ve daha da önemlisi ben onu istiyorum.

Her iki bileğimi de kavramaya çalışırken başarısız olurken, "Sadece teslim ol," diye fısıldıyorum dudaklarına

doğru.

Birini çekip aramıza itiyorum, pantolonundaki şişkinliği avuçlayıp tırnaklarımı onun üzerine sürüp onu ürpertiyorum.

"Kimseye söylemeyeceğim."

"Az önce herkese söyledin." Hırlıyor. "Lanet olsun, Mercedes. Ne düşünüyordun?" Çenesini öperken, "Sikini içimde hissetmek istediğimi düşünüyorum," diye mırıldandım. Sanki bu, bu saçmalığa son verecekmiş gibi, "Sarhoşsun," diye cevap verdi.

"Ben de ıslağım." Elbisemin eteğine uzanıp onu yukarı çekmeye çalışıyorum ama eli demir gibi bir kavramayla elimi yakalıyor ve başını sallıyor.

"HAYIR."

"HAYIR?" Onunla alay ediyorum. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Gözleri birkaç fikir olduğundan emin olduğum şeylerle parlıyor ama onlara hayat vermesi için ona yer vermiyorum.

"Bana istediğimi ver, yoksa verecek birini bulurum."

"Fena halde yapacaksın." Çenemi kavramak için kolumu bıraktı ve parmaklarının sıcaklığıyla beni damgaladı. "Bu tür tehditlerde bulunmadan önce uzun uzun düşünün. Çünkü sana dokunmaya çalışan herhangi bir erkeği bitirmekte hiçbir sorunum yok."

Sanırım bunun beni korkutması gerekiyor ama tek yaptığı şu anda onu daha da ateşli hale getirmek. "Bana istediğimi ver." Kalçalarımı ona doğru sürüyorum.

"Ya da Tanrım bana yardım et, bu gece odama

çıkacağım ve kendimi öyle sert bir şekilde parmaklayacağım ki, bekaretimden geriye hiçbir şey kalmayacak. Sonra ben evlilik yatağında uzanırken kocam beni sert sikiyle siktiğinde..."

"Yeter!" kükrüyor, öfkesinin yakıcı sıcaklığı dudaklarımı yakıyor. "Lanet olası ağzına dikkat et, Mercedes. Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Bu bir emir mi, Sayın Judge?" Ona karşı mırıldanıyorum. "Eğer yapmazsam hükmün ne olacak?"

"Öğrenmek istemezsin." Beni kaldırıp tekrar koltuğuma oturtmak için ellerimi bıraktı ama ben bacaklarımı ona dolayıp direndim.

"Kendin söyledin." Avucumla ereksiyonunu okşadım ve öfkesi azaldı, gözleri kapandı. "Beni başka bir adama vereceksin. Beni kendin teslim edeceksin. Belki de seni düğün gecesine davet etmeliyim ki onun beni sikişini izleyebilesin. Bu

sana beni hatırlayacak bir şey verecek."

Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne kadar iyi bir fikir küçük canavar. Bu oyunu iki kişinin oynayabileceğini biliyorsun, değil mi? Belki de seni Kedi Evi'ne götürmeliyim ve bütün gece en sevdiğim fahişelerle sevişmemi izleyebilirsin. Aletimin önünde nasıl diz çöktüklerini, ona tapındıklarını ve sonra benim geldiğimi yuttuklarını izle..."

"Siktir git." Göğsüne doğru ittim ve bu sefer beni yakaladı ve hiç nezaket göstermeden arabanın kendi tarafıma kaldırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı karanlık bir şekilde.

Yüzümü pencereye çeviriyorum, kıskançlığım beni canlı canlı yiyor. Bunu bilmesinden nefret ediyorum. Gerçekten bunu kastettiğini bilmemekten nefret ediyorum. Bana bir kez güvence vermiş olması hiçbir şey ifade etmiyor. Onu her gece Kedi Evi'ne gitmekten ve onu memnun eden her ne varsa veya kim varsa onu paylaşmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok. Eğer bana dokunmuyorsa, zevkini başka bir yerden alıyor olmalı diye varsaymak zorundayım. Ve bu oyunu başlatan kişi ben olsam da, Judge her zaman oyunu bitirenin kendisi olacağını hızlı bir şekilde kanıtladı. Çünkü tüm güç onda ve ben sadece bir piyonum. Dürtü gergin ve sessizdir ve o bunu değiştirmeye çalışmaz. Onun mülkünün kapısından geçip şoför bizi ön girişe götürene kadar olmaz.

"HAYIR." Ben kendim çıkıp eve doğru koşmaya çalışırken Judge kesiliyor. Beni kolumdan tutup dışarı çıkarıyor ve ahırlara doğru götürüyor.

"Ne yapıyorsun? Beni yalnız bırakın."

"Bu gece Ivy'yle yaptığın şey işe yaramayacak." Sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha soğuktu ve bunun ardındaki öfkenin Ivy ile hiçbir ilgisi olmadığından, daha çok arabada söylenenlerle ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Ondan nefret ediyorum, diye hırladım. "Tıpkı senden nefret ettiğim gibi." Isıran bir ses tonuyla, "On dakika önce sikime tırmanmak istiyordun," diye hatırlattı bana. "Ve sen Ivy'den nefret etmiyorsun. Onu buradaki bodruma kilitlediğimde ona ilgi göstererek bunu kanıtladın. Onun senin düşmanın olması gerekiyordu ama sen onun için üzüldün. Bu seni güçlü yapmaz, Mercedes. Bu seni zayıflatır."

"Lanet olası zayıf olan sensin!" Onu tekrar ittim ama hiçbir yere varamadım. O bir tuğla duvar gibi ve onu hiçbir zaman şu an olduğu kadar içine kapanık görmemiştim. "Sen kim oluyorsun da konuşuyorsun, Lanet olası Lawson Montgomery? İVI tarafından sana saçma bir unvan verildiği için özel olduğunu mu sanıyorsun? Sana haberlerim var... herkes senin pislik olduğunu düşünüyor! Kendi ailenizin bile buraya gelmemesinin nedeni bu olsa gerek. Çalışma odanızdaki fotoğrafları gördüm. Bir erkek kardeşin olduğunu biliyorum ama kimsenin

ondan bahsetmemesi komik. Sanırım o da sana dayanamıyor. Onu uzaklaştırmak

için ne yaptın? Öyle olmalı...”

Beni döndürdüğünde sözlerim aniden kesildi ve eli boğazıma doğru giderek ciğەرlerimden gelen nefesi kesti. Gözlerine baktığımnda ve onda daha önce tanık olduğum hiçbir Şeye benzemeyen bir öfke grdğmnde büyük bir hata yaptığımı biliyorum.

"Lanet ailem hakkında hiçbir Şey bildiğini sanma." Elleriyle boğazımı daha da sıktı, ben de ellerini tırmaladım. "Anlıyor musunuz? Eğەر onlardan bir daha bahsedersen, sana daha önce hiç bilmediğın bir acı yaşatacağım. Onu tanıdığımndan beri ilk kez içimi gerçek bir korku kapladı. Karşımda duran bu canavarı tanımıyorum.

İçindeki bu nabız gibi atan, yaşayan öfkeyi tanımıyorum. Başka birine benziyor. Bilmek istemediğım biri. Konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir Şey çıkıyor, bu yüzden başımı sallamak zorunda kalıyorum ki yapabileceğım tek Şey bu. Yine de Judge beni hemen serbest bırakmıyor. Gözleri o kadar karanlık ki ona bakamıyorum bile. Ve ancak gerçek bir gözyaşı dktğmnde nihayet gitmeme izin verdi ve ben öksürüyorum ve tkryorum, ciğەرlerime hava çekmeye çalışıyorum.

Eğەر bir tür özür bekleseydim, beni ahırlara götürüp ahır kapılarından birini açarken özür almadığımı açıkça belirtti.

"Alın."

Kıpırdamayınca beni zorla içeri çekiyor, boyun eğmeyen kollarının arasında döndürüyor ve çıkarmaya başlamadan önce elbisemin fermuarını açıyor.

Daha iyi muhakeme gcme rağmen direnmeye çalışıyorum ama nafile. Hala nefesimi toparlamaya ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ve ne kadar mücadele edersem edeyim, bu yeterli değil. Bir dakika içinde Judge beni çırılçıplak soydu ve elbisem p gibi ahırın zeminine fırlatıldı. Sırada sutyenim var ve çıplak elleriyle dantel tangamı parçalayıp onu da bir kenara fırlatıyor. Üzerimde gezinip sanki zayıf yönlerimi arıyormuŐ gibi beni değەرlendirirken bakıŐlarında en ufak bir sıcaklık kalmadı. Bu beni korkutuyor ama beni tek başıma içeriye kapatması ve çizmelerinin yerde yankılanması kadar değil. Orada, samanların üzerinde çıplak duruyorum, kucağında bir binicilik ipi ile geri döndüğünde ve yanına yere fırlattığında neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

“Diz k,” diye emrediyor.

Başımı sallayıp onun etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o bir avuç saımdan tutup beni durduruyor. "Benimle dalga geçme." Kelimeleri kulağımna üflüyor.

"Senin açısından sabrım tükendi ve gerçekten neler yapabileceğimi bilmek istemiyorsun."

Tehdidi korkuyu omurgamdan aşağıya doğru fırlattı ve zihnimin bana koŐmam için bağırmasına rağmen beni kolayca yere indirdi ve yüzümü samanların içine itti. Sırtıma biniyor, deri kayıŐlara ve birazına uzanıyor ve göğsüm çaresizce bastırmaya çalıştığım duygunun gücüyle inip kalkmaya başlıyor.

Bu anlamsız bir egzersiz çünkü metal çubuğu dudaklarımla dişlerimin arasına ittiğinde, aşağılanma yanaklarıma gizleyemediğim daha fazla gözyaşı döküyor. Daha sonra deri kayışları geçici bir dizgin haline getiriyor ve bunu bir kurşunla sabitliyor. Ve son zulmü olarak kollarımı daha fazla deriyle arkama sabitledi ve onu bileklerimin etrafına o kadar çok kez doladı ki, onu asla çıkarabileceğime şüphem yoktu.

Ayağa kalkarken tek kelime etmedi, beni yerde çaresiz bıraktı, samanlar çıplak tenime sürtünüyordu.

"Bu gece burada uyuyacaksın." Ucu duvardaki kancaya sabitlerken kelimeleri acımasızca tükürüyor. "Belki yarın sabah seni daha hoş bir ruh halinde bulurum." Ve o son darbeyle beni terk ediyor.

Yargıcın blöf yaptığına inanmak istedim. Kendimi buna ikna etmiştim. Bütün gece beni böyle bırakamazdı. Ancak bir ve iki saat geçtikten sonra umudumu kaybetmeye başladım.

Kollarım uyuşmuştu ve bu pozisyonda sıkışıp kalmaktan tüm vücudum ağrıyordu. Dizgin ve kantarma başımı aşağıya doğru bastırıyordu ve ne yaparsam yapayım rahatlayamıyordum. İlk başta ayağa kalktım ve hareket etmeye çalıştım ama liderlik beni fazla ileri gitmekten alıkoydu. Tek bir yerde durabilirdim ya da uzanabilirdim ama bu seçeneklerin hiçbiri giderek artan acıyı hafifletmeye yetmedi.

Bileklerimin bağlandığı yerde bir santim bile kıpırdamaya çalışırken omuzlarım yandı ama denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Kaçınılmaz olarak yere düştüğümde durum hiç de iyi değildi çünkü artık tüm vücudum samandan çizilmişti.

Beni sekiz saat boyunca burada bu şekilde bırakmayı gerçekten planladığını düşündüğümde gözlerimden yaşlar aktı. Muhtemelen daha da fazlası. Ve buna dayanabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Bu yüzden çaresizlikten, kısıtlamalarımı gevşetmek için aklıma gelen her şeyi denedim. Onları duvar direğinin ahşap kenarına sürttüm ama bu sadece cildin ham olmasına neden oldu. Metal kancayı onları çözmek için bir araç olarak kullanmak üzere onları arkamda yeterince yukarı çekmeye çalıştım, ama bunun için yeterince uzun değildim. İki saat daha geçtikten sonra ciddi bir şekilde ağlamaya başladım. Sonra aklıma bir fikir geldi.

Bileklerimin bağlarını kaldıramayabilirim ama liderliği koparma şansım çok daha yüksekti. Onu duvarın kenarında görmek tahminimce iki saatimi daha aldı ve bu sırada neredeyse kendimi boğuyordum. Ama sonunda, son küçük deri parçası da serbest kaldı ve rahatlama bana yeni bir hayat verdi. Bunu başarmanın

çok daha uzun zaman aldığını fark etmemle bu rahatlama hızla yok oldu.

Şimdi bölme kapısının parmaklıklarının arasından dışarı baktığımda güneşin muhtemelen yakında doğacak olduğunu görebiliyorum. Bu da tüm çabalarımın

boşa gitmiş olabileceği anlamına geliyor. Ve sonra aklıma bir şey geliyor. Ben ahırlara varmadan önce Paolo sık sık sabahın erken saatlerinde buraya gelir ve atları kontrol ederdi. Biliyorum çünkü geldiğimde onu burada gördüm.

Ne olursa olsun, kararımı verdim. Bu sabah o kapıdan kim girerse girsin, buradan defolup gideceğim. Sessizce duvarın yanında oturup bekledim, kuşların cıvıltısını ve güneş ışığının yavaş yavaş ahırlara sızmasını dinledim. Bugün hafta sonu, bu da Judge'ın muhtemelen normalden daha geç uyuyacağı anlamına geliyor ve Paolo da umduğum kadar erken gelmeyebilir. Ama tam yorgunluktan uykuya dalmak üzereyken, girişe en yakın bölmede Temperance'ı selamlarken sesini duyuyorum.

Rahat bir nefes aldım ve çömelip dikkatleri tezgâha çekmek için çıplak ayağımı tahtaya vurdum. Paolo "Orada biri mi var?" diye seslenmeden önce bir anlık sessizlik oluyor.

Çok tutarlı olmamasına dikkat ederek tekrar tekme attım ve sonra benimkine gelmeden önce her bölmeyi incelerken botlarının yaklaştığını duydum. Sonra durakladı ve ben nefesimi tutup mümkün olduğu kadar hareketsiz kalmaya çalışıyorum. Parmaklıklı pencereler ne kadar yüksek olursa olsun bulunduğu yerden beni görmesinin mümkün olmadığını biliyorum.

Sonra olur. Kapıyı dışarıdan kaydırarak açmaya başlamadan önce kilidin açıldığını duydum. Daha tatlı bir ses duyduğumu sanmıyorum.

Ayağa fırladığımda bu onu ürkütüyor ve benim çıplak bedenimin yanından hızla geçtiğini görünce gözleri kocaman açılıyor. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Judge ya dün gece bunu dikkate almadı ya da beni kimin bu şekilde gördüğü gerçekten umurunda değil. Ne olursa olsun, ayaklarım altlarındaki sert zemine çarptığında bunu düşünemiyorum ve elimden geldiğince hızlı ve sert bir şekilde koşmaya başlıyorum.

Paolo'nun arkamdan küfür mırıldandığını duydum ama peşimi bırakmadı.

Cesaret edemiyor. Bunun yüzünden başının belaya girebileceğini düşündüğüm için göğsümde küçük bir suçluluk duygusu oluştu ama umurumda değil.

Umurumda değil. Judge yapmayacağını açıkça belirttiği için artık kendimi düşünmem gerekiyor.

Yargıcın olay hakkında uyarılmasının an meselesi olacağını ve peşine düşeceğini biliyorum. Köpeklerin izimi keşfetmesi muhtemelen uzun sürmeyecek. Ama pes edecek değilim. Şanslar aleyhime olsa bile kaçmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bunun ölümcül bir hata olabileceğini bilerek ahırların yanındaki ormanlık alana yöneldim. Ama en azından korunacak yer ve saklanacak yerler var. Eğer ön kapıya gitmeye çalışırsam şansımın sıfıra ineceğini biliyorum. Çakıl taşları ve dallar etimi yırtarken ayaklarım araziye çarparken boğazım ve kaslarım yanıyor. Canım acıyor ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Daha da kötüsü, her adımda dişlerimi gıcırdatıyor. Saniyeler geçtikçe kendimi taşımak zorlaşıyor ve

bilmediğim bir alanda kaymaya başlıyorum.

Yine de devam ediyorum. Başka seçeneğim yok. Mülkiyet sınırının ötesine geçer geçmez bana yardım edecek birini bulacağım. İnanmam gereken şey bu.

Uzaklarda küçük, tanıdık olmayan bir kulübe gördüğümde tutunduğum umut bu. Onu daha önce hiç görmemiştim ve bunun personelden birine ait olabileceğini anladığımda göğsüm paniğe kapıldı. Bunu düşünürken pencerede tanımadığım bir adamın yüzünü görüyorum ve küçük bir mucize eseri beni görmemiş olmasını umarak sağa doğru koşarken kalp atışlarım hızlanıyor.

Dikkatim dağıldığında, bastığım yeri gözden geçiriyorum, boğumlu bir köke takılıp düşüyorum ve dere yatağına doğru yuvarlanıyorum. İlk önce dizlerim kayalara çarptı ve içgüdüsel olarak kollarımı sallamaya çalıştım ama kollar arkamda kilitliydi ve gövdem öne eğilip yüzüm soğuk sudaki bir kayaya çarptığında darbeyi yumuşatacak hiçbir şey yoktu.

Havayı emmeye çalışırken ağzımdan bir gurultu sesi çıkıyor ama yapamıyorum.

Ve kollarımı kullanmadan kendimi akıntının ağırlığına karşı kaldıramıyorum.

Görüş alanıma karanlık sızıyor ve durumumun korkunç gerçekliği kafama battıkça göğsüm patlayacakmış gibi geliyor.

Altı metrelik suda boğulacağım. Judge yüzünden. Bana yaptıkları yüzünden.

Dönmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Akıntı beni dere yatağı boyunca itiyor, vücudum kayaların kenarlarına çarpıyor. Çok hızlı oluyor. Aklımı baş dönmesi kapladı ve dudaklarım içgüdüsel olarak genişlerken hâlâ havayı çekmeye çalışırken gözlerime yaşlar battı.

Ama soluduğum hava değil. Su.

26

Mercedes

Büyük, kaslı kol beni kendisine doğru çekiyor, o beni uzaklaştırırken kafam göğsüne doğru düşüyor. Öksürüyorum, sesim zayıf, dudaklarım uyuşuyor ve rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Judge bana zamanında ulaştı mı?

Yoksa gerçekten öldüm mü?

İkincisini kabul etmek istemiyorum ve yapabileceğim tek şey, açık bir kapının sesini dinlerken neler olduğunu anlamaya çalışmak ve ardından bir kadının şok olmuş sesi etrafımdaki boşluğu dolduruyor.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Erkek sesi üzerimden yankılanıyor ama Judge olmadığı için pek doğru gelmiyor.

Bu doğru olamaz. Ona doğru kıvrılmışım, kavga edemeyecek kadar zayıftım.

Ama bunun bir önemi yok çünkü bir dakika sonra beni yumuşak bir şeyin üzerine örtüyor. Yatak?

"İsa." Kadının sesi yaklaşıyor. "Cehenneme kadar dövülmüş gibi görünüyor."

Adam beni kendi tarafıma çevirerek, "Şunları üzerinizden çıkarayım," diyor.

O kadar uyuşmuşum ki, kan ellerime geri akmaya başlayana ve sinirlerimi o kadar acı verene kadar bileklerimin etrafındaki bağları çözdüğünü fark edemiyorum, yardım edemem ama çığlık atıyorum. Yumuşak parmaklar yüzüme dokunuyor. "Şşş... sorun değil."

Ona inanmak istiyorum. Şu anda elimden gelen her türlü rahatlığa tutunmak istiyorum. "Lütfen." Konuşmaya çalışıyorum ama sesim bozuk çıkıyor.

"Biliyorum." Başımın etrafındaki derileri ve en sonunda takırdayan dişlerimin arasındaki parçayı çıkarıyor. "Seni ısıtacağım. Gidip duşu açabilir misin?"

Başka bir yerde kaybolan ayak seslerini, ardından başka bir odada su sesini duyuyorum. Baş dönmesi geri gelip bende kusma isteği uyandırırken gözlerimi açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sen kimsin?" Soruyorum.

Adam cevap vermeden önce bir anlık sessizlik oluyor. "Eh, bugün senin kahramanın benim gibi görünüyor." Ben cevap vermeden beni kollarının arasına aldı ve bu sefer gömlek giymediğini fark ettim. Beni banyoya taşıdığına ve duşun sıcak sularının altına adım attığında ten tene temas halindeyiz.

Soğuk tenime çarptığında acıyla çığlık atıyorum ve o da ısıyı daha düşük bir sıcaklığa ayarlayarak beni boyun eğmeyen koluyla vücuduna sabitliyor.

"Daha iyi?" O sorar.

Başımla onayladım. Beni birkaç dakika kendine yaslayarak suyun beni ısıtmasına ve beni neredeyse ölümün eşiğinden döndürmesine izin verdi. Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, aile portresindeki aynı adamı Judge'ın çalışma odasında gördüğüme şaşırdım. Kardeşi olduğunu bildiğim adam. Onun da karanlık özellikleri var. Judge'a her baktığımda midemin titretmesini sağlayan aynı türden vahşi bir yakışıklılık. Ama onda biraz farklı bir şeyler var. Daha medeniyetsiz bir şey. Daha çekici ama aynı zamanda... daha tehlikeli sanırım. "Gördüklerini beğendin mi?" Gözlerimin onun üzerinde dolaştığını fark ettiğinde dalga geçiyor. Durumun tuhaflığına gülmeye çalışıyorum ama çok acı veriyor. Ciğerlerim hâlâ yanıyor ve sanırım öksürerek su kusmuş olmalıyım. Sanırım beni diriltmiş olmalı.

"Ayağa kalkmayı deneyebileceğini mi sanıyorsun?" O sorar. "Temizlenmene yardım edeceğim böylece yaralarını sarabiliriz."

"Evet." Konuştuğumda sesim çok zayıf çıkıyor ama yine de duyuyor ve beni ihtiyatlı bir şekilde ayağa kaldırıyor. Gerçekten ayakta durabildiğimi kanıtlayana kadar beni sıkı sıkı tutuyor ve sonra sabun şişesine uzanıyor. O zaman tamamen çıplak olduğumu ve bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettim ama şu anda bunu umursamayacak kadar alçakgönüllü davranamıyorum. Kendimi temizleyemeyecek kadar zayıfım ve derisinin çatladığı yerden bacaklarıma ve karnıma kan sızıyor. Ayağımdaki kesiklerden bahsetmiyorum bile. Ve hissettiğim kadarıyla, benim yüzümün de oldukça çarpılmış olduğunu tahmin ediyorum.

Bir yabancıyla, seni bu şekilde yıkamasına izin vermek tuhaf bir yakınlık. Judge'ın erkek kardeşi de görüldüğü kadar titiz, ellerinin üzerinde hareket ettiği derinin her santimine dikkat ediyor. Kesikler ve morluklar üzerinde durup onlara daha fazla özen gösterdiğinde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Acıttığı için değil, acıtmasına rağmen, bana karşı nazik olduğu için. "Bunu yapabilirim..." Parmakları giderek aşağı kayarak uyluklarımın iç kısmına doğru kayarken itiraz ettim. "Merak etme." Bana büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. "Gerçek bir beyefendi olacağım, Scout'un Judgei. Ama tam orada bir kesik var."

Kulübede açılan bir kapının sesi beni ürkütüp yerimden sıçratırken kalçamın iç kısmına dokunuyor. Ve sonra her yerde tanıyabileceğim gürleyen ses geliyor. "Nerede o?"

Kadının cevabını duymuyorum ama Judge banyoya girerken yerde yankılanan ayak seslerini kesinlikle duyuyorum. İçgüdüsel olarak kardeşine yaklaşıyorum, onu tanımasam bile koruma arıyorum. Ama bu çok ciddi bir hata, bunu ancak Judge ortaya çıktığında ve ateşli bakışları önündeki sahneye dikildiğinde fark ediyorum.

Tamamen çıplağım, duşta kardeşinin çıplak göğsüne bastırılmışım, avucu tehlikeli bir şekilde uyluklarımın arasında yukarı doğru kayıyordu.

"Theron." Kelimeleri bir iblis gibi hırlayarak söylerken gözleri aramızda geziniyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

27 Judge

Kardeşim geri döndü. Kahrolası kardeşim geri döndü.

Ve aramızda, ona doğru yaklaşan çıplak bir Mercedes duruyor. Lanet aklımı kaybetmek üzereyim. "Lanet ellerini onun üzerinden çek!"

Theron'un gözleri kısılıyor ve ağzının sağ tarafı onunki gibi yukarı doğru kıvrılıyor. Bu şekilde neredeyse

unutuyordum ama her şey sanki onu daha dün görmüşüm gibi geri dönmüyorsa kahretsinsin. Sanki dün beni sırtımdan bıçakladı.

Duşu kapattı ve sahte bir teslimiyet ifadesiyle ellerini kaldırdı, artık dudaklarında tam bir sırıtış vardı.

"Onda senin izini göremiyorum" dedi, Mercedes'e bakıp beni becermeye çalışarak. Çünkü ona yaslanmıştı, sırtı göğsüne, çıplak kıcı da uyluğuna dayalıydı. En azından hâlâ kot pantolonunu giyiyor.

"Sanki bu seni durduracakmış gibi," diye ağzımdan kaçırđım ve koluma bir tokat atan Mercedes'e uzandım. "Dokunma bana!" diyor, sesi kısık.

Theron hâlâ sırıtıyor, bu küçük gösterinin tadını çıkarıyor. Ve arkamızda annemin varlığını karanlık bir gölge gibi hissediyorum.

"Sikiş aşkına." Bir havlu alıyorum, duş kabinine uzanıyorum ve Mercedes'i fiziksel olarak dışarı çıkarıyorum, havluyu omuzlarına sarıyorum ve ona bakıyorum. "Bunu ona sen mi yaptın?" diye sordum Theron'a, bakışlarımı onun başının üstünden ona kaydırarak. Yüzü morarmış, yer yer kesilmiş. Onun da bedeni.

Hayır, pislik. Kadınları dövmekten vazgeçemiyorum." İma etmesi karşısında çenemi sıktım.

Sanki ilk seferde anlamamış gibi, daha alçak bir sesle, "Bu senin alanın," diye ekledi. Bir havluya uzandığında göğsündeki, onu son gördüğümde orada olmayan dövmeyi fark ettim. Kılıç tutan bir el, adaletin terazisi her iki tarafta dengeli. Adalet. Sonuçlar. Montgomery arması. Her ne kadar tam olarak doğru olmasa da.

"Seninle sonra ilgileneceğim," diyorum ve morarmış yüzüyle bana bakan Mercedes'e dönüyorum. Onun acı çektiğini görmek içimde bir şeylerin sarsılmasına neden oluyor. Derin bir nefes alıyorum, havluyu ona sıkıca sarıyorum ve onu kollarıma alıyorum.

"İndir beni, pislik!"

Kardeşim sırtırken ben uyarı amaçlı tutuşumu sıkılaştırıyorum. Saçlarını ovuşturduktan sonra havluyu bırakıyor ve ıslanmış kot pantolonunun düğmelerini açıyor.

Mercedes'e "Onunla gitmek zorunda değilsin tatlım" diyor. "Bana söz ver, ben hallederim."

O ilgilenecek. İnanılmaz. Savaşmak ve zor durumdaki genç kızı kurtarmak için benden ücret aldığını görmüyorum.

"Sen burada kal," dedim ve Mercedes'in itirazlarına rağmen onu kulübeye taşıdım, annemin son ihanetinden duyduğum hoşnutsuzluğu görmesini sağladım. Paolo, Kentucky Lightning'i eyerlemiş ve hazır halde dışarıda bekliyor. Bu sabah ahıra doğru giderken yanından geçen çıplak Mercedes konusunda beni uyardı. Ben Mercedes'i seleye kaldırıp arkasına tırmanırken o da bakışlarını kaçırmaya özen gösteriyor. Sağduyulu ve saygılıdır. Erkek kardeşim? O bambaşka bir hikaye.

Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp Mercedes'inkine sarıyorum. Omuz silkmeye çalıştı ama ben bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çekerek atın hareket etmesi için dilimi şaklattım.

"Ceketini istemiyorum! Senden hiçbir şey istemiyorum!"

Henüz konuşamıyorum. Çok kızgınım. Gerçekten kör oldum. Gerçi parasını kestiğimde geleceğini biliyordum. Hakkı olduğunu düşündüğü şeyi isteyecektir. Sevgili, şantajcı, sırtından bıçaklayan kardeşim Theron geri döndü. Ve lanet eli Mercedes'in bacaklarının arasında, duştaydı.

Mercedes sonunda "Canımı acıtıyorsun" dedi ve tırnaklarının koluma battığını hissettim.

Aşağıya bakıyorum, tutuşumu biraz gevşetiyorum. Derin bir nefes almaya zorlayın. "Ne düşünüyordun sen?" "Beni bir at gibi bağlayıp bütün gece ahırda uyumaya bırakan o pislik sadistten uzaklaşmam gerektiğini düşünüyordum!" Anlıyorum. Hala az önce ne olduğunu çözmeye çalışıyorum. Hala Theron'un yeniden ortaya çıkışı üzerinde çalışıyoruz. Onların bir arada görülmesi. Lanet elleri onun üzerinde. Bu beni deli ediyor.

"Tanrım, Mercedes."

"İsa aşkına, seni kahrolası pislik." "Kelime dağarcığınızı geliştirin." Beni başından savdı.

Eve varıyoruz ve Miriam mutfak kapısından dışarı çıkıyor. Ben inerken Mercedes tiksinti dolu bir ses çıkardı. Onu içeri almak için belinden tutuyorum. Bir kez daha itiraz etti ve ceket üzerinden kayarak çıplaklığını ortaya çıkardı. Miriam'ın sırtımasını özlemiyorum.

Mercedes'e "Benimle kavga etmeyi bırak" diyorum. "Seninle kavga etmeyi asla bırakmayacağım."

"O zaman kaybetmeyi asla bırakamayacaksın."

Onu omzuma atıyorum ve havluyu kışını örtmek için aşağı doğru çekerken onu evin içinden geçirip, perdeleri çekilmiş olduğundan hâlâ karanlık olan yatak odama doğru yürütüyorum. Kapıyı kilitleyip onu yatağa fırlatıyorum.

Havluyu tutuyor ama ben bir köşeyi tutup onu etrafından çekiyorum. Ona bakıyorum, tüm çizikleri, kırmızı, çiğ

derisi. Alnındaki morluk, elmacık kemiğindeki kesik. Bir bileğimi alıp ters çeviriyorum ve kolunu zımpara kağıdı

üzerinde sürüklüyormuş gibi derisinin nasıl görüldüğüne bakıyorum. Başımı salladım, düşürdüm ve morarmış, kesilmiş dizleri fark ettim. Mahvolmuş ayaklarının dipleri.

Geri çekilip ellerimi saçlarıma götürüyorum. Bu kadın kelimenin tam anlamıyla saçımı yolmamı sağlayacak. "Yaptığın şeye yeterince iyice baktın mı?" Bedeni benden açıkta, yumuşak ve çok kırılğan bir şekilde oturuyor. "Sana dokundu mu?"

"Ne?"

Ona doğru eğilip ellerimi iki yanına koydum. "Kardeşim sana dokundu mu?" Sırıttıyor. Geri çekilmiyor. Bu asla olmaz. Çoğu kadın bunu yapardı. Çoğu erkek de öyle. Ama Mercedes De La Rosa değil.

"Dokunmak derken neredeyse boğulmak üzereyken beni dirilttiğini kastediyorsan, o zaman evet. Yani ağızdan ağza konuşuyoruz."

Dudaklarını yalıyor.

diye homurdandım. Ellerim yatakta yumruk haline geldi.

Gülümsemesi genişliyor. "Ve sonra düşümüz var. Yani o kadar zayıftım ki kendimi bile temizleyemiyordum. Beni temizlediğinde nasıl olduğunu

hatırlıyorsun, değil mi? Yani bu, bir erkek arasında çok samimi bir an ve..." Elim tıpkı dün geceki gibi onun boğazındaydı. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi elleri kolumun üzerine kapanıp beni kaldırmaya çalışıyor. Gördüklerinin onu korkuttuğu açıktır. Daha önce sadece birkaç kez oldu ama oldu. Ve neye baktığını biliyorum. Yaratık.

Elimden geldiğince tutuşumu gevşetiyorum. "Sana dokundu mu?" "Nefes alamıyorum" diye bağıyor.

Gitmesine izin verdim ve arkamı döndüm, uzaktan annemin kulübesinin bacasından çıkan dumanı görebildiğim pencereye gittim.

"Beni çıplak, bağlı ve yüzüstü bir derede boğulurken buldu. O benim hayatımı kurtardı. Ona bir minnet borcun var çünkü eğer ölseydim..."

Ona doğru döndüm ve onu ayakta buldum. "Bunu söyleme." "Hangi bölüm?" Boğazı çiğ. Bunu duyuyorum ve onun tüm morluklarını, tüm sıyrıklarını yeniden görüyorum ve içimdeki hayvan sonunda koruyucuya teslim oluyor. Beslediğiniz canavar büyüyen canavardır. Theron canavarını beş yıl önce seçti. Ben benimkini seçtim mi?

İç çekiyorum.

"Gel Mercedes'im. Yaralısın."

Onu durduran şeyin sözlerim mi yoksa ses tonum mu olduğundan emin değilim ama bu kez de tartışmıyor. Yatağın etrafından dolaşıp banyoya gidiyorum ve küvetteki suyu çalıştırıyorum. Kolumu sıvayıp, onun kesikleri için çok sıcak olmadığından ama rahatsız edici olmasın diye çok da soğuk olmadığından emin olmak için sıcaklığı kontrol ediyorum. Memnun kaldığımda, fişini takıp ayağa kalkıp ellerimi bir havluyla kurutuyorum.

Kapıda görüş alanına giriyor, hâlâ şüpheli.

"Kesiklerin ve morluklarınla ilgilenmeden önce onun dokunuşunu senden yıkayacağım." "Ondan nefret ediyorsun."

Buna cevap vermiyorum. Bu yeterince açık. "Ne koşmayı düşünüyordun? Sana zarar vermem. Bunu bilmiyor musun? Seni cezalandıracağım ama asla fazla ileri gitmeyeceğim.

"Dün gece çok uzaktı."

"Dün gece gururunu incittin." "Öfkenizi kaybettiniz Judge."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Başımı eğiyorum çünkü o haklı. Dün gece oldu. Ve yine birkaç dakika önce. O ceza odasını görse ne yapardı? Tepelere doğru koşardı.

Hayır, doğrudan kardeşimin bekleyen kollarına koşardı.

Sık sık duymadığım bir sesle, "Bunun olmasından hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyor. "Beni korkutuyor."

Ona bakıyorum ve bir elimin eklemleriyle yanağını okşamak için aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Seninle kontrolümü kaybetmeyeceğim. Söz veriyorum. Yaraların... Bunu sana asla yapmam. Seni böyle incittim." "Ama zaten yaptın."

Yine sustum. İcini çekerek kolumu çekti, sonra küvete doğru ilerledi ve içeri girdi.

Onu daha sonra açacağım. Şu anda yapamam. Kafam hala dönüyor ve onun bana ihtiyacı var. Tişörtümü çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Yapmak istediğim küvetin kenarına oturup onu temizlemek. Niyetim bu.

Ama suyu kapatmak için uzandı ve bakışlarını bana çevirdi. Beni izleme şekli sanki içimi görüyormuş gibi. Vücudu suya batmış, koyu saçları yüzeyde yüzüyor, yüzü o kadar güzel, o kadar karşı konulmaz derecede güzel ki, kendi kuralımı bir kez daha çiğniyorum. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Pantolonum. Külotumu çıkarırken nefesini tutarak izliyor. Gözleri aletime kaydı ve küvete gidip arkasına tırmanmadan önce onu içeri almasına izin verdim.

Kollarımda dönüyor, banyo zeminine su sıçratıyor.

Onu tutuyorum ve yüzündeki saç itiyorum. Üzerime biniyor ama ben kalçalarını tutuyorum. "HAYIR."

Onaylamadığını homurdanıyor. "Evet."

Onu durdurmak ve karşıma oturması için parmaklarımı kalçalarına batırdım.

"Umurumda değil Judge. Saf olup olmamam umurumda değil."

"Evet. Ve çok açık söyleyeyim, kardeşim bunu yapmayacak. Ondan uzak dur. Şimdi bana ayağını ver." Ayağını kışkırtıcı bir şekilde uyluğum boyunca kaydırıyor. Yakaladım ve ona bir baktım.

"Ondan neden nefret ediyorsun?"

Kardeş rekabeti, dedim onu temizlerken, kaslarına masaj yaparken. Dün gece onu bağlama şeklim yüzünden acı çekiyordu ama bu sabah olanları da eklersek daha da dikkatli olacağım.

"Bunu yapmazsan bana söyleyeceğinden eminim."

Bileğini sıkıyorum. Yüzünü buruşturdu. "Ona sormayacaksın. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun. Ondan uzak duracaksın. Açık mıyım?"

"Sadece kız kardeşlerin birbirini kışkırttığını sanıyordum." "Onu kıskanmıyorum."

"Hayır, kesinlikle."

Dişlerimi sıkıp onu yıkamaya odaklandım, sonra küveti boşalttım. Ona yardım etmeden önce kalçalarıma bir havlu sarmak için dışarı çıkıyorum, kurulamak için de omuzlarına bir havlu sarıyorum. Dokunuşum hafif olsa da onun her ürküşünün farkındayım.

İşim bittiğinde ilk yardım çantasını ve bir şişe rahatlatıcı arnika losyonunu bulup onu yatak odasına yönlendiriyorum.

"Karnınızın üstüne yatın. Önce sırtını yapacağım."

Mercedes dört ayak üzerinde yatağa çıkıp omzunun üzerinden bana bakıyor. Bakarım. Tabii ki bakıyorum. Ben bir erkeğim. "Eğer senin için neyin güvenli olduğunu biliyorsan bana kışını sallamayla bırakıp uslu durursun."

"Hiçbir zaman güvende olmak istemedim" diyor ve yavaş yavaş kendini aşağı indiriyor.

Aletimi ayarlıyorum. Giyinmeliyim -en azından bir çift pantolon giymeliyim- ama yapmıyorum. Ve nedenini düşünmek istemiyorum. Bunun yerine yatağa tırmanıyorum ve kalçalarının üstüne çıkıp omuzlarına, kollarına ve sırtına losyonla masaj yapıyorum.

Onu sırtına çevirmek için kaldırmadan önce parmaklarımla kıcının üzerinde derin daireler çizdiğimde inliyor. Dizlerimi bacaklarının arasına koydum ve losyonu ayaklarına masaj yaparak sürdüm, ilerledikçe kesikleri sardım ve kaslarındaki ağrıyı gidermek için her dizimi sırayla bükтім. Amının tam orada, doğrudan görüş alanımda olduğunun başından beri farkındayım.

Bacaklarıyla işim bittiğinde, arnika'yı göğsüne ve göğüslerine sürmek için üzerine eğildim. Sikim kalçalarının arasına dalıyor ve bacaklarının arasındaki ıslaklığa dokunduğu anlarda derin bir nefes alıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Geride kalmam gereken her şeyi alıyor. O ıslak ve onun tatlı kokusunu alıyorum. Gözlerindeki karanlık sıcaklığı bir kenara bırakın, bu beni öldürmeye yeter. Losyonun kapağını kapatıp bir kenara koyuyorum ve onu izliyorum. İlk başta bakışlarını bana dikti ama sonra bakışları bozuldu ve arkasını döndü.

"Hayır, bu işe yaramayacak. Bana bak," diyorum ona.

Bir dakikasını aldı ama gözlerimle buluştu, yanakları kızarmıştı. "İyi bir kız. Şimdi elini bacaklarının arasına koy."

"Judge..."

"İstediğiniz bu değil mi?" Cevap vermeyince devam ediyorum: "Devam et. Kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

Tereddüt ediyor:

"Yap şunu. Ve bunu yaparken sakın gözlerini benden ayırma."

Yutuyor ve kendisine söyleneni yapıyor, ağzını açıyor, parmaklarını kendi üzerinde hareket ettirirken küçük beyaz dişleri alt dudağını ısıırıyor. Islak amının sesi benim nefes almamı zorlaştırıyor. "

Ben de seni izlemek istiyorum, " diyor.

"Hiç bir erkeği izledin mi?" Cevabını biliyorum ama başını salladığını görmek beni daha da zorluyor: "Sana hiç kimse dokunmadı mı? Seni böyle gördün mü?"

"Asla."

"İyi."

Ona doğru eğiliyorum, aletim yumruğumda ve ağzını öpüyorum. Derin bir öpücük değil. Yavaş. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp başımı göğsüne daldırmadan önce emdiğimde inliyor ve gözlerini kapatıyor. göğüslerinin arasından, göbek deliğinden cinsel organının yarığına kadar uzanan yolu yalıyor, orada duruyor çünkü eğer yapmazsam havaya uçacağım.

"Durma. Lütfen. Buna çok ihtiyacım var."

Sadece bir tat istiyorum. Bir tat.

Bacaklarını ayırıp elini çekiyorum, sonra dizlerini büküp deliğinden deliğine yalamadan önce gözlerime ziyafet çekiyorum. İnliyor ve klitorisini ağzıma aldığımında kıvrılıyor. parmaklarını saçlarımın arasına sokup sırtını bükte, "Aman Tanrım."

Bunu daha önce hiç hissetmediğini hatırlıyorum. Ona asla bir erkeğin dili dokunmadı. Benden başka kimse onu tatmadı ve kahretsin, o çok tatlı mı. Kahretsin, penisim serbest kalmak için ağrırken onu bütünüyle yutmak istemiyorsam .

"Geleceğim" diyor.

Ağzım klitorisinin üzerinde hareket ederken bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Mercedes sırtına doğru eğiliyor, adımını inleyerek saçlarımdan avuç dolusu çekiyor ve dilimin üzerine geliyor. orgazmı uzadı, kalçaları boynuma dolandı. Bittiğinde vücudu yorgunluktan yere yığıldı.

Elimin tersini dudaklarıma silmemi, sonra parmaklarımı bacaklarının arasına sokmamı izlerken gözleri dalgın ve yumuşak bir hal aldı. , orgazmından sonra vücudu çok hassas, ama ben onun ıslaklığını alıp üzerime sürüyorum, sikimi yumrukluyorum.

Mercedes dirseklerinin üzerine tırmanıyor, ağzı sanki ben pompalarken hayranlık duyuyormuş gibi açık. Sonra bana bakıyor. dizlerinin üzerine kalkıp elini benimkinin üzerine kapatıyor, onu öpüyorum, sonra elimle başının arkasına koyarak ona rehberlik ediyorum ve beni deneyimsiz ağzına almasını izliyorum. Kahretsin, ağzı benimle dolu gözleriyle bana baktığını görmek, artık onun boğazını patlatmama yetiyor.

Bir avuç saç tutup yavaşça üzerime doğru yönlendiriyorum, çekerek çıkarıyorum çünkü bu son olacak. Yemin ederim. Ve bunu sonlandırmak istiyorum. Biraz kendime Judge olmak için onu çekiyorum, sonra onu sırtına yatırıp gövdesinin üstüne oturuyorum. Dudaklarını yalıyor ve ağzını açıyor ve bu kadın, kahretsin, bu kadın.

Artık işim bitti. Beni mahvedecek.

Çok derine, çok hızlı ittiğimde boğuluyor ve bana doğru itiyor.

"Rahatla," diyorum ona, nefesini toparlaması için biraz zaman tanıyorum ama tam olarak çekilmiyorum çünkü aletimdeki dili bana bir şeyler yapıyor. "Rahatla küçük canavar. Rahatlayın ve alın. Çünkü benimle bu oyunu oynamak istiyorsan sikimi yutmayı öğrenmen gerekecek."

Cevabı derin bir iniltiydi.

Basamaklara tutunuyorum ve onun yüzünü istediğim gibi, başkaları gibi sikmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama onunla yavaş gitmem gerekiyor. Kendimi boğazına doğru yönlendirebileceğim kadar rahatladığında herhangi bir erkeğin yapabileceği kadar yavaş ve o zaman çok uzun süre dayanmam.

Gözlerimizi kilitlememiz çok iyi hissettiriyor ve beni bütünüyle yutuyor.

28

Judge

Suçluluk karnımı yakıyor.

Bir zaman iki oldu. Ve Mercedes şimdi arkamda duruyor, sırtımdaki dövmenin, zarif bir şekilde çizilmiş ama zarafetsiz Crede Nemini mesajının bulunduğu kırık kılıcın izini sürüyor.

"Kimseye güvenme" diyor ve alttaki kabarık yara izini buluyor. Bileğinden tutup ona dönüyorum.

"Kılıç senin armandır. Kılıç ve terazi." "Bitti mi?"

Aşağıya bakıyor, bana yarım ağız sırtıyor ve aletimi avuçlamadan önce tırnaklarını uyluğumun bir kısmı boyunca gezdiriyor ki bu da yine çok zor.

Bu bileği de tutup tek elimle değiştiriyorum. Suyu kapatıyorum. "HAYIR." Alnı kırışıyor. "Neden?"

Onu bırakıyorum, sonra dışarı çıkıp kuru bir havlu alıyorum. Ona fırlatıyorum. Yakalıyor ama kırgın görünüyor. Aramıza mesafe koymam lazım. Bu onun için çok zor. Banyodan çıkıp dolabıma doğru yürüyorum. Havlusunu beline sarıp beni takip ediyor ve benim kıyafetlerimi giymemi izliyor.

"Biliyorsunuz, bir kadına kırbaç darbesi veriyorsunuz, Judge."

Nefes veriyorum, kollarımı gömleğimin içine sokuyorum ve ona dönüyorum.

"Bu bir daha olamaz. Bu sefer böyle olmaması gerekirdi."

"Evet, öyle oldu. Ve kimin umurunda? Biz yetişkiniz. Madem sikişmek istiyoruz, neden sikişemiyoruz?" "Mercedes." Bir inilti çıkıyor. "Sen bir De La Rosa'sın."

"Ve sen kahrolası bir Montgomery'sin. Biz çok uyumluyuz."

Bu beni durduruyor. Beni şaşırtıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve nadir bir anda kararsız görünüyor. "Evlenmeyeceğim Mercedes. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzüne kan hücum ediyor ve sendeliyor. "Sana benimle evlenmeni söylemiyorum. Sadece sik beni. "HAYIR." Kemerimi takıyorum.

"Neden zaten evlenmiyorsun?" Dolaptan çıktığımda beni takip ederek soruyor.

"Bu kişisel."

"Gelişini yuttum. Sanırım kişiselleşebiliriz.

"Ağızına dikkat et, tamam mı? Santiago'nun böyle konuşmandan hoşlanacağını sanmıyorum." "Santiago'nun sikini boğazıma sokmanı takdir edeceğini sanmıyorum."

"Bu kadar yeter tatlım." "Kardeşin bana böyle derdi." "Kardeşimi sikeyim."

"Ayrıca ben senin küçük canavarın olduğumu sanıyordum."

Kollarını tutuyorum ve onu odamdan, yatak odamın karanlığından sonra güneşin neredeyse çok parlak olduğu koridora götürüyorum. Sanki burada açığa çıkmışız

gibi. Küçük kirli sırrımız açığa çıktı.

Koridorun sonunda bir hareketlenme oluyor ve Miriam'ın boş misafir odalarından birinde kaybolduğunu görüyorum. Yine de onunla ilgilenmiyorum. Şimdi zamanı değil ama öğrendiklerime göre onunla ilgilenilmesi gerekecek. Bunun yerine Mercedes'i yatak odasına doğru yürütüyorum.

"Giyinmek. Daha sonra aşağıya inip kahvaltı yapın. Ondan sonra bu odaya dönün ve kitap okuyun, yoga yapın ya da ne yapıyorsanız yapın ama ben sizi almaya gelene kadar bu odadan ayrılmayın."

"Ne yaparsam yapayım? Sen tam bir pislisin, bunu biliyor musun?" "Beni duyuyor musun?"

"Yani başıboş bir çocuk gibi tekrar odama mı gönderiliyorum? Neden? Ne yaptım?" Kahvaltıdan sonra Miriam'dan kapıyı kilitlemesini istemem gerekiyor mu?

Nefes veriyor. "Benden uzak durmayı bu kadar çok istiyorsan, git ne yaparsan yap. Belki Theron arkadaşlığımı takdir eder..."

Onu bir köşeye çekip elimi duvara vuruyorum. Atlar. "Kardeşimi aramanı yasaklıyorum."

"Bana yasak mı koyuyorsun?" "Sana yasaklıyorum. Açık mıyım?"

"Babam vefat ettiğinden beri hiçbir şey yapmam yasaklanmadı. Senin tarafından yasaklanmayacağım. "O tehlikeli, Mercedes. Ondan uzak dur."

"Tek tehlike sizsiniz Judge."

Gözümü kırpıyorum, çok ince havayı içime çekiyorum. Mercedes ve ben bir araya geldiğimizde ateş ve buz gibi oluyoruz. Bir irade savaşı. Çenelerimiz birbirimizin şah damarlarında olan iki canavar. Birinin kazanması için diğerinin kaybetmesi gerekiyor ama bunun bedeli ne olacak?

"Beni istemiyorsun. Onu görüp görmemem seni neden ilgilendiriyor?" "Seni istemediğimden değil. Sana sahip olamam Mercedes."

"Çünkü kendine izin vermiyorsun."

İç çekiyorum. Anlamayacak. Yapamaz. "Senin incindiğini görmek istemiyorum, o da seni incitecek." "İmkansızsın. Talepleriniz imkansız!"

"Yeterli!" Sanki fiziksel bir darbe almış gibi yüzünü buruşturuyor. "Dediğimi yapacaksın, yoksa sonuçlarına katlanacaksın. Açık mıyım?"

"Evet, çamur kadar temizsin."

Ağzımı açtım ama tekrar kapattım ve onu arkama bakarken bırakarak kapıdan çıktım. Tam da beni suçladığı pislik gibi.

29

Mercedes

Aç olmasam da Lois'le hızlı bir kahvaltı yapıp odama dönüyorum. Bir yanım sırf ona kızmak için Judge'a itaatsizlik etmek istiyor ama diğer yanım şu anda kavga edemeyecek kadar bitkin. Dün gece hiç uyuyamadım ve bu sabah olanlardan sonra gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Her yerim acıyor ve boğazım o kadar kaşınıyor ki kimseyle konuşmak istemiyorum. Dinlenmem gerek. Ve sonra bende neyin yanlış olduğunu bulmam gerekiyor.

Bunu her zaman yaparım. Beni üzen insanları affetmeyeceğime her zaman yemin ederim. Onlara beni incitmeye devam etme fırsatını vermeyeceğim. Ama tek bildiğim bu, değil mi? Kaos ve acı şimdiye kadar hissettiğim aşka en yakın şey. Babamın bana öğrettiği şey bu. Kardeşlerimin bana öğrettiği şey bu. Ve şimdi buradayım, Judge'ın da aynısını bana yapmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bu sabah bana dokunmasını istememeliydim. Öfkeme Judge olmalıydım. Ama en ufak bir pişmanlık duyduğu ve beni bir an bile olsa rahatlatma isteği gösterdiği anda ona çaresizce ihtiyaç duyduğum cankurtaran salı gibi sarıldım. Yalnızım. Çok yalnız. Kalbim kırılan ve ne kadar kısa süreli olursa olsun ondan gelen o teselli bakışlarına ihtiyacım olduğunu kabul etmek bana acı veriyor. Çünkü tüm şovmenliğine, aramızdaki ateşin körüklenemeyeceği konusundaki ısrarına rağmen gerçeği gözlerinden gizleyemiyor. Sadece bunu istemiyor. Benim kadar onun da buna ihtiyacı var.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Çizgiler çizildi. Onun dikkatini çekmeye çalışırken kendimi küçük düşürdüm.

Vücudumu ona gümüş bir tepside sundum ve yalvarmak dışında her şeyi yaptım. Yeter artık. Bu sabahтан sonra onun nerede durduğu konusunda kafamda hiçbir soru işareti kalmayacak.

Beni kullanacak, sonra da soğuk bırakacak. Kendime bundan daha fazla saygı duymam gerekiyor. İnansa da inanmasa da ona bundan daha değerli olduğumu göstereceğim.

Rahat bir uykuya dalarken aklımda savaş açan düşünceler bunlar. Tekrar uyandığımda henüz çok erkendi ama yatağımın ucunda gizlenen Miriam'ın görüntüsü beni herhangi bir kara bulutun yapacağı gibi ani bir bilince sürükledi. "Burada ne yapıyorsun?" Ona baktım.

"Sadece binicilik kıyafetlerini getiriyorum." Çamaşırları püsküllü bankın üzerine koyarken fazlasıyla tatlı gülümsüyor.

"Neden?" Onu şüpheyle inceliyorum.

Omuz silkiyor. "Judge bu öğleden sonra biraz temiz hava almak isteyebileceğinizi söyledi."

Aklıma iki çelişkili düşünce giriyor. Birincisi Judge isteyken beni düşünüyor, ikincisi ise Miriam neden hâlâ burada duruyor? Bana söylediklerinin doğru olduğuna güvenebilir miyim? Ama yine de neden bu kadar aptalca bir konuda yalan söylesin ki?

"Tamam artık gidebilirsin." Onu ellerimle uzaklaştırıyorum. "Denetlemene ihtiyacım yok." "Eğer gidersen saat beşte geri dönmeni söylemem söylendi."

"Usulüne uygun olarak not edildi." Kendimi doğruldum ve sonunda dönüp gittiğinde rahat bir nefes aldım. Bu kadın beni ürkütüyor.

Hala çok ağrım var ve bisiklete binmenin iyi bir fikir olup olmadığından tam olarak emin değilim ama yüzüme biraz soğuk su çarpıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, biraz temiz havanın bu korkudan kurtulmama yardımcı olabileceğini düşündüm. Bugün Temperance'ı çıkarıp yavaş gidebilirim.

Giyinip bandajlı ayaklarımı binicilik botlarına sokmaya çalışırken vücudumdaki her kas ağrıyor. Ama yine de güzel olduklarını itiraf etmeliyim. Judge'in iyi bir zevki var.

Aşağıda, ben kapıdan çıkmadan önce Lois beni yakalıyor ve öğle yemeği isteyip istemediğimi soruyor. Teklifi reddediyorum ama ona tazıları biraz egzersiz yapmaya da götüreceğimi söylüyorum. Bu fikir karşısında gülümsedi ve onları benimle buluşmaları için girişe çağırdı. Birkaç dakika süren coşkulu selamlamaların ardından ahırlara doğru yaptığım yürüyüşte bana katıldılar. Tanrıya şükür Paolo hiçbir yerde görünmüyor çünkü bu sabahтан sonra onun gözlerine bakabileceğimi bile sanmıyorum. Ama Temperance'ı bölmesinden alıp onu giydirmeye başladığımda, tazılar havlamalarıyla beni birisinin varlığı konusunda uyarıyorlar.

Paolo'yla karşılaşma korkusuyla arkama döndüm ama tanıdık bir yüz daha görünce rahatladım. Theron köpekleri selamlamak için eğiliyor, yüzünde geniş ve rahat bir gülümseme var.

"Beni özlediniz mi çocuklar?" Kıkırdadı.

"Ben de öyle derdim." Heyecandan neredeyse onu devireceklerini görünce gülüyorum.

Sonra başını kaldırıp bana baktı, gözlerinin vücudumda gezinişini saklama zahmetine bile girmede. "Daha iyi hissediyorsundur umarım?"

"Çok daha iyi, senin sayende."

"Sıkıntı içindeki bir bayana hizmet etmekten mutluluk duydum" diye düşünüyor.

"Kendinizi sık sık tehlikede bulmaktan çekinmeyin. Çoğu erkeğin yaptığından emin olduğum gibi, memnuniyetle yardımınıza geleceğim. Aylardır ilk kez böyle hissettiren bir şekilde gülüyorum. "Bu hat gerçekten işinize yarıyor mu?"

"Şaşırsın." Gözleri haylazlıkla parlıyor.

Onunla Judge arasında bu kadar keskin bir fark görmek çok tuhaf. Aynı özelliklerin bazılarını paylaşıyorlar. Hatta bazı özellikler ve tavırlar aynı. Ancak Judge her zaman ciddi ve düşünceliyken, Theron kendi iyiliği için fazla çekici. "Eminim sıkıntılı bakireleri kurtarmak için çok yoğun bir program sürdürüyorsunuzdur," diye yanıtladım. "Ya da belki ara sıra, gözden düşmelerini teşvik etmek için biraz daha fazlasını bile yaparsınız."

Cesur yorumum karşısında gözleri parladı ama bunu inkar etmiyor.

"Suçlandığı gibi suçlu. Arzu ederseniz aynı hizmeti size de vermekten mutluluk duyarım. Sadece kelimeyi söyle.

"Zaten gözden düşmediğimi sana düşündürdün nedir?" Alay ediyorum.

"Sen bir De La Rosa'sın." Sırıttıyor. "İyi bir sosyete adamıyla evlenecek ve sosyeteden iyi çocuklar yetiştirecek iyi bir sosyete kızı. Bu iş böyle yürüyor, değil mi?"

"Teorik olarak" katılıyorum. "Fakat senin için işler pek de yolunda gitmemiş gibi görünüyor, iyi bir sosyete adamı olan Ek A."

O sırada gözlerinde karanlık bir şey parladı ama bu o kadar hızlı oldu ki onu gördüğümünden bile emin olamadım.

"Ne söyleyebilirim?" Omuz silkiyor. "Hepimiz dünyanın Lawson Montgomery'leri olamayız."

"Bunun için Tanrıya şükürler olsun. Dünyanın ondan birden fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum."

Gülümsüyor ama bu gözlerine pek ulaşmıyor. Bu sadece iki kardeş arasında kesinlikle devam eden bir gerilimin olduğunu kanıtlıyor ama ne olursa olsun Theron bana hiçbir şey yapmadı. Yani Judge'ın onunla olan husumeti ne olursa olsun, bunun gerçekten garanti edildiğine dair kanıt olmadan kendi başıma üstleneceğim bir husumet olmayacak.

"Geliyor musun, gidiyor musun?" Theron yanımdaki eyere bakarak soruyor.

"Giden. Her ne kadar bugün yavaş bir yolculuk olacak olsa da. Hala oldukça ağrım var."

"Yanında bir beyefendiye ihtiyacın var gibi görünüyor." Eyeri kaldırmama yardım etmek için yanıma geldi. "Biliyorsun, acil durumlarda."

"Ama tabii." Gözlerim sahte bir korkuyla irileşti. "Oraya tek başıma gitmeyi, bu kadar iyi bir sosyete kızı olmayı hayal bile edemezdin. Başıma neler gelebileceğini bir düşünün. Ortalıkta haydutların olduğunu duydum." "Aslında." Theron eyeri yerine sabitlerken bana göz kırptıyor. "Ben de aynısını duyuyorum." "Bu durumda bana katılabilirsiniz." Daveti uzatıyorum, Judge'ın bunu öğrendiğinde muhtemelen kendini kaybedeceğinin tamamen farkındayım. Ama o benim duygularımı dikkate almayı öğrenene kadar, benim onunkini dikkate alma arzum yok.

"Bana biraz zaman verin, memnuniyetle hizmetinizde olacağım." Biraz malzeme almak için dolaba doğru yürüyor ve ardından doğrudan Kentucky Lightning'in tezgahına yöneliyor.

Açıkça görülüyor ki o ve erkek kardeşi oyuncakları için kavga etmeyi seviyorlar. Judge'ın Theron'un atına bindiğini öğrenmesinin pek iyi geçeceğini sanmıyorum ama bunu bilmek bende küçük bir heyecan uyandırdı. Sözüne sadık kalarak Theron'un eyerlenmesi yalnızca birkaç dakikasını alır. Büyük, kaslı vücudunu aygırın üzerine sallamadan önce Temperance'a çıkmama yardım ediyor. Sonra tıpkı Judge gibi dilini şaklatıyor ve biz çıkıyoruz.

Rahat bir yürüyüşle açık alana doğru yola çıkıyoruz ve nedenini bilmesem de

Theron'un Kentucky Lightning'i ne kadar iyi idare ettiğine şaşıyorum. Sanırım o da büyürken sık sık ata biniyordu.

Zahmetsiz bir sohbetin içine düşüyoruz ve ben kendimi onun ilgi alanlarım ve hobilerim hakkındaki sorularını gardını almadan yanıtlarken buluyorum. Benimle büyük bir ilgi duyuyor gibi görünüyor ama bunun sadece spor amaçlı olmadığına inanacak kadar saf değilim. Sanırım Theron, Judge'ı ne kadar rahatsız edeceğini bildiği için benim ilgimden ve arkadaşılığımından çok hoşlanıyor. Bu konuda ikimiz de aynı fikirdeyiz.

"Seni buraya geri getiren ne?" Ahırlara döndüğümüzde ona soruyorum. "Uzun süredir ortalıkta yoktun herhalde. Katılacak yaşa geldiğimden beri seni hiçbir IVI etkinliğinde görmedim."

Sorum karşısında sırtı hafifçe kasıldı ve nedenini bilmek istiyorum. Ancak tıpkı Judge gibi o da belirsiz kalmayı tercih ediyor.

"Zamanın geldiğini düşündüm" diyor. "Yerleşmek istiyorum. Güzel bir eş bul. Evlenmek."

Bana bu rol için bir olasılıkmışım gibi bakıyor ve bu işi gerçekten ciddiye aldığını düşünmeden edemiyorum. Ne olursa olsun, dikkatimin dağılmasını takdir ediyorum ve Yargıcın önünde gösteriş yaparken onun dikkatini kendi yararına kullanmaktan memnuniyet duyacağım.

"Eh, bununla bir sorunun olmamalı." Temperance'tan iniyorum ve sırtımı uzatıyorum. "Eminim sosyetenin uygun durumdaki her kızı, haberi duyunca sana ellerini uzatmak için sıraya girecektir."

"Belki." Atından indi ve eyeri Temperance'tan çıkarmama yardım etti. "Fakat sosyeteğe uygun herhangi bir kadın istemiyorum. En iyisini istiyorum."

Bunu söylerken parmakları benimkilere sürtünüyor ve bunun bir kaza olmadığını biliyorum. Ona bakmak için döndüğümde beklediğimden daha yakındı, göğsünün sıcaklığı koluma değiyordu. Kabul etmek gerekir ki kendisi çok yakışıklı. Ayrıca onun kendi istediğini yapmaya çok alıştığından da şüpheleniyorum.

Bir an gözlerine baktığımda keşke buna kanabilseydim dedim. Ama göze çarpan bir sorun var. Sıcak baharat ve deri gibi kokmuyor. Bana baktığında kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuyor. Beni çılgılık atabilecek kadar kızdırmıyor. Kısaca Judge değildir.

"Bu akşam yemeğe gel." Eğilip yanağımdaki bir tutam saçını fırçaladı. "Ne?"

"Akşam yemeği," diye tekrarlıyor. "Judge sana söylemedi mi? Bu akşam hep birlikte yemek yiyeceğiz." "Ah." Elbette Judge bana söylemedi. Neden yapsın ki? "Buna izin vereceğini bile bilmiyorum."

Theron gülümsüyor, yaramazlık gözlerine geri dönüyor. "Bir erkeğin kendisine her şeye izin vermesine izin verecek tipte bir kadına benzemiyorsun."

Ben de öyle olduğumu hiç düşünmedim. Judge bana ne yapacağımı söyleyene kadar. Ama Theron haklı. Kim olduğumu hatırlamaya ihtiyacım var.

"Davetiniz için teşekkür ederim." Ona nezaketle gülümsüyorum. "Size katılmayı çok isterim."

"Ah, Mercedes." Yargıcın annesi Margot, eve girer girmez beni koridorda selamlıyor ve sanki eski dostlarmışız gibi benimle ilgileniyor.

Birbirimizi sadece Cemiyet etkinliklerinde tesadüfen gördüğümüzü ve onun benimle konuşmayı hiçbir zaman üstlenmediğini düşünürsek bunu tuhaf buluyorum. Ama tavrının arkasında duran tanıdık yüzle daha çok ilgili

olduğundan şüpheleniyorum. Adamı Dernek'in kendi mahkeme sistemi olan Mahkeme'nin Meclis Üyelerinden

biri olarak hemen tanıdım. IVI bünyesinde üyeler kendi yasa ve kurallarımıza tabidir ve uygulanması gereken sonuçlar olduğunda bu, Mahkeme tarafından yapılır. Ancak Dernek burada bitmiyor. Dış dünyada da nüfuzumuz var.

Topluluklarımızın sınırları içinde çalışan, ihtiyaç duyulduğunda IVI'ya fayda sağlamak için bağlantılarını kullanan Judge gibi üyeler. IVI'nın hükümetin, siyasetin, kolluk kuvvetlerinin ve yararlı bulduğu diğer endüstri veya kuruluşların her sektörüne sızdığını söylemek yanlış olmaz. Bunlar bir Cemiyet kızı olarak sık sık dirsek teması kurduğum insanlar. Normalde bu kadar yüksek rütbeli bir yetkilinin huzurundayken gözümü iki kere bile kırpmazdım. Ama bu daha önceydi.

Cinayetten önce. Mahkeme'nin düşüncesi bile korkuyu omurgamdan aşağıya doğru fırlattı. Kardeşimin zehirlenmesinden sonra Ivy'nin ilk ortaya çıkışına başkanlık ederken Hildebrand'ın kürsüsünde büyük ve yılmaz bir şekilde ayakta durduğuna tanık oldum. Gerçeği söylemek gerekirse, onu o anda ve orada ölüme mahkûm edip etmeyeceğini bilmiyordum. O korkunç bir adam ve sanırım çoğu insanın Judge hakkında hissettiği şey bu. Aradaki fark şu ki, Judge beni cezalandırabilir ve hayatı geçici olarak tatsız hale getirebilir, ancak Hildebrand ne yaptığımı öğrenirse beni tamamen yok etme gücüne sahiptir.

Sinirlerimin bana ihanet etmemesini umarak yutkundum. Mantıklı değil ama bir yanımda hâlâ onun bir şeyler biliyor olabileceğinden endişeleniyorum. Belki de Santiago arkamda bıraktığım pisliği tamamen temizlememişti. Biraz kendime gelmek istiyorum, bu yüzden yüksek rütbeli bir adam gördüğümde her zaman yaptığım gibi kendimi gülümsemeye ve onu etkilemeye zorluyorum.

"Merhaba Konsey üyesi Hildebrand. Seni görmek çok güzel. Resmi olmayan kıyafet için özürlerimi sunmalıyım. Bir yolculuktan yeni döndük. İzin verirseniz yukarı çıkıp üstümü değiştirebilirim..."

"Saçmalık." Bu öneriyi reddediyor. "Mahkemede değilsiniz Bayan De La Rosa. Bu akşam yemek ve arkadaşlık keyfi için buradayım. Margot beni de son dakikada davet etti ve gördüğün gibi senden daha iyi giyinmiyorum. Kesinlikle tasarımcı etiketi taşıyan özel yapım siyah bir takım elbise giydiği düşünülürse fazlasıyla nazik davranıyor. Ama akşam yemeğine şu anki kıyafetlerimle

katılmaktan başka çarem kalmayacağını kabul ederek onunla tartışmaya cesaret edemiyorum.

Margot oturma odasını işaret ederken, "Judge'ı beklerken neden hepimiz birer içki içmiyoruz?" diye önerdi. Biz onu odaya kadar takip etmeden önce onaylayan mırıltılar yükseldi ve bunun neyle ilgili olduğunu ya da Hildebrand'ı neden davet ettiğini merak etmeden duramıyorum. Onun Judge'ın bir meslektaşına benzediğini biliyorum ve onları daha önce Cemiyet etkinliklerinde konuşurken görmüştüm ama yine de onu akşam yemeğine davet etmek tuhaf görünüyor. Margot, Hildebrand'ın rahat etmesi için elinden geleni yapıyor, içki siparişini alıyor ve ardından mutfağa giderek siparişi Miriam'a iletiyor. Hepimiz onun gibi yerlerimizi alıyoruz; Hildebrand arkası geniş bir sandalyede ve Theron ile ben de karşıdaki iki kişilik koltukta oturuyoruz. Hildebrand bizi dikkatle izliyor, gözleri aramızda bir ileri bir geri gidip geliyor, sonra bana ve yüzümdeki belirgin morluğa odaklanıyor.

"Judge, onun gözetimindeyken sana iyi davranıyor mu?" O sorar.

Gülümsemeye zorluyorum. "Elbette. Ancak atları için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Gördüğünüz gibi dün bir sızıntı yaşadım. Şans eseri Theron imdadıma yetişti. O mükemmel bir beyefendi idi."

"Peki, eğer değişirse bana haber ver." Hildebrand'ın ses tonu alaycıydı ama gözleri öyle değildi. "Umarım burada kalışınız çok uzun sürmez. Egemen Oğullarımızdan birinin seni piyasadan alıp sana uygun bir eş yapmasının zamanı geldi."

Theron cesurca, "Ona göreve hazır olduğumu zaten söyledim," diye yanıtlıyor. Ona inanamayarak bakıyorum ama Hildebrand gerçekten de gülüyor ve gerilimi biraz olsun ortadan kaldırıyor. Ta ki Judge şeklinde karanlık bir gölge odaya girene kadar. Gözleri önce kardeşine, sonra bana kaydı ve bu sözü duyduğu belliydi. Hildebrand'ın önünde hiçbir şey söyleyemeyeceğinin farkında olarak ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Konsey üyesi." Judge odaya giriyor, vücudu kasılmış, ondan yayılan gerilim elle tutulur halde. "Bu akşam sizinle birlikte olmaktan keyif duyacağımızı bilmiyordum."

Hildebrand, "Annenin fikri," diye bilgilendiriyor onu. "Menüde Wellington etinin de olduğunu duyduğumda teklifi geri çeviremedim. Ben de yemekten sonra belki biraz konuşabiliriz diye düşündüm. Düşüncelerinizi almak istediğim bir iş meselesi var."

"Elbette." Judge ona kibarca gülümsedi ama memnun olmadığını görebiliyordum. Ve sanırım şimdi Margot'nun Hildebrand'ı davet etme nedenini anlıyorum. O bu gecenin tamponu.

Judge, yanımdayken hiçbirimize kaba davranamaz. Benim yararına çalışıyor ama bunun Theron'un da yararına olacağından şüphem yok. Bana doğru eğilip kulağıma fısıldarken kendinden oldukça memnun görünüyor. "Merak etme, bu

akşamı bir şekilde canlandırmanın bir yolunu bulacağız. Bol miktarda alkolün işe yarayacağından şüpheleniyorum.

Yargıcın bana ne söylediği hakkında herhangi bir fikri olamaz ama sanki biliyormuş gibi gözleri bize kısılıyor. Ve sonra Theron'un da kendisinininkini giydiğini fark etmeden önce binicilik kıyafetlerimin üzerinden geçiyorlar. Margot gösterişli bir şekilde odaya girdiğinde, Miriam arkasında bir tepsi taşıırken, onun burun deliklerinin

genişlediğini gözden kaçırmak mümkün değil.

"Bir değişiklikle bir martini." Margot içkiyi bizzat Hildebrand'a veriyor. "Ve Judge, Miriam'ın size viski koymasını sağladım. Eminim uzun bir gün geçirmişsindir."

Judge elinden içkiyi alırken ona dik dik bakıyor ve ardından Miriam iki kişilik koltuğa yaklaşıyor, bana hizmet etmeye zorlandığı için dudakları öfkeyle bükülüyor.

"Sizin Riesling'iniz, Bayan De La Rosa."

Şarap kadehini keyifle ondan alıyorum. "Teşekkür ederim Miriam. Çok naziktin." Beni görmezden gelip Theron'a bir bardak viski daha uzattı. Hepimiz içkilerimizi aldıktan sonra Margot ev sahibesi rolünü üstleniyor, Hildebrand ve Judge'ı sohbete dahil ediyor ve onu da katılmaya zorluyor. Topluluğun işlerini tartışıyorlar, eski vakaları anıyorlar ve mevcut eğitim uygulamalarının genç nesiller için yararlarını tartışıyorlar.

Bu arada, Theron bana yaklaşmak için her fırsatı değerlendiriyor, kardeşinin şakalarından birine güldüğümde ya da ona çekingen bir yanıt verdiğimde Judge'ın gözlerinin bize doğru hareketini asla kaçırmıyor. Bir noktada Hildebrand, Theron'un beni sunağa kaçırmaması için Judge'ın beni yakın gözetim altında tutmak zorunda kalacağına dair sıradan bir gözlemde bulundu. Bu Judge'ın ateşini kaynama noktasına getirmek için yeterli değilse, Theron'un şimdiden bir bahar düğününü hayal ettiğini söyleyen cevabı işe yaradı.

Onu kışkırtıyor ve bu çok açık ama Judge bunun onu etkilemesine izin veriyor. Bunu boynundaki kravattı sanki onu boğuyormuş gibi çekiştirme şeklinden anlayabiliyorum. Sanki onu çıkarıp Theron'un canını almak istiyormuş gibi. Onun sinirine dokunduğumuzu görmek beni çok sevindiriyor, bu yüzden yemek masasına doğru giderken işi biraz daha ileri götürüyorum ve Hildebrand'ı çok eğlendiriyormuş gibi görünen şakaya devam ediyorum.

"Ona sıraya girmesi gerektiğini söyledim. Egemen Oğullar arasında seçim hakkım var. Dikkatimi çekmek için yarışan pek çok iyi adam var. Bir bayan nasıl seçim yapabilir?"

Hildebrand homurdanıyor. "Kabul etmem gerekirdi. Bekarların gözdesi gibi görünüyorsun. Aslına bakılırsa, bir adamın senin varlığından öylesine telaşlandığını, gözlerini senden ayıramadığı için doğrudan duvara çarptığını ve

kendini yere serdiğini hatırlıyorum."

"Ah evet." Hafızaya gülüyorum. "Zavallı Mikael. İşin komik yanı bana tek kelime bile söylemedi. Sanırım çok gerginim."

Hildebrand, "Erkekler üzerinde böyle bir etkiniz var" diyor. "Ama bunun seni etkilemesine izin verme. Kendinize, sizin huzurunuzda yaprak gibi titremeyen bir partner bulun. İnsanın ancak kendisine eşit bir maçla tatmin olabileceğine inanıyorum. Ve sizin Bayan De La Rosa, yanınızda güçlü bir adama ihtiyacınız var."

"Bu konuda hepimiz aynı fikirdeyiz." Ona çapkın bir gülümseme sunarken gözlerim kasıtlı olarak Theron'a kaydı.

Bakışlarını üzerimde hissetmek için Judge'a bakmama gerek yok. İçimden yanıyor.

"Kesinti için kusura bakmayın." Miriam ve Lois ellerinde yemek tepsileriyle birlikte yemek odasına giriyorlar. "Akşam yemeği sunuldu."

30

Mercedes

Konuşma akşam yemeği boyunca devam ediyor ve Theron'la ben, kimin onu daha çok kızdırabileceğine dair sessiz bir oyuna katılırken Judge giderek sessizleşiyor. Akşam boyunca Theron daha da cesurlaşıyor, kolunu sandalyemin arkasına dayayıp saçlarımdaki tutamlarla oynuyor. Masadan kalkmama yardım etmeden önce elimi öptü. Çocukluğunda annesinin ona öğrettiği dans hareketlerini göstermek için beni döndürüyordu.

Onun dikkatini üzerimde hissetmeme rağmen Judge'a bakmaktan bilerek kaçındım. Parmaklarımin ucunda yürüdüğüm tehlikeli bir çizgi ve muhtemelen bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyorum. Ama şu anda ona işkence etmenin her saniyesinden keyif alacağım.

"Bu konuşmayı şimdi özel olarak konuşsak nasıl olur?" Hildebrand üçüncü martinisini bitirdikten sonra soruyor. "Saat geç oluyor ve seni burada tutmak istemiyorum."

Judge dikkatini bize çeviriyor ve ben onun ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Odama gitme emrini vermek üzereydi ama Margot onun sözünü kesti.

"Mercedes ve Theron'a arkadaşlık edeceğim" diyor. "Siz erkekler gidip konuşun. Sizi rahatsız etmeyeceğiz." Judge, "Geç oluyor" diyor. "Mercedes'in yatması gerekiyor."

Hildebrand, "Ah, bırakın biraz daha sosyalleşsin," diye azarlıyor onu. "Bu onun için iyi. Ve sen ters bir şey yapmayacaksın, değil mi Theron?"

"Bunu hayal bile etmezdim." Bu fikir karşısında dehşete düşmüş numarası yapıyor.

"Görmek." Hildebrand, Judge'ın sırtına vurarak ona takip etmekten başka seçenek bırakmıyor.

Onlar gittikten beş dakika sonra Margot sahte bir esneme yarattı. "Ben de

yorulmaya başladım. Belki de kulübeye geri dönmeliyim.”

"Sana eşlik etmemi ister misin?" Theron soruyor.

"Hayır hayır. Sen burada kal ve bu sevimli genç bayanın arkadaşlığının tadını çıkar." Bunu söylerken

gülümsüyor ama ses tonunda bir tuhaflık var. Tam olarak ne olduğunu

söyleyemem ama bana bakış şekli

benim hiç de sevimli olmadığımı ele veriyor gibi görünüyor.

Benimle yalnızca bu gece birisi onu izlerken etkileşim kurduğu dikkatimden kaçmadı. Sanki benimle konuşacak bir dinleyici kitlesine ihtiyacı varmış gibi. Bütün bu durum tuhaf hissettiriyor ve gittiğine gerçekten sevindim. Ama sonra sadece Theron yanımda ve o uzanıp yüzüme dokunduğunda oynadığımız bu oyunun onun için bir oyun olmayabileceğini fark ediyorum.

Gerçekten çok güzelsin, diye mırıldandı. "Teşekkür ederim." diye mırıldandım.

"Yine de sadece bu değil, değil mi?" O sorar. "Ne demek istiyorsun?"

“Erkeklerin sana yaltaklanmasının nedeni bu değil. Çok güzelsin elbette. Ve bu her zaman insanların ilk fark ettiği şeydir. Ama sen de zekisin. Hatta kurnaz bile olduğunu söylemeye cesaret edebilirim.

"Tilki gibi kurnaz" diye dalga geçiyorum. "Sanırım bu konuda bir şeyler biliyorsun." "Belki de" diye düşünüyor. "Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz."

Bir an için oda, daha önce olmayan tuhaf bir gerilimle sessizliğe bürünüyor ve Judge'ın kıcıma vurmasını gerçekten istemediğim sürece muhtemelen özür dilemem gerektiğini düşünüyorum.

"Bu sabahı düşünmeden duramıyorum." Theron konuşurken sesi kalın çıkıyor.

“Seni duşta nasıl yıkadım. Vücudunun ellerimin altında hissettiği his. Bana senin de bunu düşündüğünü söyle.”

Bir yanıt oluşturmaya çalışarak ona baktım. Ama ben bunu yapamadan o bana doğru eğiliyor. Beni öpecek. Ve bu beni o kadar şaşırtıyor ki hareket edemiyorum. Sadece oyun oynadığımızı sanıyordum ama şimdi o gerçekten de bunu yapmaya çalışıyor.

İçgüdü bana geri çekilmemi söylüyor ve ben de istiyorum ama donup kalıyorum. Ta ki birisi beni arkamdan tutup kanepeden çekene kadar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Judge hırslıyor.

Sorunun Theron'a mı yoksa bana mı yöneltildiğini bilmiyorum ama beni göğsüne sıkıştırırken öfkesinin damarlarında attığını hissedebiliyorum. Karanlık sesi kulağımda titreşirken bacaklarım titriyor.

"Üst katta. Şimdi."

Beni serbest bıraktı ve ben de Theron'a bakmaya cesaret edemedim gittim. Ona ne söyleyeceğini bilmiyorum ama orada olmak istemediğimi biliyorum.

Koridorda hızla yürüyorum, attığım her adımda ayaklarım ağrıyor. Yargıcın

emrine uymanın ne kadar aptalca olduğunu ancak kapımdan kısa bir süre uzaktayken fark ettim. Buraya gelecek. Beni bulacak ve cezalandıracak. Ancak herhangi bir alternatif kaçış yolu düşünemedim arkamdaki koridorda gürleyen ayak seslerini duydum.

Odama girip kapıyı arkamdan kapatırken panik içinde, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye fısıldıyorum. Bunun onu durdurmayacağını biliyorum ve bir şeyin kırılmasına neden olacaksa balkondan atlayıp atlamayacağımı ciddi olarak düşünüyorum. Ama sonra banyoya bakıyorum ve son çare olarak oraya doğru koşuyorum. Banyo kapısını hızla kapatırken yatak odamın kapısı hızla açılıyor ve Judge'ın öfkesini bir anlığına görüyorum. Bu bende bir panik dalgası yarattı ve banyo kapısının kilidini açıp saklanacak bir yer arayarak geriye doğru koşarken parmaklarım titriyor. Ben herhangi bir şey bulamadan, vücudunun ağırlığını bir koç gibi kullanarak kapıyı kırıp içeri giriyorum.

Çılgılık atıyorum. Benim için geliyor.

"Judge lütfen!" Beni kolumdan tutup yatak odasına sürüklediğinde ve homurdanarak beni yatağa fırlattığında sesim çatallaşıyor.

"Lütfen ne?" diye hırladı. "İstediğin buydu değil mi?"

İnkâr ederek başımı sallıyorum ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz.

"Onunla birlikte ata binmeye gittin." Botumu yakalayıp çıkarıp yere fırlattı.

"Sana açıkça onun yanına gitmemeni söylememe rağmen bugün onunla at sürmeye gittin."

Buna bir cevabım olsaydı, diğer botumu fırlatıp pantolonumu çekmeye başladığında cevabım kaybolacaktı. Yatağın üzerinden hızla geçmeye çalışıyorum ama o beni bileğimden yakalayıp kendine doğru çekiyor. "Söyle bana Mercedes," diye homurdanıyor. "Bana onunla ne yaptığını söyle."

"Hiç bir şey!" Nefes alıyorum. "Hiçbir şey, yemin ederim!"

"Seni öpmesine izin mi verdin?" Pantolonumu yırtıyor ve ardından tangamı yumruklarıyla iki parçaya ayırıyor. "Sana dokunmasına izin mi verdin?"

"HAYIR! Biz hiçbir şey yapmadık, yemin ederim."

"Sen kahrolası bir yalancısın." Gömleğimin iki yarısını yakalayıp hızla çekiyor, düğmeleri etrafa saçıyor, ardından kumaşı üstümden çekip onu da bir kenara fırlatıyor.

Sütyenime gelince bunun boşuna olduğunu anlayıp direnmeyi bırakıyorum. Bir dakika sonra beni çırılçıplak bıraktı ve yüz üstü yastığın üzerinde ters çevirdi ve avucuyla kıkırmı okşamaya başladı.

"Söyle bana" diye talep ediyor. "Bana ne yapmasına izin verdiğini söyle."

"Hiç bir şey!" diye haykırıyorum. "Hiçbir şey yapmasına izin vermedim."

"Bunun lanet bir oyun olduğunu düşünüyorsun." Kahretsin. "Öyle değil."

Kahretsin. "Ben oynamıyorum." Kahretsin.

Dudağımı ısıırıyorum ve onun acımasız şaplaklarına toplayabildiğim kadar onurlu bir şekilde katlanıyorum. İstediğim buydu değil mi? Dikkati iyi ya da kötü. Ve şu anda ikisi arasındaki farkı hatırlayıp hatırlamadığımı bile bilmiyorum.

"Bu onun için mi yoksa benim için mi?"

İki parmağını amımın içine soktuğunda şaşkınlıkla ciyaklıyorum, gizleyemediğim bir uyarılma hissediyorum. "Sen," diye sızlandım. "Her zaman senin için."

"Sana bir kez daha soracağım." Parmaklarını bana doğru kıvırdı ve ben yastığa doğru inledim. "Sana dokunmasına izin mi verdin?"

"HAYIR." Daha fazlasını arzulayarak kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. Uzun, sessiz bir sessizlik oluyor ve sonra mırıldanıyor: "Sana inanmıyorum." Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve onun gitmesinden korkuyorum. Ama sonra fermuarının sesini, kıyafetlerini çıkarırken çıkardığı sesi duyuyorum. Ona telafi etmeye hazır bir şekilde dönmeye çalışırken göğsüm rahatladı. Bu sabah yaptığım gibi aletini emmeye hazırım. Ama bu sefer elini sırtımın ortasına koydu ve hırladı.

"Sana bakamıyorum bile."

Yüzümü tekrar yastığa gömüp bacaklarımı ayırdı. Ve sonra ağırlığını üzerime bırakırken vücudunun sıcaklığını hissettim. Uyarılmamda aletini sürüklerken kokusu beni çevreliyor, diğer eliyle ağrıyan yanağımı sıkarken kendini kaplıyor. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor.

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Öne doğru eğilip aletini güçlü bir vuruşla içime kadar itene kadar olmaz.

İzinsiz girmenin şokuyla çığlık attım ve o da üstümde donup kaldı, açıkça istediği cevabı aldı. Hâlâ bakireydim ama şimdi onun sikine bakire kanı bulaştı.

"İyi bir kız." Parmakları boynumun ensesine doğru hareket ederek beni orayı okşadı. Dokunmayı sevdiği aynı boş alan, sanki armasının cildime basıldığını hayal edebiliyormuş gibi. "Bu iyi bir kız, Mercedes."

Onun övgüsü karşısında dudağım titriyor ve bunun ne için olduğunu anlayamıyorum. Ona gerçeği söylediğin için mi? Yoksa onun sandığı gibi kendimi Theron'a teslim etmemem mi?

Sonra hareket etti, kıcıımı avuçlayıp aletini birkaç santim geriye çekerken benden aldığı şeyi görünce inledi. "Bu iyi," diye mırıldandı yeniden. "Bu benim, küçük canavar. Tüm. Lanet olsun. Bana ait."

Son sözleri zorlukla duyulabiliyor ama şimdi bana dokunuşundan bunu hissediyorum. Vücudunu benimkine yaslaması, yavaşça bana doğru sallanması ve alçak sesle fısıldadığı rahatlatıcı sözlerle rahatsızlığı hafifletmesi. O kadar büyük hissediyor ki içimde. Çok derin. Ve onu beğendim. Çok hoşuma gitti. Lütfen, Judge, diye yalvarıyorum.

"Şşşt, biliyorum." Avuçlarından birini önüme getirip göğsüme masaj yaparken

diğeri klitorisime doğru kayıyor. "Seninle ilgileneceğim."

"Evet, lütfen." diye sızlandım.

Ona her zaman mı demek istediğini sormak istiyorum. Eğer artık ona ait olduğumu kastediyorsa. Ama parmaklarını vücudumun üzerinde gezdirmeye ve beni işinin ustası gibi oynamaya başlayınca bu düşünceler kayboluyor. Ciddi bir şekilde bana doğru hamle yapmaya başladığında baskı yoğunlaşıyor, kalçaları kıcıma çarpıyor. O kadar yoğun bir duygu ki, adını defalarca haykırmak istiyorum ve bunu yaptığımda bu onu çılgına çeviriyor.

"Başka kimse sana bu şekilde dokunamaz," diye homurdandı. "Bana anladığını söyle." "Evet," diyorum nefes nefese. "Sadece sen. Sadece sen."

Kulağıma doğru iniyor ve dişlerini hassas tenimin üzerinde gezdirmeden önce boynumdan aşağıya doğru öpüyor. Beni uçurumun kenarına gönderen de bu. Etrafında sarsılmaya başladığımda çığlık attım ve o beni daha sert, daha hızlı bir şekilde tutarak beni ayağa kaldırdı, kendi bedeni teslim olmanın eşiğindeydi. Sonra son saniyede gürleyen bir kükremeye aletini benden çekiyor, serbest kalanını sağarken onu yumrukluyor ve sırtıma doğru ateş ediyor.

Bittiğinde geriye kalan tek şey kesik kesik nefeslerimizin sesi oluyor ve ona bakmak için dönüyorum. Göreceklerimden yarı umutlu, yarı korkuyorum. Sanki nasıl olduğunu anlamıyormuş gibi önündeki sahneye baktığında yüzünde şaşkınlık beliriyor. Sonra gözleri benimkilere kaydı ve onda hissettiğim tüm sıcaklık uçup gitti.

Ayağa kalkıp bana bakarken soğuk bir tavırla, "İstedini aldın," diyor. "Artık mahvolmuş bir kadınsın. Kimse seninle evlenmek istemeyecek. Theron bile değil."

31

Judge

Ne yaptım?

Yatakta yarı bükülmüş, saçları birbirine karışmış, yüzü kızarmış, alnı terden boncuklaşmış ona son bir kez

bakıyorum. Sırtında, içindeki canavarın yüzeye doğru yol aldığını gösteren kanıtlar var. Kalçalarının ve bir zamanlar beyaz olan çarşafların lekelenmesi, aldığım şeyin yadsınamaz gerçeği. Bana yasak olan tek şey. Tek kadın.

"İsa aşkına."

"Judge?" Nihayet bakışlarımı ona bakmak için yarattığım karmaşadan uzaklaştırabildiğimde başlıyor. Onun şaşkınlığını görmek için.

Tek kelime etmeden, hâlâ tamamen çıplak olan odasından çıkıp kendi odama girdim. Banyoya girip duşu açıyorum. Duş kabininden su buharı çıkarken aynadaki yansımama bakıyorum. Ellerimi saçlarımın arasından geçir.

Ne yaptım ben?

Kendime bakıyorum. Sikimdeki, kalçalarımıdaki ve karnımdaki kırmızı lekeyi görün. Onun bakire kanı. Onu aldım. Almak bana ait değildi ama yine de aldım. Ve duşa girerken ne düşündüğümü bilmiyorum. Onu yıkamak, olayı ortadan kaldıracak gibi değil. Suyun ne kadar sıcak olduğu önemli değil. Nasıl da haşlanıyor.

Aklım az önce olanları tekrarlarken canavar içimde tıngırdadı. Aletimi içine daldırdığımda ne kadar ıslak olduğunu hatırlıyorum. Onu yakaladığımda ne kadar da sıkıydı, tek bir cezalandırıcı hamleyle mührünü kırdım.

Cezalandırılmayı hak etti. Bunu inkar etmeyeceğim. Ama kahretsin, bu gece kontrolümü kaybettim. Onları böyle görmek için eve geliyorum. Kardeşimi evimde görüyorum ve iki kişilik koltukta birbirine çok yakın oturuyorlar. Flört ediyorum. Burnumun dibinde flört ediyorsun. Akşam yemeğinde gelişigüzel bir şekilde saçını çevirdiğinde, masanın üzerinden atlayıp onu yere sermek ve fena halde dövmek zorunda kalmamak için elimden geleni yaptım.

Anneme vermem gerekiyor. O çok akıllı. Hildebrand'ı davet ediyorum. O varken hiçbir şey yapamayacağımı bilmek.

Nefret dudağımı büküyor. Annem manipülatif bir orospudur. Mercedes'le o sahte tatlılıkla konuşma şekli. Ondan nefret ediyor; tüm aileden nefret ediyor ama özellikle de kendisinden nefret ediyor, sırf bu statüde doğduğu için de olsa. De La Rosa'da doğdum. Ölmeden önce Mercedes'in annesinden de nefret ediyordu. Mercedes bunu gördü mü yoksa kandırdı mı? O da akıllıdır Mercedes. Onun içini görecek. Onun iyiliği için umarım öyledir.

Margot Montgomery işbirlikçi, açgözlü ve kıskanç bir kadındır. O başlı başına bir kukla ustası. Artık büyükbabam öldüğüne ve Theron geri döndüğüne göre, biraz omurga kazandı. Eve geri dönmek istiyor. Yönetmek istiyor.

Ancak bu tür şeylere izin verilmeyecek.

Onun oyununu biliyorum. Sabırlıydı. İkisi de var. Yaşlı adamın sonsuza kadar yaşamayacağını biliyorlardı. Ve benim yumruğum onunki kadar demirden yapılmış değil. En azından olmadı. Ama bu artık değişiyor. Bu anlık. Theron'u aile içindeki hak ettiği yere geri getirmemi istiyor. Toplum içinde. Bunun dışında haklı bir yeri yoktur. Onda bir damla bile Montgomery kanı yok. Ama De La Rosa'yla evlilik bunu halledebilir. Bu onu merdivenden o kadar yükseğe çıkaracaktı ki onu devirmek imkansız olurdu. Acaba istediğini aldığı anda onu bırakacağını farkında mı? Çünkü ağabeyim de annesi gibi onun kadar gaddar ve işbirlikçi.

Öfke içimde yanıyor. Duşu kapatıp kurulamak için dışarı çıkıyorum. Bir kot pantolon, bir kazak ve binici botlarımı giyiyorum. Yatak odamdan çıkarken saçlarımı parmaklarımla geriye doğru tarıyorum ama hiç ara vermeden onunkilerin yanından geçemiyorum. Hiçbir sesi dinlemeden. Duyduğum şey duş. Beni kendisinden arındırıyor. Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. Herhangi bir şeyi kanıtla. Herhangi bir şeyi değiştir.

Onun bekaretini aldım. Onun bir parçası her zaman bana ait olacak. Her zaman. Zorlukla yutkundum ve kendimi yürümeye zorladım. Onu alarak en iyi arkadaşına ihanet ettim. Kız kardeşi konusunda bana güvenen adam. Onunla evlenmemi mi isteyecek? Onu herhangi bir rütbeli adam için mahvettim. Herhangi bir bekaret testinde başarısız olacaktır. Cemiyet içindeki evliliği yüzünden onu mahvettim. Dönem. Merdivenlerden hızla inerken adımlarım hızla atıyor, mutfaktan geçip arka kapıdan çıkarken Miriam'ın oturma odasında atılmış bardaklarımızı topladığını görüyorum. Dolunayın ışığı hayalet gibi ama parlak, suçluluğumu vurguluyor. Kentucky Lightning'i eyerleme zahmetine girmiyorum. Paolo Theron'a ona binmemesini söyledim. Kardeşim için bir at daha sipariş ettim. Bu düşünce bana keyif vermeli. Canavarımın yarısı büyüklüğünde bir kısrağ. Bu onun eve hoş geldin hediyesi. Çünkü bildiğim bir şey var ki o eski atasözü, dostlarını yakın, düşmanlarını da daha yakın tut. Ve Theron benim düşmanım. Kentucky Lightning'i dizginledikten sonra atıma binip küçük kulübeye doğru yola çıkıyorum. Ceza odası, yanından geçtiğimde çevremde bir kara delik oluyor. Her zaman orada. Hiç yaşanmamış olmasını dilediğim anılara her zaman tutunuyorum. Aklıma annemin sırtındaki yırtık deri geliyor. Büyükbaba cezasında acımasızdı. Eğer onun kanından olsaydı

bunu yapar mıydı? Bunun cevabını düşünmek istemiyorum. Bu yüzden mi benden nefret ediyor? Onun yanında olduğum için mi? Ben bir çocuktum. Yoksa sadece birimizi sevme kapasitesine sahip ve Theron mu kazanıyor? Çünkü kendisi gibi o da o adamdan nefret ediyordu. Ve sevildim. Acaba ikisi de bu aşkın bana neye mal olduğunun farkında mı? Beni ne hale getirdi? Onunkine uygun bir öfkeye sahip bir adam. Ama belki de bu benim doğamdır. Sanki onunmuş gibi. Kentucky Lightning hızını yavaşlatırken ben attan indiğimde sigara dumanı havada uçuşuyor. Canavarım ve ben birbirimizi iyi tanıyoruz. Ben ata bindiğimde tek vücut gibi hareket ediyoruz. Theron'a sigarasının son parçasını emip verandaya atarken, "Mülkte sigara içilmesine izin vermiyorum" dedim. Bana kayıtsızca baktı, sonra çizmesinin ucuyla onu söndürdü. "Yaşlı adam yüzünden mi? Yanlış hatırlamıyorsam purolarını baca gibi içiyordu." "Kıçını tekmelemem için bana başka bir neden verme." "Peki, kuralınızı aklımda tutmaya çalışacağım, Sayın Judge." Sigara izmaritini verandadan orman zeminine doğru itiyor. Bana sırtlıyor ve benimle buluşmak için merdivenlerden atlıyor. "Bir gecede iki kez. Bu zevki neye borçluyum? Bana söyleme. Hanımın beni ele geçireceği haberini mi taşıyorsun?"

Ona doğru adım atıyorum. "Ondan uzak dur."

O gülüyor. Ben bir aptalım. Beni Mercedes'le gördüğü anda kitap gibi okudu. Ve bu zayıflığını bana karşı kullanacak.

"O halde neden onu sahiplenmiyorsun? Yapabilirsiniz. O senin eşin. Bir De La Rosa. Evlerimizin birleştiğini hayal edin. Güç." Cevap vermiyorum ve o beni inceliyor. "Yoksa büyükbabamızın büyükannemize yaptığını ona da yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"O senin büyükannen değildi." "Kahrolası düşük vuruş, kardeşim." Oldu.

"Peki annemize ne yaptı?"

"Evlenmeme nedenlerim seni ilgilendirmiyor. Seni ilgilendiren şey benim uyarımdır. Ondan uzak dur. O gençtir." "Yirmi beş çocuk değildir."

"Deneyimsiz."

"Öyle mi?" Kibir ağzının köşelerini yukarı doğru çevirir. Kardeşim yakışıklıdır. Silahsızlandırıcı bir şekilde. Çok kolay masum numarası yapabiliyor. "Hala? Emin misin?"

İçim yanıyor ve ellerimi yumruk yapıp onu aşağıya doğru itiyorum. Ne yaptığımı bilmiyor. Yapamaz.

"Yani, erkekler konusunda o kadar rahat ki. Görünüşü. Eminim istekli ortaklardan payına düşeni almıştır. Ben sadece onun, bilirsin, tadına baktığını varsaymıştım."

Onu veranda sütunlarından birine doğru itiyorum ve bir elimi göğsüne dayayarak orada tutuyorum. "Kendini izle. Onun itibarını zedeleyemezsin."

"Sadece sen ve ben varız kardeşim. Biz sadece konuşuyoruz. Kimse kimseyi mahvetmiyor. Cidden ama. Neden onunla evlenmiyorsun? Belli ki ondan hoşlanıyorsun."

"Biz neyiz çocuklar? Ondan hoşlanmıyorum. Ayin bağlamında o benimdir. O benim sorumluluğumda. Bu yüzden onu şımartmana izin vermeyeceğim. Tanrım, ben kahrolası bir ikiyüzlüyüm."

Onu bıraktığımda gömleğinin kollarını düzeltiyor. "Merak etme kardeşim. O izin vermediği sürece ona parmağımı bile sürmeyeceğim."

"Gerçekten söylüyorum, Theron. Eğer gerçekten istediğin buysa, kendine başka bir sosyete kızı bulursun. Mercedes De La Rosa'dan uzak durun."

"Fakat çok sıkıcılar." Sanki bundan gerçekten rahatsız olmuş gibi derin bir iç çekiyor. "Sanırım idare etmem gerekecek. Büyük kardeşimi kızdırmak istemiyorum. Odam henüz hazır mı?"

"Senin odan?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evde. Annem harika filan ama orası sıkışık." Arkasındaki kulübeyi işaret etti.

Onu inceliyorum. Evde kalmayacak. İmkansız. Ama onu görüş alanımda tutacağım. "Paolo'ya sana Güney Kulübesi'nin anahtarını vermesini söyleyeceğim."

"Güney Kulübesi mi? Belki fark etmemişsinizdir, Judge, ben kulübe tipi bir

adam değilim.

Omuz silktim ve uzaklaşmak için arkamı döndüm. “Benim topraklarımdan istediğin zaman kendine bir yer alabilirsin. Tabii önce bir iş bulman gerekebilir.” Ata biniyorum ve ona bakıyorum. “Güney Kır Evi'nde kalacaksın. Mercedes'ten uzak duracağına yemin edeceksin. Dediğimi yapacaksın, ben de harçlığını geri alacağım.”

“Harçlığını geri vereceksin. Biz ocuk değiliz, unutmayın. Ve siktir git.” "Kabul etmek sana yakışmıyorsa elbette...”

"Bu benim hakkım.”

"Hakkının ne olduğuna ben karar veririm.” "şimdilik.”

"Bu ne demek oluyor?”

Bana bakıyor ve söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyor. Ama o bunu geri ısıırıyor ki bu başlı başına endişe verici bir durum. Bunun yerine bana en çekici gülümsemesini sundu. “O halde Güney Kulübesi. Yaşanabilir hale geldiğinde sana yeni eve taşınma partisi için bir davetiye göndereceğim.

"Sabırsızlanıyorum.”

Dilimi şıklatıp uzaklaşmak için arkamı döndüm, sonra durup ona baktım. “Ah, bir daha Kentucky Lightning'e binemeyeceksin. Sana kendi atını sipariş ettim. Eve hoş geldin hediyem. Yarın sabah erkenden burada olacak.” Atlarla ilgilenmeye zaman ayırdığım ahıra geri dönmeden önce onun cevabını beklemekten çekinmiyorum. Ben döndüğümde Mercedes'in uyumuş olacağını umuyorum ama eve yaklařtıķa ışığının açık olduğunu ve pencerenin önünde durduğunu görüyorum. Ama beni göremiyor. Uzun saçlarını tararken uzaklara bakarken onu inceledim. Ve yemin ederim yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldüğünü görüyorum.

Ama hayır, ağlamayacaktı. Bu gece istediğini aldı. Ağlamayacaktı. Kutlama yapacaktı.

32

Judge

Paolo'ya Theron'a annemin kulübesinden çıkıp kendi kulübesine taşınırken göz kulak olması talimatını veriyorum. Mercedes de sıkı gözetim altında. zgrlğ kısıtlandı ve buna kızdığını biliyorum ama Theron'a güvenmiyorum. Lois'e benimle konuşması gerektiğini söyledi ama onu dört haftadır görmedim. İşe erken gidiyorum. Eve geç gel. Herkes yattıktan çok sonra. Çünkü onun yanında kendime güvenemiyorum.

Paolo, beş yıl önce ne olduğunu bilen az sayıda kişiden biri. O buradaydı. Beni büyükbabamın yaralarımın tedavisi için kim bilir ne kadar para ödediği özel kliniğe götürmek için arabaya taşıdı. Hayatım kurtuldu. Elbette gizlice.

Arabanın arkasında ölebilirdim. Bunu nasıl gizleyeceğini merak ediyorum. Sekreterim birkaç saat önce ayrıldı ve evde olmam gerekse de hâlâ buradayım, ofisimde saklanıyorum. Nasıl olduğunu hatırladıkça viskimden uzun bir yudum içiyorum. Theron'un yirmi beşinci doğum günüydü. Mirasının büyük bir kısmına erişebileceği gün. Annem evdeydi. Bu nadir bir durumdu. O zamana kadar babam çoktan gitmişti. Büyükbabam kutlamaya hazırlanmak için elinden geleni yapmıştı.

Theron o zamana kadar yıllardır büyükbabasının mesafesini ve ondan hoşlanmadığını hissetmişti. Bundan eminim. Gerçeği on altı yaşımdan beri biliyordum. On yıl. Büyükbabamın ne planladığını fark etmemiştim. Belki yapmalıydım ama yapmadım. Belki de aptalca annesinin davranışlarından Theron'u sorumlu tutmayacağını düşünmüştüm. Ya da safça onu sevdiğini düşünüyordum.

O yıllarda okula çok uzak kalmıştım ve okulda olmadığım zamanlarda da epey seyahat ediyordum. Belki evde olsaydım işlerin ne kadar kötüye gittiğini bilirdim.

Lois özel bir yemek hazırlamıştı ve dördümüz onu neredeyse sessizce yedik, gerginlik neredeyse elle tutulur bir şeydi. Akşam yemeğinden sonra evraklar imzalanacaktı. Fonlar sabaha doğru serbest bırakıldı. Bir yıl önce ben olduğum zamanı hâlâ hatırlıyorum. O heyecanı hatırlıyorum. Bağımsızlık, gerçek bağımsızlık, ilk kez.

Akşam yemeği toplandıktan sonra pasta masanın ortasına yerleştirildi, kağıtlar dizildi, Theron'un kapağı açık bir şekilde üstte duracağı etkinlik için bir dolma kalem satın alındı. Benimki hâlâ elimdeydi.

Annem şüphelenmiş olabilir. Ne kadar endişeli görüldüğünü hatırlıyorum. Dedem aşırı neşeliydi. Kendisi değil.

Ve sonra bunu yaptı. Aile, görev ve kanla ilgili konuşmasını yaptı ve kalemi Theron'a uzattı.

Daha fazla bakamadığım için Theron'un yüzünü hâlâ hatırlıyorum.

Büyükbabamın zulmünün boyutlarını düşünmek bugün bile midemi bulandırıyor. Kardeşimin dönüştüğü canavarın yaratılmasında onun parmağı olduğunu bilmek beni hasta ediyor.

Çünkü bu sözleri okuduğunda, gerçek biyolojik babasının adının yazılı olduğu doğum belgesini gördüğünde, alacağı paranın miktarını ve bu parayı hangi koşullar altında aldığını gördüğünde, içinde bir şeylerin koptuğunu gördüm. Ve biz orada dururken, içinden bir karanlık yüzeye çıktı. Genişledi, en uç noktalarına dokundu.

Büyükbabam, kendisi gerçekten kan olmadığı için mirasının bana devredildiğini açıklarken Theron'un gözleri bana takıldı. Ayrılma anlaşmasıyla bu fonların küçük bir kısmını alacaktı. Aileden ayrılması. Gerekçesiyle.

Toplum. Görünüş uğruna ismini elinde tutmasına izin verilecekti. Ve bir daha

büyükbabama yüzünü göstermeyeceğini.

Ama büyükbabam yanlış hesap yapmış. Theron'un kendisinden daha zayıf olduğunu düşünüyordu. Kolayca satın alınabileceğini düşündüm. Manipüle edilmiş. Korkak.

Ve gözlerimin önünde kardeşim değişti. Beni izlerken nefretini akıttı ve farklı bir şeye dönüştü.

Hiçbir zaman hiçbir şeye imza atmadı. Onun yerine bana geldi. Ondan önce bana güveniyordu. Yakın olmamız gerekiyordu.

Sonrasını hatırlamaya çalışırken bardağımdaki viskiyi yutuyorum. Bana gerçeği bilip bilmediğimi sorduğunu hatırlıyorum. Eğer onun bir piç olduğunu bilseydim. Yüzümdeki cevabı görmesi için tek bir kelime söylememe gerek yoktu. Ve dün gece tekrar gördüğüm o gülümsemeyi gülümsemeden önce bana o kadar uzun süre baktı ki. Bana sarıldı. Ve pastasını dilimleyecek bıçağı sırtıma gömdü.

Kapımın çalınması beni ürkütüyor. Hayallerimden sarsıldım, minnettarım ve aynı anda sarsıldım.

"Judge." Kahretsin.

Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum. "Girmek."

Santiago kapıyı açıyor ve bir an tedirgin bir sessizlik içinde yüzümüze bakıyoruz. Mercedes'i düşünüyorum. Altımdaki onun. Yaptığım şeyden.

"Geç saatlere kadar çalışıyorsun" diyor. "Eve uğradım ama bana senin burada olduğunu söylediler." "Bazı şeyleri bitirmem gerekiyordu. Girin."

Kapıyı arkasından kapattı ve masamın yüzeyine baktı. "Kız kardeşimin arkadaşları." Solana Lavigne ve Georgie Beaumont'un yerel bir gazetede onu görüp görmediğini soran tam sayfa bir ilan verdikleri gazeteyi eline alıyor. Onu en azından Mercedes Rosa olarak tanıyorlar. Gerçek adından biraz farklı. IVI'dan uzak durmaya yetecek kadar mı? Göreceğiz.

Ona bir viski uzatıyorum ve masamın arkasındaki yerime oturuyorum. "Ben hallederim." "Nasıl?"

"Bana bırak."

"Olay bu, Judge." Viskisini bardağında döndürüyor. "Bana bir şeyler dokundu ve sosyete hanımlarının ne kadar söylenti kaynağı olabileceğini biliyorum. Ama bunun doğru olmadığından emin olmam gerekiyor."

Boğazımı temizliyorum. Beklemek.

"Parti gecesi kız kardeşimi öperken görüldün."

"Ah. Eh, pek de öyle değildi. Onu oradan çıkardığımda Mercedes çok üzgündü. Arkadaşları da izliyordu." "Devam et." Viskisinden bir yudum içiyor.

"Dürtüsel davranıyor."

Homurdandı. "Her zaman öyleydi. Kendi iyiliği için fazla duygusal. Öpücük?" Duruşu sıradan ama bakışları yoğun ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Tam araca ulaştığımızda beni öptü. Bunu beklemiyordum, bu yüzden

öpüşmemizin nasıl algılandığını anlayabildiğim bir an oldu, ama sizi temin ederim ki öyle değildi. Bu kadınların Mercedes'in içinde bulunduğu zor durumdan açıkça memnun oldukları belliydi ve o da onları göstermeye karar verdi."

Başını sallıyor.

"Bu yüzden, tam olarak ne olduğunu yapmak için beni öptü. Söylenti değirmenini onun avantajına çevir. "Yani onu öpmedin mi?"

"HAYIR."

"Ve bunun bir daha olmayacağını açıkladın." "Evet."

Beni inceliyor. "İkinizin arasında bir şey var mı? Eğer varsa şimdi bana söylemelisin."

"Görevimi biliyorum Santiago." Kahretsin. Tanrı. Ben bir bok parçasıyım.

"Mercedes'in güzel ve çekici bir kadın olduğuna şüphe yok ama kuralları biliyorum."

"İyi. Ondan taviz verilemez." "Biliyorum ki."

"Kedi Evi'ne gitmediğini duydum."

"Peki, Theron'un geri döndüğünü de duyup duymadığınızdan emin değilim."

"Ah."

"Ona bakıcılık yapmak zamanımın çoğunu aldı."

"Neden ilk etapta gitti? Erkek kardeşin? Bu hikayeyi hiç duymadım." "Onunla büyükbabam arasında husumet var." En azından kısmen doğrudur.

"Ve artık yaşlı adam öldüğüne göre, hakkı olduğunu düşündüğü şeyi almak için geri döndü, değil mi?" "Haklısın."

"Kız kardeşim bu borcun bir parçası olmayacak, değil mi?"

"Onu ondan uzak durması konusunda uyardım, yoksa ilişkisi tamamen kesilecek. Theron gibi adamlar paraya cevap verir. Kendisine söyleneni yapacaktır."

"İyi." Suçluluk duygusu bana onun bakışlarının uzun süre oyalandığını hayal etmemi sağladı mı emin değilim. "Mercedes'i onun rütbesine layık bir adamla eşleştireceğim. Onu idare edebilecek bir adam. Hatta belki onu evcilleştirebilirsin," diyor ve midemin kasıldığını hissediyorum. "Fakat Theron o adam değil. Onu mahvedemez. Senin de söylediğin gibi, çok dürtüsel biri."

"Ona dokunmayacak." Çünkü ben, yani güvendiğin arkadaşın bunu zaten yaptım.

"İyi." O durur. "Karımın yanına dönmem gerekiyor. İyi geceler Judge."

"İyi geceler."

33

Judge

Eve geldiğimde saat sabahın üçü. çok yorulmuş. Son iki haftadır Mercedes'ten uzak durmaya çalıştığım için

pek uyumadım. Ev karanlıktı ve koridordan yatak odama doğru yürürken ayak

seslerim sessizdi. Her önünden geçtiğimde yaptığım gibi Mercedes'in kapısına bakıyorum, sonra kendi kapımı açıyorum ve onun nasıl olduğunu merak ediyorum. Ne düşündüğünü. Onu reddetmem onu ne kadar incitmişti. Özellikle de yaptıklarımından sonra. Ne aldım. Kapıyı kapattım ve ışığı açtım ancak yatağımdan bir nefes sesi duydum. Kimin daha çok şaşırdığından emin değilim, o mu yoksa ben mi, çünkü Mercedes ayağa kalkıp ani ışığa gözlerini kısarak bakıyor, saçları omuzlarında karanlık bir şelale ve çıplak göğüsler.

"Senin burada ne işin var?" Evrak çantamı yere koydum ve odanın karşı tarafına, ona doğru ilerledim. Başını kaşıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Uyuya kalmışım. Saat kaç?"

"Kendi odana gitme vaktin geldi." Battaniyeyi üzerinden çektim, kendime olan öfkemi ondan çıkardığımın bilincindeydim. Ama sonra onun çıplak olduğunu görüyorum ve bu bir dakikamı alıyor çünkü kahretsin, onu istiyorum. Tekrar onun içinde olmak istiyorum. Adımı soluduğunu duy. Onu tutmak istiyorum. Onu öptüğümde sıcaklığını hissediyorum.

Bu haftalar boyunca ondan uzak durmak arzumu azaltmadı. İşte tam da bu yüzden onun yanında olamıyorum. Kollarını başının üzerine uzatıyor, sırtı kavisli ve göğüsleri bana doğru çıkıntı yapıyor. Kedi gibi, hareket ediyor ve son derece şehvetli.

Kolunu tutup yukarı çekiyorum. Direniyor. "Odandan nasıl çıktın Mercedes? Peki ya benimkine?" Lois, temizlik yaptıktan sonra kilitlemesi gerektiğini biliyor ve Miriam'ın da her gece Mercedes'in yatak odasının kapısını kilitlemesi gerekiyor.

"Durmak. İsa. Beni incitiyorsun."

Bir iç çekişle onu bıraktım. Kolunu ovuşturuyor ama üzerini örtmüyor ve bakışlarım onun üzerinde geziniyor, karanlık, sert meme uçlarını ve traşlı seksini inceliyor. Çenemdeki tıraş edilmesi gereken kırıntıları ovalayıp bakışlarımı başka tarafa çevirmeye çalışıyorum.

"Saat kaç?" diye soruyor saate bakarak. Evdeymiş gibi esniyor. Açıkça o benimle aynı mücadeleyi yaşamıyor. Ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına koydum ve yeğimin düğmelerini çözdüm.

"Kardeşin bu gece beni ziyaret etti."

Alnı kırışıyor. "Buraya mı geldi? Onu görmedim. Beni görmek istemedi mi?"

"Burada değil," diye yalan söylüyorum ve ilk önce onun buraya uğrayacağı kısmını atlıyorum. "Ofis." Yeğimi çıkarmakla meşgul oluyorum, gömleğimin düğmelerini çözüyorum, sonra manşetlerimin bağlantılarını çıkarıyorum ve gömleğimi çıkarmadan önce onları masanın üstüne koyuyorum.

"Ah." Bu gerçeğin hâlâ incindiğini bilmek için onu görmeme gerek yok. "Bana parti gecesi yerleşkedeki öpüşmemizi sordu."

Çenesini sıkıyor, çenesini kaldırıyor, her zaman inatçı. "Ona ne söyledin?"

"Bunu konuşmayı senin için utanç verici bir şeyden tüm küçük kız arkadaşlarını kışkandıracak bir şeye dönüştürmek için yaptın."

"Onlar benim arkadaşlarım değil." "Konu bu değil."

"Kızgın mıydı?" "Endişeliydi."

"Eh, öyle olmamalı. Ben bir yetişkinim. O, kendi şartlarına göre kendi hayatına sahip olacak ve ben de kendi hayatımı istiyorum. Yataktan kalkıp benden birkaç santim uzakta durdu. "Ve bana nasıl davrandığını hak etmiyorum. Haftalardır beni cezalandırıyorsun çünkü kendine kızılıyorsun ve bu adil değil."

"Hayat adil değil."

"Bunu bilmediğimi sanıyorsun. Ben?" Çenemi gıcırdattım.

"Farklı olmanız gerekiyordu, Judge."

"Ben bir erkeğim Mercedes. Ve sana direnmek çok zor ama benim de bunu yapmam gerekiyor. İkimizin iyiliği için."

"Hayır, yapmıyorsun. Benim iyiliğim için değil."

Ellerini göğsüme koyuyor ve ben de onu fiziksel olarak kenara çekerek banyoya doğru yürüyorum ve orada duşu açıyorum. Buz soğuğu. Beni takip etmesini bekliyorum. Bunu yapıyor ama bölmeye girmek yerine kapı çerçevesine yaslanıyor ve ben spreyn altında dururken beni izliyor. Gitmeyeceği belli olunca suyu kapatıyorum, dışarı çıkıyorum ve kurulanıyorum. Beni yatak odasına kadar takip ediyor ve orada pijama pantolonumu giyiyorum.

"Bundan ne istiyorsun Mercedes? Evlenmeyeceğimi biliyorsun." "Bu çok aptalca."

"Sebeplerimi bilmiyorsun."

"O zaman bunları bana anlat. Sırrın konusunda bana güven. Bununla sana zarar vermeyeceğim.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Biliyorum ki. Bana karşı dürüst hisleri olduğuna inanıyorum. Ve o haklı. Onu kendi

kusurumdan dolayı cezalandırıyorum çünkü ona karşı hislerim var. Ve sorunun özü de burada yatıyor.

Başımı iki yana sallayıp bakışlarımı kısıtım. Bunu bitirmem lazım. Şimdi. Ve bunu kendi iyiliği için yapmak için ona zarar vermem gerekecek. Ama ben konuşmaya fırsat bulamadan o konuşuyor.

"Hatta ilk ben gideceğim." Derin bir nefes alıyor, ellerini sıkıyor ve kendini güçlendiriyor. Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki çocuğu görüyorum. Bir zamanlar dünyaya güvenen biri. "Babam," diyor, çenesi titriyor ve kısık bir sesle nefes alıyor.

"Baban ne?" Bana anlatmaya çalıştığı şeyin duygusunun ona nasıl fiziksel bir zarar verdiğini görerek, sert bir şekilde sordum.

Zorlukla yutkunuyor. Devam etmeden önce uzun bir dakika var. "Yara izleri. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyordun. Ve bunu dünyada hiç kimseye

söylemedim. Sadece Antonia biliyor çünkü o gece beni şapelde buldu. Sırrımı Santi'den bile sakladı.”

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Tanıdık bir şey. Ancak Mercedes'in, yara izi bırakan dayak kadar acımasız bir şeye katlanması kesinlikle yanlış. Onu kendime çekme ve tutma isteği duyuyorum. Kollarımı iki yanımda tutmak için her şeyim gerekiyor.

"Kaç yaşındasın?" "On."

"İsa."

“Piyano çalmayı bırakmak istedim ve o da bana durmayacağımı söyledi. Bu yüzden öldüğünden beri oynamadım. Burada oynamanın bu kadar anlamlı olmasının nedeni bu.”

Arkamdaki koltuğa çöküp elimi saçlarımın arasından geçirdim. "İsa aşkına." Bacaklarımın arasına diz çökerek ellerini dizlerimin üzerine koydu ve bana baktı. Kahretsin. Çok umutlu. Çok savunmasız.

"Şimdi bana neden evlenmeyeceğini söyle." Onun küçük yüzünü izliyorum ve saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. Bunu nasıl yapmış olabilir? Ama büyükbabamın anneme yaptığı da bu değil miydi? Ama on yaşında değildi. Hala. Neler yapabileceğini. Yetenekli olduğumu bildiğim şey. Ailemizde şiddet var.

“Güven böyle işler Judge. Bu şekilde büyüyor.”

"Seni incitmek istemiyorum." Bu kelimelerin anlamını ve onları ne kadar derinden kastettiğimi anlamayacak. Güvensizlik gözlerini sertleştirir. Savunmasız kızın tüm izlerini siler.

Ayağa kalkıp yatağın ayakucunda bıraktığı pijama takımını alıp az önce bıraktığım sandalyenin üzerine bırakıyorum.

"Giyin ve odana git, Mercedes." "Ne?"

Ona bakamıyorum. İsa. Onu görmek zorunda kalırsam bunu yapamam.

"Judge." Arkamdaydı ve elini omzuma koyuyor. "Kimse beni senin gördüğün gibi görmedi. Ve sana güvendim. Sana güvenmek. Bok. Bunun ne kadar gergin olması gerektiğini bilmiyorum. Lütfen bunun bir hata olduğunu düşünmeyin. Sana söylerken hata yapma."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Ona doğru döndüm ve pijamalarını giymediği için sandalyenin arkasından gömleğimi alıp omuzlarına attım. “Neden bu kadar geciktiğimi bilmek ister misin Mercedes?” Sesim bana yabancı geliyor. Yalan o kadar açık ki. Açmak üzere olduğum yara çok nihai. Çok aşağılık.

Başını salladı ve onu şu anda gördüğüm kadar üzgün gördüğümünden emin değilim.

Derin bir nefes alıyorum. “Kedi Evi'nde idim. Sen buraya geldiğinden beri neredeyse her gece oradaydım.” Bir an ona tokat atmışım gibi göründü. "Bu doğru değil." Bir adım geri çekildi. "Bana bunun doğru olmadığını söylemiştin." Sesi de farklı geliyor. Kırık.

"Sana yalan söyledim. Çok tatlısın. Ve çok hoş. Ve çok tecrübesiz." Yanına gidip yanağına dokunuyorum. Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Sana inanmıyorum!" "Bu doğru."

"Sana inanmıyorum, seni pislik!" "Üzgünüm ama seni istemiyorum."

Acı başka bir şeye dönüşür. Karanlık bir şey. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve bana bakışında saf bir nefret vardı. Gömleğimin kendisine dokunmasına, benim herhangi bir parçamın ona dokunmasına dayanamıyormuş gibi omuzlarından itiyor ve bana doğru yaklaşıyor. Kolunu kaldırıp bana öyle sert bir tokat attı ki kafam sağa döndü. Yanağım sızlıyor ve yavaşça ona döndüğümde sesi hâlâ kafamda yankılanıyordu. Savunmasız kız gitti ve onun yerine kırık bir şey geldi.

"Senden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki. Ve beni aşağılamanın bedelini sana ödeteceğim. Lanet sözlerimi işaretle. Yapacağım. Yapmak. Sen. Ödemek."

Bunun üzerine topuklarının üzerinde döndü ve tam istediğim gibi odamdan çıktı. Kesinlikle.

34

Mercedes

İnsanlar zamanın her yarayı iyileştirdiğini söylemeyi sever ama bu bir yalandır. Yaralar iyileşmez. İçinizde iltihaplanırlar, her şeyi çürütürler. Bilmeliyim. Çünkü hayatımın manzarasını renklendiren hiç bitmeyen ihanet yürüyüşünü hak ettiğime göre bayağı çürümüş olmalıyım.

Yargıcın bu kadar duygusuz bir şekilde itirafını söylemesinin ve gözlerimi gerçeğe açmasının üzerinden iki hafta geçti. Daha önce aptaldım. Bir şeye sahip olabileceğimize inanacak kadar saf. Onun için gerçekten bir anlam ifade ettiğime inanacak kadar aptaldım. Umutsuz bir durumda o çaresiz isteğe tutundum. Ama artık o zaman olduğum kadın değilim.

Tamamen ve tamamen kırıldım. Boş. Duygusal olarak iflas etmiş. Ama acı karşısında daha akıllıyım. Çünkü artık Yargıcın bir konuda haklı olduğunu biliyorum. Kimseye güvenemezsin. Özellikle de o.

Onu Cemiyet'in geri kalan erkekleriyle aynı fırçayla katranlamak çok nazık olurdu. O daha kötü. Yalanları ona olan güvenimin her zerresini paramparça etti. Onun ihaneti ve beni tamamen reddetmesi kendimi değersiz hissetmeme neden oldu ama onların istediği de bu değil mi? Bu güçlü adamlar, kadınları bizim için tasarladıkları düzenli küçük kafeslerde bu şekilde tutuyorlar.

Çok açık sözlü olmayın. Kendi adına düşünme. Evlenmeden önce cinsel istek duymaya cesaret etmeyin. Ve eğer bunlardan herhangi birini yaparsanız, asla görmek istemediğiniz bir gerçekle yüzleşmeye hazır olun. Sen tek kullanımlıksın. Eğer kalıbı kırarsanız, düzenli küçük kafesinizin dışına çıkarsanız, artık şekerle

kaplanmış bir varoluşa sahip olmayacaksınız. Durumunuzun ne olduğu önemli değil. Soyadınızın ne olacağı hiçbir şeyi değiştirmez. Eğer onların kurallarını çiğnerseniz, onlar da sizi çiğnemenin bir yolunu bulurlar.

Şimdi görüyorum. Onu geri alamam. Kiminle evlenirsem evleneyim, Cemiyet'teki hayatım böyle olacak. Aşk ve sadakat bizi uysal tutmak için kaşıkla besledikleri saçmalıklardır ama her kadın böyle bir şeyin olmadığını bilir.

Erkekler erkek olacak ve kadınların buna göz yumması bekleniyor. Bu, sosyete kızlarının evliliklerinde tutundukları sahte güvenlik duygusudur. Günlerini kendilerini önemliymiş gibi hissettirecek etkinliklerle meşgul ediyorlar. Sanki önemlilermiş gibi. Bu arada, adamları ortadan kayboluyor ve eve yalnızca geceleri yataklarında uyumak için geliyorlar ya da ara sıra bir etkinlikte görünerek onları onurlandırıyorlar.

Bunu asla yapamayacağım. Kocam kaçınılmaz olarak her fırsatta arkamdan beni rezil ederken, sessizlikte boğulmayı asla kabul etmeyeceğim. İçine doğduğum hayat bu olabilir ama kaydolduğum hayat bu değil. Ve şu anda her şeyden çok çıkmak istiyorum.

Yine de Yargıcın beni asla özgürce bırakmayacağını biliyorum. Bu seçimi yapmak bana ait değil. Beni odama hapsetti, ahırları temizlememe bile izin vermiyor. Lois günde bir kez beni öğle yemeğine almaya geliyor ama bu benim özgürlüğümün sınırı. Öğünlerimin geri kalanını yalnız yiyorum. Yalnız uyurum. Pencereden dışarı bakıyorum... yalnız başıma.

Bazen bunu kendime mi getirdim diye merak ediyorum. Çünkü Judge beni uyardı. Beni defalarca uyardı. Bana evlenmeyeceğini söyledi. Bana onu bu şekilde tanımak istemediğimi söyledi ve şimdi nedenini anlıyorum.

Sözleri açtı ama bu benim hissettiklerimi değiştirmiyor. Ve ben... çok fazla hissediyorum.

Ondan sadece teselli aradığıma inanmak istedim. Ama gerçek şu ki, asla olamayacak bir şey istedim. Uyarılarını umursamadım. Judge'la, hayatımda başka hiç kimseyle hissetmediğim şeyleri hissettim. Orada hep bir özlem vardı. Görmezden gelmeye çalıştığım, bastırmaya çalıştığım biri. Ama o yaşamaya devam etti ve o, sunduğu her bakışla, her dokunuşla, sunduğu her bağlantı anıyla, ne kadar nadir olursa olsun, ona hayat verdi. Bu duyguların ne olduğuna bir etiket koyamam. Şimdi değil. Belki hiçbir zaman değil. Çünkü benim nasıl hissettiğim önemli değil. Bunu kanıtladı ve artık büyüüp dinlemeye başlamamın zamanı geldi. Bana kim olduğunu gösterdi ve şimdi bunu kabul etmek zorundayım.

Pencerenin yanında oturup ne yapmam gerektiğini düşünürken kalbim üzüntüyle ağırlaşıyor. Bildiğim her şeyi arkamda bırakma ihtimali korkunç ama eğer bunu yapmazsam alternatif içimde yavaş yavaş yok oluyor.

Kolay olmayacak. Beni geri çekmeye çalışacaklarına hiç şüphem yok. Ama Georgie ve Solana bana yardım edecekler. Hiçbir zaman parçası olmadığım bir

dünyada nasıl hayatta kalacağımı çözene kadar beni barındıracaklar. Parçaları bir araya getirmek için bir hafta harcıyorum. Açıkçası bir yanımda hâlâ Judge'ın bana geleceğini düşünüyor. Kapımı çalacak ve bana her şeyin yalan olduğunu söyleyecek. Kasap bıçağını isteyerek kalbime saplamadığını kanıtlamanın bir yolunu bulacaktır. Ama bunun olmasını bekleseydim nefesimi tutarak öldürdüm. Nihayet beklediğim fırsatın geldiği bir Salı akşamı. Tüm seçeneklerimi düşündüm, hepsini tükettim ve en çok canımı acıtan seçenekte karar kıldım. Çünkü bu, ihtiyacım olanı elde etmek için bu evdeki tek arkadaşımı yönlendirmem gerektiği anlamına geliyor. Lois akşam yemeğimi getirmeye geldiğinde ona yalan söylüyorum ve kendimi iyi hissetmediğimi söylüyorum, ateşim olduğundan ve midem bulandığından şikayet ediyorum. Bana acıyacağını tahmin ettiğim gibi acıyor ve en küçük pencerenin kilidini açarak içeri biraz temiz hava girsin diye aralıyorum. Ona teşekkür ediyorum ve tekrar uyuyormuş gibi yapıyorum, onun da suçluluk duyacağını düşünerek içimi yiyorum. bu konuda da başı dertte. Ama tek umudum Yargıcın onu suçlamaması. Koridordaki ayak sesleri tamamen kaybolana kadar birkaç dakika bekledim ve sonra işe koyuldum, çarşaf larımı çıkarıp onları birbirine bağlayarak geçici bir havai ipek elde ettim. Dolabımda uzunluğu artırmak

için kullandığım ek bir çarşaf takımı buluyorum ve sonra düğümleri yastık kılıflarıyla sabitleyerek, dayanması için tanrılara dua ediyorum.

Bir ucunu gardırobun ayağına bağlarken, bunun nasıl ters gidebileceğinin tamamen farkındayım. Ama umurumda değil. Eğer denerken ölürsem, en azından bir şeyler yaptığımı söyleyebilirim.

Çarşaf ı bacağıma sarıyorum ve vücudumu penceredeki dar aralıktan içeri çekiyorum ki bu başlı başına bir meydan okumadır. Lois muhtemelen oraya uyum sağlamaya çalışmamın çılgınlık olacağını düşünmüştü ama esnek olmanın faydası da bu. Parmaklarımın arasından çekip yere yaklaştırdığımda kumaş altımda sallanıyor. Bunu yaptıktan sonra, sınıfta ipeklerimi aşağı doğru kaymak için kullandığım gibi kullanıyorum.

Yüksekliklerden korkmuyorum ve tehlikeli pozisyonlarda asılı kalmaya alışkınım. Ancak sınıfta kullandığım ipekler şu anda güvendiğim düğümlü çarşaflardan daha güvenilir.

İlk düğüm ağırlığının altında esnemeye başlıyor, kumaş yavaş yavaş çözülüyor. Adımlarımı hızlandırıyorum, daha hızlı hareket ediyorum, kendimle yer arasındaki mesafeyi daraltmaya çalışıyorum. İkinci düğüm de inlemeye başlıyor ve birdenbire tüm tasarımı çözülüyor, vücudum yere çarpmadan önce beni birbirine dolanmış bir çarşaf yığınının içine düşürüyorum. Düşüş beni rüzgardan kurtarıyor ve ayağa kalktığımda bileğim fena halde ağrıyor. Ama umurumda

değil. Özgürlüğe bir adım daha yaklaştım. Ve bu sefer buradan defolup gitmeye kararlıyım.

Evin arkasındaki ormanlık alana doğru ilerlerken acı içinde tıslayarak çimlerin üzerinden hızla geçiyorum. Artık mülkiyet sınırının nerede olduğunu biliyorum ve kaçınılması gereken alanlar hakkında daha iyi bir fikrim olduğunu hissediyorum. Geçen seferin aksine, kulübelerin yakınına gitmeye hiç niyetim yok, bu yüzden alternatif rotayı kullanıyorum; eski ek binalardan geçen rotayı, Judge beni uzak durmam konusunda uyardı.

Yaklaşık on beş dakika kadar yürüyorum, ortalıkta olup olmadığımdan emin olmak için sık sık omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Kalbim küt küt atıyor ve izleniyormuşum gibi hissetmeden edemiyorum ama bunun sadece paranoya olduğundan eminim. Ta ki uzaklarda bir yerde bir dalın kırılma sesini duyana kadar. "Kahretsin," diye mırıldandım, çılğınca etrafa bakarken.

Burada başka kimseyi görmüyorum ama ensemdeki tüyler beni yaklaşmakta olan tehlikeye karşı uyarıyor ve görüşüme güvenemiyorum. İlerideki tanıdık ek bina dışında pek bir şey göremeyecek kadar karanlık.

Yakalanma riskine girmek istemediğim için, elimden geldiğince sessizce oraya doğru koşuyorum, kilitli kapıya doğru körü körüne yolumu bulmadan önce içerideki açık alanın karanlığına doğru süzülüyorum. Yargıcın kapatmayı amaçladığı kapı.

O zaman nedenini anlayamamıştım ve şimdi kilidi salladığımda metalin pürüzlü kenarlarının ayrıldığını ve yere düştüğünü görünce şaşırdım.

Kesildi sanırım. Ama neden?

Başka bir şey duyduğumda tekrar donuyorum. Sonra susuyor ve aklımın bana oyun mu oynadığını merak ediyorum. Parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrıldı ve belirsizlik beni duraklattı. Burası ya saklanacak en kötü yer olabilir, ya da en iyisi. Başka bir dalın kırılma sesi benim adıma karar veriyor ve kapıyı çekip içeri giriyorum.

Zifiri karanlık ve kuşkusuz korkutucu. Nerede olduğumu bilmiyorum. Burada ne olduğunu bilmiyorum. Ama küflü toz kokusunu ve başka bir şeyin kokusunu alabiliyorum. Pas, belki. Eski metal ve deri de.

Bu tuhaf bir kombinasyon ve merak odanın içinde yolumu bulmamı sağlıyor. Bir masaya çarptım, parmaklarım parçalanmış kenarların ve ardından üstteki metal aletlerin üzerinde hareket etti. İlk başta bunun bir bahçe kulübesi olabileceğini düşündüm. Bunlar bahçe aletleri için doğru boyuttadır. Ta ki elim bir bastonun belirgin şekli karşısında donana kadar. Bu şekli nerede olsa tanıırım.

Kapı sessizce gıcırdadığında buna bir anlam vermeye çalışıyorum ve sessizce şansına küfrederek derin bir nefes alıyorum. Judge olamayacağını biliyorum çünkü henüz evde bile değil. Ama onun Paolo ya da muhtemelen Raul olma ihtimali oldukça yüksek.

Tamamen hareketsiz duruyorum, her kim olursa olsun nefesimi duymamasını

umuyorum. Bir an için bunu başardığıma bile ikna oldum. Sonra tepemde bir ışık parlıyor ve gözlerimi kamaştırıyor.

Gözlerim ışığa alışırken hızla göz kırpmıyorum ve bakışlarım tanıdık bir yüze kilitleniyor. "Aman Tanrım, Theron," diye mırıldandım rahatlayarak. "Beni korkuttun."

"Öyle mi yaptım?" Sesinde tuhaf bir gerilim var ve görmeyi beklediğim eğlence, yüz hatlarında yok. "Burada ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden baktım ve burada olduğumu nasıl bildiğini merak ettim. "Biliyor musun, döndüğümünden beri ben de kendime aynı soruyu soruyorum." Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor ve bizi odaya kilitliyor. "Sana geri dönmenin bir yolu olduğunu sanıyordum ama Judge bunu benim için mahvetti. Aynı şekilde her şeyi mahvetti."

Gözlerinde tenimin terlemesine neden olan bir karanlık vardı ve onunla tanıştığımndan beri ilk kez ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyordum. Bu gece farklı görünüyor. Daha da güçlendirildi. Gözbebekleri kocaman. Bir şeyler doğru değil ve bu hoşuma gitmiyor.

"Judge için üzgünüm." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Eğer acısını senden çıkarırsa..."

"Üzülme." Theron gülümsüyor ama bu gözlerine ulaşmıyor. "Bana hâlâ yardım edebilirsin. Sadece farklı bir yol

olmalı."

"Anlamıyorum."

"Hayır, sanırım bunu yapmazsın." İç çekiyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, seni seve seve eş olarak alırdım. Bu ikimizin de sorunlarını çözebilirdi. Ama Judge hiçbir zaman bana güzel şeyler almama izin veren biri olmadı. Bunca tavrından sonra, sanırım beni mahvetmenin bir yolunu buldu." bu benim için de geçerli." "Neden bahsediyorsun?" Biraz geri çekilmeye çalışıyorum ama masaya çarpıyorum.

"Seni becerdi, değil mi?" Theron kelimeleri tükürüyor.

Yüzüm bembeyaz kesildiğinde cevap vermek zorunda olmadığım açıkça görülüyor. Zaten verdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gözleri, daha önce fark etmediğim çeşitli deri kırbaçların ve zincirlerin bulunduğu yanındaki duvara kaydı.

Parmağını kırbaçlardan birinin üzerinde gezdirirken midem kasılıyor.

"Alınma Mercedes." Koleksiyona dalgın dalgın bakıyor. "Sen çok güzel bir kadınsın ama ben asla kardeşimin eş olarak kalanlarının tadını çıkaramayacağım. Şimdi beni zorladı ve seni farklı bir şekilde kullanmak zorunda kalacağımı fark ettim."

"Theron, lütfen." Arkasındaki kapıya bakarken bu kelimelerin arasında boğuluyorum. "Judge'la aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama bunun benimle

hiçbir ilgisi yok."

"İşte bu noktada yanılıyorsun." Bana bakıyor, gözleri hızla üzerime kayıyor.

"Bunun tamamen seninle alakası var. Havlaması ve hırlaması sırasında onun aslında seni önemseydiği aklıma geldi. Ve söylemeliyim ki bu beni şaşırttı çünkü Judge şimdiye kadar kendisinden başka kimseyi umursamadı."

"Yapmıyor," diye itiraz ediyorum, "sana söz veriyorum, yapmıyor. Bunu defalarca kanıtladı."

Theron, sanki benim argümanım dikkate alınmayacak kadar zayıfmış gibi başını sallıyor: "Böyle bir fırsatı ne kadar zamandır beklediğimi bilmiyorsun. Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim, gerçekten. Ama işte buradasın. Tek zayıflık." Judge inkar edemez. Onu yok etmenin, en çok acı vereceği yere nişan almaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?"

"Theron, lütfen..." Kırbacını duvardan çekip dikkatini bana çevirdiğinde sözlerim sönüp gidiyor.

Acıyı hatırlayarak başımı şiddetle sallarken korku içimi kaplıyor. Açık et, yara izleri. Bunu tekrar yaşayamam. Bundan sağ çıkamayacağım. Tekrar aynı acıyı hissetmektense ölmeyi tercih ederim.

"Her zaman daha kötü olabilir" diyor bana. "Canavarın ben olduğumu düşünüyorsun ama onun gerçekten neler yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok." Sonra Theron ileri doğru bir adım attı ve kırbacı eline doğru şaklattıktan sonra kırbacı havaya kaldırdı ve lazerlerle üzerime saldırdı. "Sadece sen olduğun için üzgünüm."

İçgüdü beni masadan bir silaha uzandırıyor. Kolumu kaldırıp uzun tahta küreği görene kadar ne olduğunu bile bilmiyorum. Ağır ve tuhaf ve o lanet lambanın anısını hatırlatıyor. Fahişenin kafasının üzerinde parçaladığım lamba.

O öldü. Ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Theron'u öldürmek istemiyorum ama ona yalvarma noktasını aştığımı biliyorum. İçinde bir şeyler koptu.

Karanlığı ele geçirdi, içinde yaşadığını bile bilmediğim bir karanlık. "Seni incitmek istemiyorum." Onun yanından geçip duvara doğru ilerlemeye çalışırken dudaklarım titriyor. "Beni zorlama."

Sanki bu düşünce çok eğlenceliymiş gibi homurdandı. Sanki yapabilirmişim gibi.

"Bak, Judge'tan intikam almak istiyorsan sana yardım edebilirim," diye yalan söylüyorum. "Bir şeyler bulabiliriz..."

Crack.

Kırbaç bana o kadar hızlı saldırıyor ki bileğimi kesmeden ve ağır kürek yere düşmeden önce tepki vermeye bile zamanım olmuyor.

Koşmaya çalıştığımda dudaklarımdan sessiz bir çığlık yükseldi ama Theron beni saçlarımdan yakalayıp kendisine doğru çekti. Ben debelenip dövüşüyorum, kollarının arasına girip kaçmaya çalışıyorum ama o bunu başaramıyor. Gitmeme izin vermeyecek ve o kadar güçlü ki ona gerçekten zarar veremeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden bu fikre güldü.

Umut sönmekte olan bir kordur ama vazgeçemem. Başımı tekrar çenesine koydum ve elini boğazıma dolayıp sıkmadan önce homurdandı. "Davran," diye homurdanıyor. "Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırma." Görüşüm kararırken ve gerçek korku damarlarıma işleyerek her şeyi yavaşlatırken, ellerini pençeleyerek ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. Yavaş yavaş savaşılamayacak kadar zayıflıyorum. Tokatlarım yavaş, vücudum kemiksiz ve çökmeye başladığımda mahvolduğumu biliyorum. Theron boğazımdaki tutuşunu bıraktı ve ben nefes almaya başladım ama kaslarım işbirliği yapmayı bıraktı. Yerde işe yaramaz bir yığının içine düşüyorum, oksijene olan ihtiyacım her şeyden fazla. Beni deri bir bankın yanına sürükleyip kıyafetlerimi parçalamaya başladığında onunla savaşıyorum bile. Başımı şiddetle sallarken yanağımdan tek bir gözyaşı süzülüyor ama bunu yaparken oda dönüyor ve neredeyse yeniden bayılıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hırladım.

Theron gömleğimi çıkardı ve pantolonumu giyip tangamla birlikte kalçalarımın doğru sürükledi ve beni tamamen çıplak bıraktı. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda parmak eklemleri sırtımı okşuyor ve ardından avucunun ağırlığıyla beni tekrar yere indiriyor. İçimdeki rüzgârı kesiyor ve karanlık yine görüş alanımın kenarlarını tehdit ediyor. "Zorunlu olmadığımı biliyorum Mercedes." Eğildi, koyu ipeksi sesi kulağıma doğru geldi. "Ama ben istiyorum. Ve bunun her saniyesinden keyif alacağım."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

